

Scrap Book

REFILL W 593F

STEVE
FORSLUND
(IDA SWANSON)

Rim
och
Reson
av
Reinhold Ahleen

PROFESSOR HENRY PERSON

Nyheter
från
Klamath
Falls,
Oregon

Av Rolf Janson

NYTT
FRÅN

TACOMA

Av Stephen Forslund

FEBRUARI 1973

San Francisco-
glimtar

För Svenska Posten
av RUDY

MINNEN
FRÅN
FORNA
TIDER

Villiam Carlson

Fred Greenlund

FRIHET

In time to mark the centennial of the birth of Carl Sandburg, the SCA archives presents this historic picture of Carl Sandburg receiving an honorary doctor's degree at Tufts University in Boston in 1955. To Carl Sandburg's right is Arthur Anderson, late Chairman of the Board of Trustees of Tufts and Swedish Consul in Boston. To Mr. Anderson's right is Nils Y. Wessell, then President of Tufts, now President of the Alfred P. Sloan Foundation in New York and Chairman of the Board of Directors of Swedish Council of America.

Sixtysecond anniversary

NORDEN LODGE 233, celebrated its 62nd anniversary in Valhalla Temple, Tacoma, Wash., Oct. 20. Chairman Thelma Johnson welcomed, and a fine dinner and anniversary cake were served to 200 members. Honored guests were District 13 officers, headed by DM May Bryan. Special guests were members of Frihet Lodge 401, of Seattle, led by Chairman Lillie Halvorsen. Honored and presented with 50-year membership pins were Ellen C. Nilsson and John E. Frelin. 25-year pins were received by Signe Kaija and Helen Mork. Br. Stephen Forslund, one of five remaining charter members, was introduced.

There were also visitors from several other lodges in the district, from Mount Vernon, Preston, Olympia, and Portland, Ore. District officers and guests spoke briefly with congratulatory remarks. The program, following the dinner, featured the May Festival Dancers, a group of 20 from the Pacific Lutheran University. Shirleyanne Sargent (District Membership Chairman,) sang a group of Swedish songs, accompanied by her sister, Marthajeane Packard. It is a pleasure to hear the gifted "Sandin girls." Expressions of thanks were given to the score of members who served on the dinner committee. We are glad so many came to our party.

-Anna M. Anderson

The 62nd anniversary of Norden Lodge, Dist. 13, was a festive event. Pictured are from left, VDM Alda Thorell; DM May Bryan; Chairman Thelma Johnson, Norden, and her husband, Victor Johnson.

Eckstroms to be honored

THE FIVE CHILDREN of Mr. and Mrs. Reuben Eckstrom will give a party honoring their parents on their 50th wedding anniversary

Sunday at First Covenant Church 212 N. 89th St. The open house will be from 2:30 to 5 p.m. and no invitations have been issued. The Eckstrom children and their spouses are Mr. and Mrs. Glenn Eckstrom of Palm Springs, Calif.; Mr. and Mrs. Leroy Eckstrom, Minneapolis, Minn.; Mr. and Mrs.

Armour Swanson Milwaukee, Wis.; Mr. and Mrs. Richard Dahls of Philadelphia, Pa. and Mr. and Mrs. Fred Holstrom. There are 15 grandchildren and one great-grandchild. The Eckstroms reside at 4955 Decatur St., and have been residents of Benson for 50 years. He is a retired building contractor.

Carrier of the month

Johnny
Oblanas

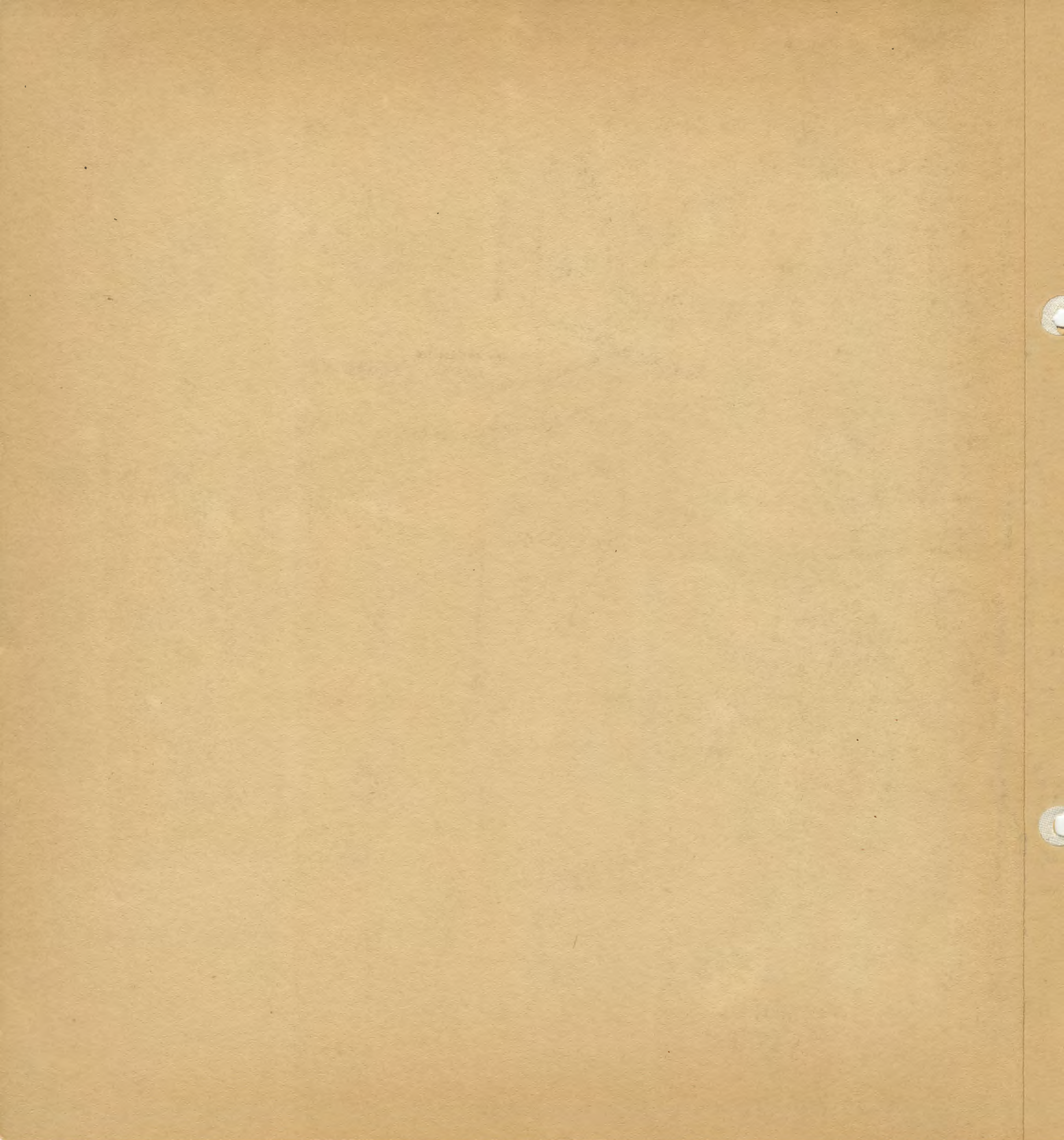
A tip-of-the-hat goes to Johnny Oblanas, who has been named Sunnyvale Scribe Carrier of the Month for May.

The chief carrier serves 19 subscribers, and delivers an additional 158 advertisers on his route bordered by Fremont Avenue, The Stevens Creek Freeway, The Dalles and Stevens Creek.

Johnny, 12, is the son of John and Nancy Oblanas, of 1298 Brookings Lane. His father works for Lockheed.

When he isn't earning extra bucks mowing lawns for neighbors, the Cupertino Junior High School seventh-grader plays soccer for the AYSO Golden Eagles. Johnny also likes to build model World War II airplanes.

May 1978

Ralph McGill Says

Critics of School Prayer Decision Miss Point

By RALPH MCGILL

Psychologists noted with professional interest the outcry against the U.S. Supreme Court decision that quite properly said prayers and Bible reading may not be constitutionally required in public schools. The largely irrational and irrelevant criticisms of the court revealed at least one aspect of the national sickness. We have not managed to bring the citizen, young or old, to a confrontation of the central problem of his existence . . . the nature of man and his relationship to the human condition . . . or, if one pleases, the universe in which he lives and has his being. This cannot be simply a failure of education.

A startling amount of nonsense was said and written about the court's decision. It did not, of course, outlaw the Bible or prayer per se. It said the state might not require them. There was not too much clamor about the decision—not nearly so much as a year ago when the court barred a prayer written, and required, by the regents of New York State.

The court went to great care to acknowledge and illustrate the essential role that religion consistently has played in our life as a nation. Certainly in this society of free men, to whom God gave free wills, we cannot require a prayer or Bible reading. If we can, then we can also have the public schools offer sermons, revivals and calls for converts.

Even so, we have had a number of ministers, who apparently had not read the decision, bemoaning the secularism of the court. Here and there ignorant or befuddled professors of religion or political science piously spoke up in behalf of the Christian faith and denounced the court for revealing atheistic tendencies.

Troubled American

Psychologists found all this of interest—and a symbolic picture window looking in on the fretting frustrations of the average

American. He is a troubled person. There is the threat of a great nuclear barbecue. One school of thought asks him to believe the Russians and Chinese are weak, because to do otherwise would be to ascribe some meaning to communism. Another wants us to believe the Russians and Chinese are strong and that communism is about to conquer the world, in order to make him fear communism the more.

Still others find that the President is a failure because he cannot make the Chinese and the Russians go away and let us alone. We ought to be strong—but we ought to cut taxes. We should launch more powerful missiles and build more Polaris submarines, but cut the budget. The President also should wave a wand and order the racial problem to go away. It would not be necessary to go back to slavery—just almost back. Anything to get rid of problems. There is a lot of talk about "going back to the founding virtues"—the old-time religion, the "old ways." Meanwhile, life—and the world—goes forward.

In addition to all this, the younger generation is a worry. If we could just get them to mumble routinely through a prayer each morning at school, and have the teacher read a Bible verse, maybe this would stop all this dreadful juvenile delinquency we are having. There just isn't time to do this at home. Church comes only once a week; so of course the schools will simply have to teach religion, read the prayers, and bend the twigs to conform to the standards of morality of our time.

Home Standards

What are those standards? What does the kid see at home? What is he hearing in church school? It may be the moral standards of his parents leave much to be desired. The atmosphere of his home may be one of the crassest and most vulgar materialism. The youngster reads, or hears, of corruption in government and business. But surely the teacher can remedy that. All the child needs is the aspirin or the vitamin of a Bible verse before classes. That will make him a good boy or girl.

Colleges and universities, meanwhile, go on telling us that a majority of students enrolled each autumn have not been introduced to the problem of the individual and his relationship to life. The home hasn't done it. The church hasn't done it. Rare is the church that relates religion to the problems of life save in the most theological and superficial manner. Some churches preach race prejudice. Some don't. Some don't mention it at all. Is race a part of our lives? What is the morality of it?

Certainly the public school in a pluralistic society is not the place for token religious routines. The court, by its proper constitutional decision, may help us to re-assess what the problem is—and how to do something about it.

(All Rights Reserved)

Sea Forced to Yield Warship Sunk in 1628

OUT OF THE DEEP—The well preserved hull of the 17th century Swedish warship, Wasa, is being salvaged in Stockholm Harbor where it sank more than 300 years ago. The ship's figurehead is a huge lion. The Wasa went down on its maiden voyage in 1628.—AP Newsfeatures photo.

STOCKHOLM, P — It was a pleasant August Sunday. After church, Stockholm citizens gathered at the harbor in a festive mood.

They crowded the green hills, waiting for the mighty Wasa, flagship of the royal fleet, to embark on her maiden voyage.

Saturday night had been a wild one, beer and schnapps had flowed freely for the crew and soldiers leaving on the Wasa to join their king fighting in Germany.

King Gustavus Adolphus, embroiled in the Thirty Years War, was waiting impatiently to impress his friends and foes on the continent with the most splendid warship the world had ever seen. All spring he had sent threatening letters to the master shipbuilder, Henrik Hybertson, urging him to rush the ship to completion.

Short Trip

But the Wasa never reached the north German coast. In fact, sometime next year, 322 years later, she will complete her maiden voyage — something less than two miles.

When the Wasa set sail on Aug. 10, 1628, she carried a crew of 133 and 300 soldiers. Altogether, more than 500 people were aboard, including some soldier's families who had been given permission to go as far as the fortress city of Waxholm, in the inner archipelago.

Officers on board noticed a slight list while the Wasa was still docked, and Erik Joansson, the chief ordnance officer, went below deck to make sure the ship's guns were properly lashed.

At 4 p.m., Capt. Soerfing Hansson Jute ordered the sails set.

As the ship increased speed, the captain noticed she was not answering the helm as she should.

Begins to List

Then a sudden gust of wind hit, and the Wasa started to list to leeward. Once again, Joansson ran below deck, to order the leeward guns pulled to the windward side, but it was too late.

Water poured through the gun ports. Soon the masts were touching the water. With sails and flags flapping, her rigging slowly disappeared. In moments, only the main mast was visible.

The spectators in the green hills, paralyzed at first, rushed boats to the scene and saved 450 people.

The next day, the Royal Council started an investigation. No cause was found for the disaster.

Master Hybertson proved he had followed the king's order in building the ship. Captain Hansson Jute and Ordnance Officer Joansson proved that the guns and supplies were properly lashed. Nobody was hanged.

Salvage Fails

Three days later, the first salvage attempt was started, by a British engineer, Ian Bulmer. He failed. So did others, for more than 30 years, until a Swede, Albrecht von Treibbelben, introduced the diving bell. He succeeded in recovering much of the armament and other equipment of value. Eventually, the Wasa was forgotten, slowly she settled into the mud.

But a few years ago, a Navy engineer, Anders Franzen, now 41, stumbled across old papers telling about the Wasa. He had been interested in ship salvage since boyhood. On a summer evening in 1956, he put out in a boat to sound for the ship. The har-

bor no longer is surrounded by green hills. Stone houses now dot the shore.

Where Franzen had calculated the Wasa lay, his soundings marked the outline of a ship her size. He interested authorities at the navy's diving school, who since have had a made-to-order training course.

They determined that the 136-foot Wasa had slunken into the ooze up to her former water line.

Recover Art Objects

For 2½ years, the navy's frogmen brought up some 700 objects from the watery depths.

They included odd pieces of the ship itself and decorative art objects from Sweden's baroque period—allegoric carvings depicting mythical gods and animals; vines and bunches of flowers; sensual female figures; a statue of the Roman emperor Tiberius and a magnificent figurehead of a roaring lion.

The Wallenberg Foundation, created by a leading Swedish banking family, became interested. The present king, another Gustav Adolf, added his prestige.

A committee was formed under control of navy Comdr. Edward Clason to study salvage of the ship's hull.

One suggestion was to pump the hull with a fluid that would freeze at high temperature, thus giving the ship a lower specific weight than the surrounding water and enabling her to rise.

But someone pointed out that the hull was joined by oak nails, and that pressure from within might pop them out.

Problem Solved

Finally, the cradle method was decided upon. Last Aug. 12, six tunnels were dug by water jets, and 12 wires, each 2 inches thick and 130 yards long, were passed under the Wasa and paid out to two surface pontoons.

Pumps started to empty the pontoons of water. As they did, the 700-ton ship rose three feet.

"We have succeeded," Comdr. Clason said. "I am satisfied."

Additional lifts over a 17-day period moved the hull two-thirds of a mile, and she was grounded at a depth of 50 feet off Stockholm's naval base.

The hull is to be cleaned by water jet and lifted to the surface, possibly next year. Eventually it will be displayed in a museum to be especially constructed for the royal ship.

There, hundreds of salvaged pieces will be joined together and missing details replaced by new-made substitutes.

There are an estimated 29,900 supermarkets in the United States which do 68 per cent of all the retail grocery business. Eighty-four per cent of these supermarkets use newspapers regularly for their advertising.

It is with narrow-souled people as with narrow-necked bottles: the less they have in them, the more noise they make in pouring it out. — Alexander Pope

MARCH 22 '61.
Drew Pearson's Merry-Go-Round

**Catholic Clerical Press Attacks First Catholic President While Lay
Catholic Press Defends Chief Executive**

WASHINGTON, D.C. — Behind President Kennedy's plea for reason in the discussion of federal aid for Catholic schools was a series of editorials in the Catholic press critical of his stand plus a move by the clergy to mobilize Catholic laymen all over the country to bombard their congressmen against the Kennedy aid-to-education bill.

Significantly only one leading Catholic paper, The Commonweal, has vigorously come to the defense of the first Catholic President in history. Commonweal is edited by lay Catholics. It was the first Catholic publication, and for some time the only one, to criticize the late Sen. Joe McCarthy.

In contrast, America, the Jesuit Weekly, in an article by Father Charles M. Whelan, charges that Kennedy's statement regarding the unconstitutionality of aid to Catholic schools was "erroneous, inopportune and unnecessary."

"We could and did expect a silence respectful of the problem," said Father Whelan. "As President of the United States, . . . he should avoid unnecessary pronouncements on delicate constitutional issues."

Then the Jesuit Weekly took his crack at the only Catholic in the Kennedy cabinet, brother Bobby: "Neither Mr. Kennedy nor his attorney general enjoy the reputation of great constitutional lawyers."

The Transcript of Hartford, Conn., was also caustic.

"It is no part of the President's business to rule them (aid to parochial schools) out preemptorily," said the Transcript. "The President gave ample evidence here of unbecoming haste in

judgment and a dismaying lack of fairness."

The Transcript then asked all readers to start a letter-writing campaign to their congressmen.

Our Sunday Visitor, published in Huntington, Ind., but distributed nationally, featured an article by one of its editors, Father Richard Ginder, dissecting the Kennedy position against aid to Catholic schools. Aside for a caustic swipe at Kennedy's brains, etc. Father Ginder concentrated on the issues rather than the President personally.

KENNEDY'S DEFENDER

However, Commonweal, the Catholic newspaper not edited or dominated by the clergy, defended Kennedy and chided the hierarchy.

"The Roman Catholic hierarchy," it wrote, "has now added a religious problem to the administration's aid to education headache. . . . The administration's program is, under present circumstances, as good as one can hope for. It is realistic, carefully wrought out and establishes valuable and significant precedents."

"Above all, its measures to improve our educational system are manifestly and urgently needed. Even so . . . the school bill will have to face a punishing liberal-conservative - southern - secular-religious crossfire. We hope that its wounds will not prove fatal."

BITTERNESS IN PUERTO RICO

The other type of criticism which Kennedy had in mind when he appealed for "reason" was given by Sen. Hipolito Marcano, Puerto Rican senator-at-large, in testimony before the U.S. Senate Education subcommittee. Sen.

Marcano compared the current Catholic attempt to influence legislation with the attempt of the bishops to interfere in Puerto Rican politics last fall to defeat Gov. Luis Munoz-Marin.

"It started with a little bill to establish religious education for public school children through the released-time plan," testified Sen. Marcano. "The bill was an attempt to circumvent the constitutional mandate of the people of Puerto Rico. In spite of ecclesiastical power we defeated the bill."

"Next the bishops went out and organized a political party—the Christian Action Party, to be used as a political weapon of the church to launch a frontal attack, not only to capture the public schools of Puerto Rico, but also to capture the government of Puerto Rico. The pulpit was turned into a political forum, the people were coerced and threatened with excommunication if they did not follow the political advice of the hierarchy. Fear and spiritual punishment was pumped into their minds, but they resisted firmly."

Sen. Marcano cited the bishops' pastoral letter telling the people it was a "sin" to vote for the Popular Democratic party. . . . "The three bishops tried to act as political leaders," Marcano said. "The bishops tried to destroy the loyalty of the people to their political party and failed. . . . We faced this issue squarely. . . . We sincerely hope you will share with us the benefits of this democratic achievement."

The bishops were not foreigners, he said. Archbishop Davis was born in Philadelphia and Bishop McManus in Brooklyn.

(Copyright, 1961)

**Tacoma, Wash.
Steve präntar . . .**

På tal om Karl Johan Road i Tacoma, så är det kanske Karl Johan Vei snarare än något annat. Den är belägen i backarna väster om Narrows-bron i en jämförelsevis ny stadsdel. En norsk entreprenör förvärvade ett landområde där och byggde villor av det elegantare slaget. Han gick till sina fäder för något år sedan.

Mest bekant blev entreprenören kanske för åtskilliga år sedan, då han beskyllde en politiker för att ha tagit mutor av honom. Det kom en del uppståndelse åstad, och politikerns framtid blev förstörd, ehuru det med fog kan sägas att han gjorde sina valmän mera nytta än efterträdarna varit i stånd till. När den ene gav och den andre tog, så undrar man om de inte var lika goda kalsupare bägge två.

Eric David Lindbeck, som föddes i Newport, R. I., sislidne oktober, döptes efter gudstjänstens slut i Bethel lutherska kyrka förliden söndag av pastor Larson. Utom föräldrarna, löjtnant och fru Edwin Lindbeck samt bror Stephen, var ett 30-tal släktingar och vänner närvarande. Fadrdar var hr och fru Leon Persson fr. Bellevue. Efteråt bjöd föräldrarna hela skaran på middag på The New Yorker. Det var en nätt samling jämtar, norrbottningar, masar,

blekingar och andra nationaliteter. Ed har haft ett par veckors permission medan han var på väg till sitt nya förordnande i Long Beach, Calif., och tog tillfället i akt att besöka släkt och vänner i dessa trakter. Frun och pojkarna anlände för en sex veckor sedan, men redan andra veckan råkade Mary Ann ut för malören att falla och bryta vänstra armen, så hon och pojkarna blir kvar i Kelso någon vecka till, innan de fortsätter till sitt nya hem.

Vid föreningen Valhallas senaste möte tillsattes en sjuannakommitté att på allvar upptaga arbetet med förberedelserna för föreningens 75-årsjubileum, som inträffar i december. En förberedande kommitté har funderat på saken ett helt år tid, så det finns åtskilliga planer i stöpsleven.

I senaste numret av en annan svensk tidning märks det, att en tant som för några år sedan försökte sig på svartmåleri om förhållandena i gamla landet och blev åtskilligt åhutad, är framme med sig igen. Den här gången försöker hon dra fram någon sorts analogi mellan bergspredikan och vad en vis hindu sagt för att komma fram med sina insinuationer. Nöden ser ut att vara skriande i gamla landet, turisterna som kommer tillbaka och lovordar de förändringar som skett under deras bortovaro är inte där länge nog för att sätta sig in i de verkliga förhållandena eller intresserade av att taga del av notiserna i dagspressen om den skriande nöden.

Nu ber hon om hjälp för en organisation som är i kontakt med livet, den behöver kläder, skor, böcker och annat. Det nämndes inte om det skulle vara för män eller kvinnor. Men om någon av er har några udda par kalsonger eller pantalonger eller något annat för folk att skylla sig med, varför inte lyssna till tantens bön och sända dessa persedlar till gamla landet för att avhjälpa den skriande nöden.

Steve.

Om någon händelsevis skulle söka oss, så finns vi numera vid 920 So. Ridgewood här i Tacoma. För första gången på 44 år har man igen kommit så pass nära K St., att man kan göra sina lovar där när man behagar. Trots årens förändringar har den gatan ett visst skandinaviskt skimmer ännu — och en viss dragningskraft. Alldeles ovetande kom vi också in i ett grannskap med ganska stark nordisk betoning. Flera norska familjer är bosatta i kvarteret, bland dem John Soley, på sin tid redaktör och utgivare av tidningen Vestkysten. Så har vi ett litet dalregemente här. Närmaste granne på ena sidan är Axel Hendrickson, som är morakarl. På andra sidan har vi en äldre man, som heter Malm. Han härstammar från Hedemora men emigrerade med familj från Kvarnsveden i början av seklet. Malm är änkeman, 84 år gammal, pigg, nyter och fyndig. Han påstår att det inte är mycket kvar av honom — bara munnen. Men så länge han kan hålla den i rörelse är allting väl, säger han.

Medan man vankar på K St., kan man inte låta bli att göra en del jämförelser. I den gamla goda tiden var ju 11th och K en viktig spårvägsknut, där flera linjer möttes. När spårvagnarna ersattes av bussar förlorade hörnet sin forna betydelse. Tacoma var inte lika förtjust i sina kabelvagnar som San Francisco. Ingen suckade, då de drogs in. Det var inte ovanligt att konduktören skrek: "Slut K St.!" När vagnen satte iväg söderut. Vid 17th, där de flesta skandinaverna steg av, kunde man ibland få höra "Snus Junction" från samma håll.

Bland allarsökarna var landsmännen talrikt representerade. Gust Salander hade speceriaffär i Valahallabyggnaden och Aron Lar-

son en liknande vid 14th och Fridlund och Björkman på 10th. Alla annonserade, att varor levererades fritt till alla delar av staden. När någon pungade ut med fem dollars för specier på den tiden, behövdes det häst och vagn att leverera dem.

C. W. Johnson och Axel Anderson hade en snusbod eller kryddbod, eller vad man nu skall kalla det. I varje fall salufördes litet av varje. Och där samlades ett antal svenska ungarlar på kvällskvisen.

Gust Lund sörjde för landsmännens lekamliga behov i sin restaurang på 11th St. Tvenne törstsläckningsanstalter tillhandahöll vätskor, The West End, som ägdes av John Lund, och The Tonic, som tillhörde Oscar Moberg. Där fanns bl. a. svensk punsch och kronbrännvin och Carnegies porter.

Samuelson och Berg var de svenska skohandlarna. Gust Larson, som på sin tid tog livlig del i det svenska föreningslivet tills han på grund av sjukdom måste återvända till öststaterna, var expeditt i affären.

Bröderna Peterson sålde ved, kol och spannmål. Helmer Hedlund hade skrädderi, likaså John Stenhus, som var något av ett original. Andra hantverkare och företagare, som jag för tillfället ej kan erinra mig, fanns också.

Samtliga firmor har upphört — några svenska skyltar ser man inte mer. Men man stöter på en bekant allt som oftast. De jämnåriga har blivit gråhåriga och i en

del fall flintskalliga. Flickorna har blivit både mormor och farmor och i en del fall änkor. Det är tidens gång. Men det är trevligt i alla fall att vanka på K St. och uppliva de gamla minnena. Det är nästan ett halvsekel, sedan man först traskade där.

Jag hade hoppats, att signaturen C. M-n — som ser ut att ha mer kännedom om den svenska arbetarrörelsens tidiga år än någon annan — skulle komma in med något om den svenska storstrejken 1909.

Om det var strejk eller lockout är en smakfråga. Det kanske beror på var man bodde. På vår ort var det bådadera, lockout inom järnverks- och verkstadsindustrin och storstrejk inom de andra facken. Visst var man med i leken, men man var bara 17 år på den tiden och emigrerade snart därefter.

Jag undrar, om man inte lärde sig nyttan av samarbete på båda hållen efter den pensen? Och läxan man lärde sig har haft mycket att göra med vad som åstadkommits sedan dess.

MAY 21 64
**Auto Workers
Seek Early
Retirement**

DETROIT AP—A group of United Auto Workers Union delegates from General Motors plants Tuesday began a push for an early retirement plan that could give some workers in their early 50s as much as \$400 a month.

About 100 of 400 delegates to the national GM council meeting which began today adopted the policy in a pre-council caucus.

The delegates said in a resolution they won't ratify any labor contract negotiated this year unless their plan is included. Auto industry labor negotiations are scheduled this summer.

Delegates said they would back a \$400-a-month early retirement plan reportedly supported by UAW president Walter P. Reuther if Reuther accepts "in writing" a clause making retirement possible at full benefits before age 60. The plan attributed to Reuther proposes full benefits at age 60 after 25 years service.

The caucus resolution pledged delegates to a "factor 85" clause. This calls for any UAW worker to retire after he has accrued any combination of service and age totaling 85.

The move was spearheaded by Jack Wagner, president of the 15,000-member Buick Local 599 at Flint, Mich.

b
w
I
a
h
y
a

e
h
T
h
i
t

p
f
2
c
t

t
si
fi
ti
g

Kampen om Dien-Bien-Phu

54 års kvinna var utan tvekan sjuksköterskan Geneviève de Galard-Tarraube, mer känd som "Dien-Bien-Phus ängel."

Det har i dagarna gått tio år sedan den modiga syster Geneviève och de tiotusen djungelsoldaterna kapitulerade i Dien-Bien-Phu efter 56 dagars belägring. Nederlaget var början till slutet för Frankrikes sydöstiatiska kolonialvälde. Det fick också andra konsekvenser: det uppmuntrade frihetssträvandena i övriga franska besittningar, det förbittrade konflikten i Algeriet och förde de Gaulle till makten.

Dessutom var det ytterst nära att blodbandet vid Dien-Bien-Phu ledde till en världskatastrof: amerikanerna låg beredda att gripa in med atombomber, enligt en färsk historisk redogörelse.

Bakgrunden

Under andra världskriget erövrades Franska Indokina — Vietnam, Laos och Kambodja — av japanerna. Den hårda ockupationen födde en motståndsrörelse som växte sig allt starkare; rörelsen kallade sig Vietminh och leddes av kommunisten Ho Chi Minh.

Efter Japans kapitulation 1945 skyndade sig Vietminh att utropa republiken Vietnam. Det var ett surt äpple att bita i för Frankrike, som gjorde förtvivalde ansträngningar att med engelsk hjälp rekonstruera sitt kolonialvälde efter kriget. Nu hade man inte resurser att stoppa utvecklingen i tid, och Paris måste erkänna den nya republiken — men bara inom ramen för den indonesiska federationen.

Kolonialkrig

Det var ett arrangemang med inbyggda konfliktämnen. Efter en rad kommunistprovocerade tvister återupptog Vietminh 1947 sin "befrielseoffensiv" för att en gång för alla bli av med fransmännen, som ingalunda var beredda att släppa Indokina. Det krig som nu blossade upp var ett ganska typiskt kolonialkrig. Fram till 1950 hade fransmännen läget under kontroll. Men när kommunisterna kom till makten i Kina började Vietminh få ekonomisk och militär hjälp därför.

Fransmännen svärade med att sända "landets främste soldat" general Lattre de Tassigny till Indokina som generalkommissarie och överbefälhavare. Samtidigt utverkades ökad hjälp från USA (som sammanlagt bidrog med mer än två miljarder dollar).

Djungelstriderna i Vietnam hade blivit ett farligt internationellt problem.

Konflikten utvidgas

1953 rasade förbittrade strider kring Röda flodens sumpiga delta i norra Vietnam. Kriget spred sig nu raskt, och mot slutet av året drogs även de båda andra indonesiska staterna, Laos och Kambod-

ja, in i konflikten sedan de invaderats av Vietminh.

Ett av fransmännens motdrag blev att genom luftlandsättning återerövra fortet Dien-Bien-Phu nära gränsen till Laos i nordvästra Vietnam. Med sitt strategiskt fördelaktiga läge i en dal omgiven av berg var Dien-Bien-Phu en av nycklarna till framgång i det allt besvärligare kriget, ansåg särskilt den franske generalen Navarres, en av de huvudansvariga för krigsföreningen i Indokina.

Uppmarsch per cykel

Navarres avsikt med att förlägga en stor fransk styrka just hit var, förutom att bygga en spärr mot Laos, att locka ut Vietminhpartisanerna på slätten och krossa dem där (vilket hade varit omöjligt under de eviga striderna i urskogarna.)

Om det följande ödesdigra slaget — då en modern helmekaniserad armé med flyg och pansar besegrades av primitivt utrustade gerillaförband, som skötte uppmarschen per cykel genom vildmarken — berättar flygofficeren Jules Roy i en autentisk skildring. "La Bataille de Dien-Bien-Phu", som väcker våldsamt diskussion i Frankrike, där man i det längsta vägrat att säga den svarta sanningen om detta slag och detta krig.

Inneslutna

General Giap — Vietminhs krigsledare, en före detta historieprofessor — genomskådade Navarres krigslist; och hans beslut blev att ringa in och förinta de franska elitförbanden i Dien-Bien-Phu.

I början av 1954 hade han nått sitt mål. Fransmännen i fästningen var avskurna och inneslutna. Den

13 mars inledde Vietminhstyrkorna sitt huvudangrepp. Nu var de numerärt överlägsna och för första gången utrustade med artilleri som de lånat från Kina och släpat över bergen.

Dulles vill atombomba

Fransmännens situation blev alltmer förtvivald. I Washington föreslog utrikesminister Dulles vedergällningsangrepp för att skrämma Kina från att blanda sig i kriget, och den amerikanska sjunde flottan dirigerades till farvattnen utanför Vietnam. Man diskuterade nu på allvar, avslöjar Roy, att sätta in amerikanska atombomber mot Giaps ställningar.

Bara genom att den kloke Churchill i England tog bestämt avstånd från en sådan aktion förhindrades en tillspetsning av kriget, som hade kunnat få de mest fasansfulla konsekvenser för hela världen.

Genom det engelska vetot hade emellertid fransmännen inte längre en chans i Dien-Bien-Phu. Dimma och regn omöjliggjorde nästan fullständigt försörjningen från luften av fästningen (men hindrade enligt Roy ändå inte att man kastade ner massor av medaljer till de inneslutna i ett desperat försök att förmå dem att hålla ut).

Dien-Bien-Phus ängel

Fransmännen lyckades hålla ut i 56 dagar under de mest ohyggliga förhållanden. En legendarisk insats gjorde garnisonens enda kvinna, den unga blonda sjuksköterskan Geneviève de Galard-Tarraube, "Dien-Bien-Phus ängel", som dag och natt skötte de tusentals sårade.

Den 7 maj, efter två månaders oavbruten beskjutning, gav sig fransmännen. Motståndarna hade då erövrat startbanorna och bokstavligen grävt sig in under själva garnisonen. Av 12 000 belägrade hade då 4 000 förlorats i döda och sårade.

Under hela det drygt sju år långa kolonialkriget i Indokina förlorade fransmännen nära 100 000 man, den andra sidan minst lika många. Krigskostnaderna uppgick till 20 miljarder kronor och höll på att ta musten ur det efterkrigsfattiga

Frankrike (även om USA som sagt hjälpte till med finansieringen). En starkt återlåtten officerskår och en svidande prestigeförlust får också föras upp på den räkning som presenterades fransmännen på detta i stort sett meningslösa krig.

Vapenstilleståndet

Med Dien-Bien-Phu var Indokina förlorat. Efter sega förhandlingar undertecknades ett avtal om vapenstillestånd i Genève den 21 juli 1954. Det innebar i stort sett att Vietnam delades längs en flod vid 17:e breddgraden i ett kommunistiskt Nord-Vietnam med Hanoi som huvudstad och ett västerorienterat Syd-Vietnam med Saigon som huvudstad. De två andra indonesiska staterna — Laos och Kambodja — delades dock inte, trots påtryckningar från Vietminh, utan vann självständighet som neutrala stater.

I dag är Laos till hälften besatt av kommunistiska rebeller medan USA gör avsevärda ekonomiska och militära insatser för att rädda Syd-Vietnam undan en kommunistisk revolution. Samtidigt har de Gaulle på nytt börjat intressera sig för Sydostasien och inlett aktioner som tycks syfta till ett slags fredligt återerövrande av i första hand Indokina — något som påtagligt irriterar USA.

BJÖRN NIHLÉN.

USA-diplomat gick sin väg

Vietnamdebatten, den första s k teach-in som anordnats i Lund, slog väl ut: att debatten skulle vara av maratonformat avskräckte inte publiken, som tålmodigt satt kvar till bortemot två på natten.

För amerikanska ambassadens utsände man, John Holloway, tröt dock tålmodet: efter ett studentinlägg blev han så förnärad att han lämnade Stora salen. Därefter — händelsen inträffade efter midnatt — mattades debatten något.

De befarade demonstrationerna uteblev, debatten förlöpte lugnt och snyggt. Inlägget som föranledde mr Holloway att lämna debatten var inte provocerande, och får väl knappast heller ses som annat än en utlösande orsak: hela aftonen fick mr Holloway höra åtskilligt om USA som knappast kan betecknas som smickrande.

Föreningen Valhalla i Tacoma inför sitt 75-årsjubileum.

Programmet för föreningen Valhallas i Tacoma 75-årsjubileum är nu i det närmaste fastställt. Alla goda saker är tre, och så även den här gången.

En familjefest för medlemmar och deras anhöriga jämte särskilt inbjudna gäster kommer att hållas söndagen den 22 nov. kl. 3 e. m. Ånkor efter avlidna medlemmar är särskilt inbjudna. Kommitterade har stött på åtskilliga svårigheter i försöken att finna deras nuvarande adresser, och i en del fall har också hänt, att de ändrat tillnamn. Om ingen särskild inbjudan ingått, är de naturligtvis välkomna ändå.

På programmet skall man försöka visa ett typiskt Valhalla-möte från förra århundradet. Av den gamla ritualen finns nu bara ett exemplar kvar. Fru Eric Nilsson var vänlig nog att maskinskriva tillräckligt med kopior, så att f. d. ordföranden och andra tjänstemän kan inöva den gamla tvågradiga intagningsceremonin, som inte använts på över 40 år. Efteråt serveras förfriskningar och ett fint smörgåsbord. Alltsammans är gratis — Valhalla bjuder på kalaset.

Lördagen den 5 dec. blir den egentliga årsfesten, till vilken allmänheten inbjudes. Det blir middag kl. 7 e. m., program kl. 8 och dans efteråt. Biljetterna för middagen och dansen kostar \$2.50. Bäst att försäkra sig om biljett till middagen i tid. För dem som kommer till dansen endast, gäller det vanliga mtrådet.

Vid det ordinarie mötet onsdagen den 19 dec. hoppas föreningen att få välkomna nya medlemmar, och en privat festlighet kommer då att anordnas.

Valhalla organiserades den 15 dec. 1884, och föreningens krönika var ju synlig i Svenska Posten för inte så lång sedan. Med anledning av 75-årsjubileet blev den sedvanliga höstfesten uppskjuten till närmare datum för stiftandet. Valhallas årliga makrillfrukost aväta onsdagen den 1 nov. kl. 10 p. m.

Någon julkhälsning till redaktör läsekrets och bläckuddare blev inte av, så nu önskar vi eder alla en god fortsättning på det nya året.

Med helgdagarna bakom oss blir kanske tillvaron normal igen, vad det lider. Slutklämmen på de offentliga festerna med anledning av helgdagarna gick av stapeln på nyårsafton, när Valahallaföreningen här i Tacoma höll sin sedvanliga festlighet.

Valhalla firade ju nyligen sin 75-åriga tillvaro. Den första nyårsfest som nämns i gamla papperen hölls 1886. Då var de kinkiga beträffande vilka som fick vara med. I ett protokoll lästes: "Festen var för skandinaver endast; ett undantag hade gjorts för en tysk som var gift med en svenska."

Tiderna har förändrats sedan dess. Det skulle vara intressant att veta, hur heterogen publiken är vid våra tillställningar nu

för tiden. Charlie Lutfisk, som brukade uppträda, när det fanns varietéteatrar, sade en gång: "We are mixing too much — the other day I met an Irishman on the street by the name of Ole Olson." Säg också i dagtidningen häromkvällen att en loge av Söner av Norge borta i North Dakota hade valt en irländare till ordförande och en grek till vice ordförande.

Alltsedan den första nyårsfesten har dessa tillställningar alltid lockat fullt hus. Detta år var inget undantag. En synnerligen delikat middag med alla tillbehör serverades i matsalen. Programmet gavs i stora salen. Carl Fredrickson, som innehaft ordförandesysslan tre år i rad välkomsthälsade och presenterade den nyvalde ordföranden Len Larsen, som svarade med några väl valda ord. Med Carl Fredrickson som ceremonimästare presterade sedan den Fredricksonska släkten ett musikaliskt program. Att försöka nämna de olika numren bleve för invecklat, för jag är inte så säker på vilken gren av släkten ättlingarna tillhörde. Alla numren var väl utförda och mottogs med stormande applåder — i synnerhet Tant Fredrickson som dansade någon sorts hula medan hon, eller han, ackompanjerade sig själv på klaveret. Slutklämmen samlades hela gruppen och gav ett par nummer tillsammans. Carl, som alltid fått maka sig, när Hans och Sven spelar, gjorde den gången sin debut med ett litet piglock. Om han klämde på tangenterna eller inte, kan vi inte garantera.

Axel Jacobsons orkester spelade upp till dans, och sedan valsades det till frampå småtimmarna. Hur länge vet jag inte, för vi knatade iväg hem redan före tolvslaget. Det är en fördel att bo så pass nära, att det knappast är mödan värt att ta ut bilen.

När nyåret 1916 gick in, lovade spårvägsbolaget att de skulle ha sina vagnar i rörelse hela natten. När vi kom ut från Valhalla någon gång efter midnatt, hade kung Bore lagt ett tjockt snötäcke så att vagnarna inte kunde navigera. Tacomas backar. Vi var unga och nygifta på den tiden och hade bland norskar på McKinley Hill. Vi hasade oss hem i varje fall, och som jag minns, var vi flera par i sällskap. Det var den natten som vår stat blev snustorr. Vår Bandet skulle ha parad, när det nya året gick in och Kung Alkohol var slagen. Men fruarna fick väl kalla fötter, för det blev ingen parad. Hur det ädla experimentet utföll är en annan historia. Resultatet uppfyllde i alla fall förväntningarna.

På sin tid var nog Buckley, Wn., en försvarlig skogsby. Träden stod tätt i trakten, och här och var i grannskapet fanns det lager av stenkol under ytan. Timmeravverkning bedrevs, och det fanns flera sågverk i trakten. I de närbelägna samhällena Wilkeson, Carbonado, Burnett, Spiketon etc. var gruvsdriften betydande.

Hur stort det svenska inslaget i befolkningen var på den tiden har vi i skrivande stund ingen aning om. Vi vet, att i det närbelägna Enumclaw var det och är än i dag ganska svenskbetonat. Ett annat samhälle åt det hållet, South Prairie, hade på sin tid en svenskfödd borgmästare, Gustav Strand, som jag tror var skåning till börden.

Buckley kom antagligen till, då N. P.-banan drogs förbi där i slutet av 80-talet. I gruvorna var det nog för det mesta briter och syd-europeer, som bökade under jorden, men även en hel del purfinnar. Den sistnämnda folkgruppen äger ännu en samlingslokal i närheten av samhället.

Tiden gick. Storskogen sinade, och sågverken slogs igen. Stenkolsten stod inte ut med den ojämna konkurrensen med oljan, och gruvsdriften domnade av. Buckley såg lite dött ut ett tag, men med de småfarmar som växte upp i närheten återfick det något av sin forna färg. För 20 år sedan byggde staten The Rainier State School ett par miles väster om samhället. Personalen där bor för det mesta inom stadens hank och stör, och det ökade ju befolkningen åtskilligt. Skolan är en anstalt för mindre försigkomna barn i alla åldrar — från 8 månader till 78 år, sades det. Det flesta i skolåldern.

För någon vecka sedan hade jag tillfälle att besöka anstalten, och med Ed LaCross som ciceron fick vi tillfälle att få en insikt i vad som försiggår på hans avdelning. Han är överlärare där. Hans fru är svenska. Anstalten hyser 1,900 patienter, och av dem har han cirka 650 under sin uppsikt, assisterad av en stab av lärare. Alla anstaltens byggnader är av tegel eller betong och vittrappade. Hur många byggnader som finns hann jag inte få uppgift om, men det sades, att en inspektion skulle ta nästan tre dagar, om man skulle hinna överallt. En del ekonomibyggnader finns, bland dem en ladugård för ungefär 100 kor av bästa holsteinras.

Allt utomhusarbete utföres av patienterna under nödig uppsikt.

Föräldrar och målsmän är skyldiga att förse sina anhöriga med nödiga klädespersedlar. Men det händer ju i många fall, att när de en gång lämnat sin avkomma där, att de ej bryr sig om dem mera. Och då måste ju staten taga över. Många godhjärtade personer tar sig en skyddsling i anstalten och förser dem med vad som behövs och besöker dem vid tillfälle. Något som nog är högt uppskattat, för det såg ut som om patienterna så gärna ville språka med någon.

Undervisningen går ut på, att där det finns möjligheter ge patienterna en underbyggnad, så att de i sinom tid kan gå ut i världen och försörja sig själva. I allmänhet kan de nå en utbildning jämförbar med vad som lärs i femte eller sjätte klassen. Men det har hänt, att någon nått den nionde klassen också. Undervisningen är fördelad mellan allmänbildande och praktiska ämnen. I en förstklassigt utrustad snickareverkstad tillverkas bord och stolar, bokskåp och andra saker. I en

tapetserarverkstad stoppades och kläddes stolar, soffor och annat. Andra verkstäder finns också. Flickorna lär konstvävning, sirliga mönster för gardiner, dukar, förkläden och annat. En syateljé finnes, ävenså ett fullt utrustat kök, matsal och förmak, där de får vänja sig vid att sköta ett hem. Klasser i keramik finnes. Småtingarna får lära sig att gläsera runda stenar att börja med, och så småningom lär de sig forma vasar och annat. Nästan alla har fallenhet för någonting. De unga människors sängkör hade övning i en sal, och det var inget att anmärka mot harmonin.

Att vara lärare i en sådan anstalt är säkert talamodsprövande. Och det är inte säkert att alla ansträngningarna alltid blir uppskattade. Det fins nog de som brummar att det är ett slösande med skattemedlen att lära sånt folk någonting. Men om man besinnar, att om någon av dem kan återbördas till samhället så måste det ske i 20-årsåldern, sen är det för sent, så kanske man förstär saken bättre. Den årliga kostnaden per patient är \$1,500. Antag att en patient lever i 50 år till, och man kommer till slutsatsen staten spar en anseelig summa för varje patient som kan frigivas och tjäna sitt eget uppehälle.

Seattle Rapped For Not 'Buying American'

NEWPORT NEWS, Va. AP — The Newport News Shipbuilding and Dry Dock Co. charged today the city of Seattle is exporting jobs and contributing to a trend it said may spell the end of the water power machinery manufacturing industry in this country.

The charges were prompted by the award by Seattle of a \$3.1 million contract to Nohab, a Swedish firm, for the construction of four hydraulic turbines to be used in a municipal power plant.

Nohab was \$838,000 under the offer by Newport News Shipyard, lowest bidder among U.S. concerns.

In a press statement, the company accused Seattle of rejecting "The Buy American" campaign and thereby exporting U.S. jobs, including some in its own community.

Had the Newport News yard received the contract, it is claimed, the firm protested that several concerns in Seattle would have been asked to bid on certain components of the turbines.

ARVID MALM

Arvid Malm, 91, of 1812 S. K St., died Monday in a local hospital.

He was born in Hedemora, Sweden, and moved to Minnesota in 1902. He came to this area in 1919 from British Columbia. He was a retired laborer and a member of the Pentecostal Church.

Surviving are four sons, Theodore A., Einar B., Victor G. and Oscar K., all of Tacoma; three daughters, Mrs. Elsie Wilcher and Mrs. Annie Gray, both of Tacoma, and Mrs. Minnie Larsen, of Anacortes; 19 grandchildren; 38 great-grandchildren; and one great-great-grandchild.

Services will be announced by Mountain View Funeral Home.

Pioneer Family Reunion 70

Some 190 descendants of 17 related persons who came to the Northwest in the early 1900s will meet for a reunion Sunday at the Waller Road Grange Hall.

Assisting with arrangements are Mr. and Mrs. Stephen Forslund, aided by Mr. and Mrs. Don Davenport, of Seattle, and Mr. and Mrs. Harold Libby.

Relatives are expected for the occasion from Iowa, Wyoming, Oregon and other cities in Washington.

Early family members were six Johnson brothers and sisters, Martin, Hilda, Alma Edla, Signe and Helmer. They were related to four Bloom brothers, Olaf, Charles, Edward and Fred; to Ida, Edith and Gunhild Swanson, Axel and Martin Carlson and Albert Swanson.

Om Valhalla-föreningen, som nu påbörjar sitt 85:te år, och hur Sverige erkände USA, innan nya staten slutit fred med England.

TACOMA, WN. — Trots den skarpa kylan och det halkiga väglaget var en ansevärd skara av medlemmarna närvarande vid Valhalla-föreningens januarimöte. Medlemmarnas fruar och fjällor var även inbjudna. En gemensam supé aväts före mötet, och medan förhandlingarna pågick underhölls damerna med sällskapsspel. Dessa aftnar har blivit synnerligen populära de senare åren. Logen består på det väsentligaste i både mat och dryck, men om damerna så önskar kan de bringa en favoriträtt, en sallad, någonting hembakat etc. Det blir alltid ett överflöd av alla sorter och mat för gudar. Våra fruar är sannerligen hemma i den ädla kokkonsten.

Det var en upplevelse för mig att få vara med igen. Det var första gången på snart ett år, som jag vågat mig på att gå upp för de många trappstegen. I detta sammanhang kan det påpekas, att änkor efter medlemmar alltid är välkomna att beivra föreningens enskilda tillställningar. Försök har gjorts tid efter annan, att sända ut särskilda inbjudningar. Men när människor blir ensamma ser de ut att ha en benägenhet att flyta. Och när en del inbjudningar gick fram och andra inte, så hände det ibland att det blev förargelse.

Valhalla-föreningen börjar sitt 85:te verksamhetsår med följande tjänstemän:

Ordf., Sven Fredrikson; vice do., Victor Johnson; finanssekr., Clayton Windahl; kassör, Hans Fredrikson; sekr., Clarence Person; marskalkar, Carl Fredrikson och Leonard Löfström; kaplan, Lennart Vik; vakter, Holger Neslund och Helmer Johnson.

Samtliga installerades av f. d. ordf. Ralph Packard, med Albert Blixt som marskalk. Vice ordf. Vic Johnson hade dock blivit utledsen på det kyliga vädret och kvistat iväg ner till det soliga Arizona för några veckor och kommer att installeras vid ett senare möte.

☆☆☆

I stort sett hade all förbindelse mellan Sverige och avkomlingarna av den svenska folkspillran i Amerika upphört, när de engelska kolonierna i Amerika bröt sig loss från det engelska väldet. Av den orsaken observerades händelserna på denna kontinent mest från en politisk synpunkt i Sverige.

Sveriges regent då var den talangfulle om än ombytliga och något nyckfulle Gustav III. När nyheten kom att Förenta Staterna hade utfärdat sin oavhängighetsförklaring, blev kungen mäkta intresserad och förklarade, "att om han inte vore kung, så skulle han inte tveka att fara till Amerika för att se hur en stat formas och skapas och se hur den växer till".

Han profeterade också, att någon gång i framtiden var det möjligt att Amerika komme att härska över Europa. Han kunde ej annat än högakta revolutionärernas mod och djärvhet. Senare, genom korrespondens med den franska noblessen och när hans egna undersåtar började visa en viss motsträvighet till hans envælde, kom han på andra tankar och ansåg att de fått sin inspiration västerifrån, både från Amerika och Frankrike, och fruktade den verkan dessa idéer kunde ha på de regerande kungarna, sig själv inberäknad.

År 1778, när Frankrike hade beslutat att understödja de amerikanska revolutionärerna, skrev han till sin ambassadör i Paris, greve Gustav Filip Creutz, att "jag kan ej tillstå att det är rätt att understödja rebellerna mot deras egen kung, det kan få alltför många konsekvenser". Han beklagade också, att på grund av att Sverige hade ett fördrag med Frankrike, måste han foga sig därefter.

På den tiden var det många svenska officerare som hade tillfälliga fullmakter som officerare i franska armén. Ändamålet var att få praktik, som underlättade snabbare befördran, när de kom hem. Ett regemente kallades för det Kungliga Svenska.

Detta regemente blev dock inte sändt till Amerika, men omkring 90 svenska officerare deltog i befrielsekriget i andra re-

gementen. Deras bedrifter är en historia för sig själv och lämnas därhän i detta sammanhang.

När det blev klart, att rebellerna hade vunnit kriget, var Gustav III praktisk nog att erkänna den nybildade regeringen i Förenta Staterna. Redan på våren 1782 — innan brittena ens hade ingått ett förberedande fördrag om stillestånd, uppmanade han ambassadör Creutz att söka underhandla med Benjamin Franklin, som då var Förenta staternas representant i Paris, om ett fördrag om vänskap och handel med den nya republiken.

Underhandlingarna pågick till den 3 april 1783, då traktaten undertecknades — fem månader innan fredsöverenskommelsen mellan Förenta Staterna och England underskrevs i Versailles.

Sverige blev därmed den första makt som erkände Förenta Staternas självständighet. Ett steg som kanske var lika impopulärt i vissa landamären och lika riskfyllt som att erkänna Vietnam nu.

Joe Hill -- ungdomsidol

STOCKHOLM (FLT). — "Joe Hill slogs för arbetarna, inte genom handgemäng, utan genom att protestera och skriva protestsånger. Han var på ett sätt sin tids Bob Dylan." Så skriver 22-årige Hans Gustafsson från Växjö till Arbetarrörelsens arkiv i Stockholm, där man anordnat en utställning om den svenske protestsångaren. Brev som Joe Hill skrivit från fängelset, olika minnen från hans liv i US, en enkät om ungdomarnas upplevelse av Joe Hills gestalt i dag i Sverige ingår i utställningsmaterialet. Samtidigt kom en LP-skiva med Joe Hills sånger inspelade på engelska av Mats Paulson.

I Sverige är Joe Hill på väg att bli ungdomens idol — i varje fall den ungdom som skrivit till utställningen:

— Av Joe Hills sånger gillar jag bäst Rebel Girl, skriver Ingall Kekkonen från Norrköping.

— Joe Hill var en stor idealist, säger Göran Söderlund i sitt brev från Landskrona.

— Vi har saknat äkta kamp-

sångare. Hans sånger är enkla och kan sjungas av alla, anser Maj-Britt Johansson från Hallstahammar.

☆☆☆

I Nordens mest spridda tidning, Expressen i Stockholm in gick nyligen en stor artikel av Lars Svedgård. Vi gör en del utdrag:

Joe Hill, arbetarsångaren som aldrig dog, återvänder inom kort till sin hemstad Gävle. Han gör det genom den utställning som nu avslutas i Stockholm och skickas vidare till Gävle. Därifrån skall den sedan vandra även till andra svenska städer.

53 år efter arbetarsångarens död framför gevärsmynningarna i statsfängelset i Utah, USA (det hände kl. 7.42 den 19 nov. 1915) har Joe Hill-intresset vaknat på allvar i Sverige. En LP-skiva börjar säljas i dagarna. En bok med översättningar av hans visor är planerad till våren. Ingvar Söderström skriver på en biografi. Och Ture Nermans Joe Hill-bok trycks i ny upplaga. . .

Det var i Earl Robinsons "Balladen om Joe Hill", som den svenskamerikanske arbetarsångaren blev "mannen som aldrig log":

ag drömde att jag såg Joe Hill,
i stod där man mot man.
Du är ju död, Joe Hill, sa jag.
ag kan ej dö, sa han . . .
ag kan ej dö sa han . . .

Det var som facklig organisation i IWW (Industrial Workers of the World) som Joe Hill vann sin ryktbarhet i den amerikanska arbetarrörelsen. IWW hade för övrigt även en avdelning i Stockholm . . .

De flesta av sina visor skrev han på kända melodier, religiösa väckelsesånger t. ex., och många var skrivna för allsång. En av de mest kända handlar bl. a. om prästerskapet. I den översättning som gjorts av Himlaspelförfattaren Rune Lindström låter refrängen så här:

Du får mat, salig mör,
du får sjunga i himmelens kör.

Bed och slit,
gnag din bit,
du får smör ovanför när du dörr . . .

Det var i slutet av 1913 som Joe Hill begav sig till Utah för att organisera arbetarna där. I januari 1914 greps han för det påstådda mordet. Den mäktiga koppartrustens män låg bakom denna anklagelse mot Joe Hill — detta hävdades bestämt från de amerikanska arbetarorganisationerna. Det kan noteras att väsentliga delar av domstolens rättegångsmaterial numera är försvunnet. Vid ett attentat hos IWW förstördes också större delen av det Joe Hill-material som fanns där.

Svenska utrikesdepartementet har till Joe Hill-utställningen lämnat kopior på en rad UD-dokument som visar ansträngningarna från svensk sida att förhindra avrättningen. Dessa försök att rädda arbetarsångaren leddes av — en Wallenberg! K. A. Wallenberg hette nämligen vår utrikesminister under dessa år.

Askan efter Joe Hill spriddes av IWW i små kuvert över hela världen. Det var meningen att askan skulle strös för vinden från olika platser på vår jord. Men ett av kuverten tömde aldrig utan finns med på den utställning, som från Stockholm nu vandrar vidare till Gävle.

Mannen som aldrig dog är på väg hem.

JO, justitieombudsmannen, behandlar 1,500 ärenden per år, vald på fyra år

STOCKHOLM (FLT) — En julafton för några år sedan satt nuvarande justitieombudsmannen lagman Alfred Bexelius i sitt hem. Julklappsutdelningen hade börjat. Telefonen ringde, och JO svarade. En röst i trådens andra ände ville veta, om en sådan knöl som JO kunde känna julefrid!

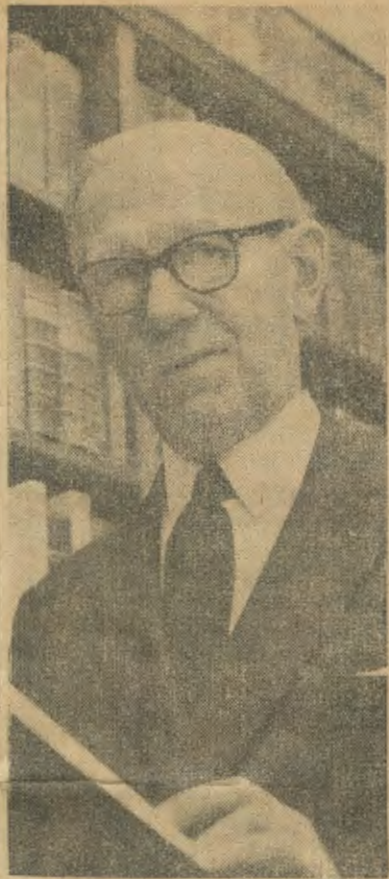
— Ingen normal ämbetsman eller tjänsteman tycker om att bli kontrollerad, säger den nuvarande JO. Man trampar folk på tårna och måste räkna med en och annan sur reaktion. Jag tar dem kallt. Det är en så storslagen företeelse detta, att det finns ett politiskt oberoende ämbete, hos vilket vilken medborgare som helst kan klaga på vem som helst utom regeringens ledamöter. Deras fögderi granskas inte av JO utan av konstitutionsutskottet. Det är den enda gräns JO vet av när det gäller rätten att granska hur förvaltningen sköts.

JO av i dag, lagman Alfred Bexelius, är 63 år, innehavare av JO-ämbetet sen 1956 o. den 30:de i ordningen av den svenska riksdagens justitieombudsmän. De elektorer från riksdagens båda kamrar väljer JO på fyra år. Han hämtas alltid bland förtjänsta män inom domarekåren.

Riksdagens JO är ett barn av 1809 års grundlagsreform och har arbetat sen den 1 mars 1810. Och JO:s arbetsbörda har ökat enormt. Lagman Bexelius säger:

— I stället för att åtala och straffa nöjer jag mig så ofta det går med att påpeka att ett fel begåtts och vari det består. Jag söker få ämbetsmännen att lära av felen, så att upprepningar kan

undvikas utan att därför tillgripa repressalier. JO vill vara ett organ som söker lära ämbetsmännen att handla rätt och lära all-

Riksdagens JO, lagman Alfred Bexelius: JO vill lära både ämbetsmän och allmänhet att lära av sina misstag.

mänheten varför de måste handla så eller så.

Det svenska JO-ämbetet var länge unikt i världen. Men när Finland blev självständigt inrättade man något motsvarande där. Alltjämt är det bara Sverige, Finland, Norge (sen tre år), Danmark sen 1953 och New Zealand som har JO-ämbeten. Och i England söker man nu åstadkomma något liknande. Även i USA diskuteras att inrätta en JO efter svenskt mönster.

Det var danskarna, som efter 1953 började göra propaganda för JO-ämbetet som institution, stolt pekande på sin JO och sa:

— Se hur väl vi har ordnat det.

Därmed började JO-institutionen bli känd och omdiskuterad världen över. Bättre sent än aldrig förstås. Men faktiskt hade Sverige — i all tysthet — haft sin JO 134 år före danskarna och ämbetet haft 31 innehavare Sverige, innan en dansk för första gången blev klagomur för folk som anser sig trampade på tårna av ämbetsmännen.

TACOMA, WN. — Pastor E. Arthur Larson, som verkat bland landsmännen här i Tacoma i över 40 år, fyllde 75 år den 19 aug. Meningens var, att dagen skulle firas i stillhet med en familjemiddag i sonen Roy Larsons hem. Roy och Maria Larson firade visst en årsdag av sitt giftermål samtidigt. Vilken i ordningen vet jag inte. I all hemlighet hade dock en mottagning anordnats i pastorshemmet, så när pastor Larson anlände var en ansevligen skara tillstädes för att gratulera. Bortåt hundratalet anlände under eftermiddagen och kvällen. Dottern och mågen, Dorothy och Marvin Harshman från Pullman, agerade värdar.

Pastor Larson kom till världen i Ashtabula, Ohio. Jag snokade i mina uppslagsböcker efter några närmare upplysningar om den staden. Men allt jag fann var en karta över Ohio samt uppgifter om statens resurser och produkter. I närheten av Ashtabula läser man: Potatoes, chemicals och, knappast synligt, shipping. Det är väl det sistnämnda, som är det mest betydande, ty staden är avlastningsplats för malmen från Minnesotas bergslag. Pastorns far var anställd vid hamnen där. Ryktesvis har jag hört att både svenskar och finländare blev nedsända från trakterna omkring Hibbing för att lossa malmen. Under pastor Larsons uppväxttid fanns det både en Swede-town och Finn-town där.

Annars så tillstår pastor Larson, att han är kunglig östgöte. Hans föräldrar kom från Norrköpingstrakten. Jag vet ej om han hade någon större tur med att spåra upp släktingar, när han var i Sverige för några år sedan. Atminstone inte på faderns sida, ty denne lämnade i början på 80-talet.

Sina studier bedrev pastor Larson vid Augustana College. Under studietiden fick han åtskilliga förordnanden, bl. a. i Missoula, Montana. Där mötte han sin blivande fru, och de blev ett äkta par omkring 1920. Till familjen hör en dotter och fyra söner. En son är visst till äktenskap ledig ännu. Hur många barnbarn som hör till, har jag ingen räkning på.

Pastor Larson kom till Astoria i början på 20-talet och verkade där fram till 1928, då han kallades till Bethel-församlingen här i Tacoma, där han verkade i 36 år och ännu fortsätter som emeritus. Om hans verk bland landsmännen här har vi nämnt tidigare, och vill nu endast tillägga:

Tack för det som varit och de hjärtligaste gratulationer på bemarkelsedagen!

☆☆☆

Min hustru systerson Elis Lagerroth med familj flög hem till sitt land igen den 22 aug. efter fem veckors besök här.

Vid veckoslutet fick vi ett annat kärt besök av min kusin Gerd med familj, som var på genomresa. Hennes make, fil. dr Anders Ehrenberg, är professor i molekylär biologi vid Stockholm universitet och Karolinska institutet och är en auktoritet på området. Under sommarmånaderna har han varit "visiting professor" vid University of Wisconsin. Nu var de på väg till University of California's campus i La Jolla, där han skall föreläsa och bedriva forskning på området till efter nyår. Till familjen hör John, 15 år, och Anna,

Tiden var knapp, men vi fick i alla fall tid att anordna en familjeträff hos Bill och Ragnhild Förlund och lyckades även att få syster Agda Lindbeck att resa upp från Kelso. Med barn och barnbarn blev vi en nätt samling.

☆☆☆

Dagtidningen publicerade ett fotografi av en man vid namn Herman Stone, som fyllde 105 år häromdagen. Han påstår att han är född i Lappland. Hans recept för lång livstid var "plenty of whisky and lots of nice women". Under mer än 40 år kände jag en skotte som uppnådde den åldern och var vital in i det sista. Han gick till sina fäder för några månader sedan. Hans råd var: "Tag dagen som den kommer."

Bay Ward

MORE ABOUT THOSE SWEDISH TRANSLATIONS

By Maureen Daines

Recent "Letters to the Editor" have briefly mentioned the Swedish translations Brother Reinhold Peter Ahleen of Bay Ward has been doing. Two years ago Brother Ahleen received the assignment to prepare a new Swedish LDS hymn book from President Alvin Fletcher of the Swedish Mission. Besides translating many of our LDS hymns into Swedish, he also wrote some new hymns that will be included in the book. The present Swedish Mission president, Reid H. Johnson, wrote to Brother Ahleen recently that the hymn book is being prepared for publication and will soon be available for use.

For the music Brother Ahleen managed to have bright vowels, particularly a, correspond to the high notes F and G for the choir without losing the meaning and spirit of the original text. Brother Ahleen's knowledge and understanding of music was obtained in his younger days when he studied at the Utah Conservatory of Music under Professor Lund. He also studied theory and harmony under Profes-

Before Brother Ahleen began his translation for the Swedish Mission he had several years of experience in this field. In San Francisco he had published in book form Swedish Poets of the Seventeenth Century, a translation into English of the best writers of Sweden's Grand Era. Another of his publications includes Swedish translations of Elizabethan singers and modern Slavic poets. Some of the 50 authors included are Shakespeare, Dryden, Milton, Longfellow, Bryant, Poe, Lowell, Whittier, and Holmes.

Brother Ahleen has also studied languages and Gregg Shorthand. He contributes regularly to the Swedish-American Press (Seattle, Chicago and New York) with news articles, book reviews and short stories. He is translating into Swedish Joseph Fielding Smith's Doctrines of Salvation.

Brother Ahleen joined the church in Sweden with other members of his family. During World War I the family came to the United States and made their home in Salt Lake City. While in the U. S. Army Brother Ahleen was stationed at the Presidio of San Francisco. Since then he has made his home in the Bay Area.

*Kära läsningar
Reinhold*

Kapten Ahrenberg död Han tog hand om 348 nödländade USA-plan urider världskriget

STOCKHOLM (SIS) — Flygkapten Albin Ahrenberg, välkänd flygpionjär, har avlidit i Bäckerfors i Dalsland, 79 år gammal.

I början på 20-talet förde han trafikplan på ruten Stockholm-Reval. Därefter gjorde han rundflygningar i Sverige med betydande insatser för svenskt civil-flyg. Ahrenberg företog flera uppmärksammade flygningar över Atlanten, bl. a. en undsättningsexpedition till Grönland år 1931.

Under andra världskriget organiserade han omhändertagandet av 348 nödländade amerikanska bombplan. Ahrenberg fortsatte sina rundflygningar efter kriget ända fram till 1947. På senare år övergick han till segelflyg och tåg som 70-åring segelflygcertifikat.

The Savagery of Sameness

Now and then one comes upon a striking phrase that seems to capture the very essence of some aspect of life. Such a phrase appeared in a Manchester Guardian article by James Morris. Writing about the deadening conformity encountered in what he describes as Sweden's "acquisitive society par excellence," Morris speaks of "the larva of our new bestiality: the savagery of sameness."

Now, there is something to think about: the savagery of sameness. The more one considers the phrase, the more apt it seems. The tendency toward sameness, toward conformity, in modern society has often been characterized as a stultifying thing. But "savagery" may be more precise—savagery in the sense that to conform mindlessly because society expects it is the very opposite of civilization.

The savagery of sameness has come to its most dreadful flowering in the totalitarian societies. Conformity thrives in the nurture of fear; it grows best in the cultural and political darkness fostered by tyrannical governments. To whatever extent sameness is forced upon individuals in our society, we are shadowed by that very darkness in which totalitarian peoples live.

Perhaps the highest goal of civilization is to assure freedom, within the framework of the law, for the utmost development of individual capabilities. The savagery of sameness runs counter to that goal. It is not an idiosyncrasy to cherish the right to be different. That is one of the most precious rights we have.

WEDNESDAY, JANUARY 25, 1967

New Bircher Threat

Robert Welch, the high potentate of the John Birch Society, has made it known that he and his fellow wingers on the far right are "seriously considering" an all-out effort to impeach Chief Justice Earl Warren. He has thus provided Americans with further evidence of the poverty of thought, and the distrust of American institutions, that characterize the John Birchers.

The record of the John Birch Society is shot through with this philosophy—this twisted idea that the way to deal with problems is to "get" somebody. From the lowest to the highest levels of their generally discredited organization, the Birchers have sought to operate in this fashion; they have often used smear and innuendo and calumny in preference to legitimate argument over ideas and methods. This sometimes gets results, but it is not in accord with the American tradition of open discussion.

Welch's hint of an intensive campaign against the chief justice may be regarded by many with some surprise, since the John Birch Society has been spreading its "Impeach Earl Warren" doctrine for some years. Many may also find amusement in Welch's contention that the impeachment campaign thus far has been "educational." It is hard to find anything educational in the mindless stickers and signs, and scarcely more informative letters to the editor, which have stemmed from the society.

The threat of a stepped-up campaign should not be taken lightly, however. Welch has said that he might throw his staff of paid "coordinators" into the fight for an actual impeachment vote in the House of Representatives. That would constitute a vigorous lobbying effort whose impact can only be surmised. Those with greater faith in American institutions than the John Birch Society should be on the alert.

Motion hindrar farligt liv vid "trötthetsgränsen"

Det är inte ålderdomen som ska förlängas utan ungdomen. Denna tänkvärda sats myntades redan av Alexis Carell som blev nobelpristagare i medicin 1912. Den gäller kanske ännu mer idag när vi lyckats höja medellivslängden till 75 år men inte i samma mån kunnat häva krämporna

under detta långa liv. Och att vi inte är friskare beror i hög grad på det automatiserade överflöds-samhället vi lever i. Vi använder inte våra muskler och vi äter fel mat.

Att vara frisk, har det sagts, är ett uttryck för ett visst optimalt förhållande mellan människan och miljön. Den visar tecken på god hälsa som befinner sig i fysisk och psykisk balans både när det gäller kroppens olika funktioner och kraven från den yttre miljön.

För att en människa ska befinna sig i balans och harmoni, fysiskt och psykiskt med sin omgivning fordras bl. a. att hennes fysiska prestationsförmåga ligger över vad vardagen kräver så att hon inte lever så att säga vid "trötthetsgränsen". Att vara vid god hälsa innebär således i och för sig att man är i god kondition.

Det är också fastslaget att ständigt vila sliter kroppen mer än kraftig aktivitet då och då vilket grundar sig på det enkla faktum att vår kropp är byggd för fysiskt arbete. Passiviteten ger mindre muskelmassa, mindre blodvolym, färre blodkroppar, svagare hjärtmuskulatur — en sämre kondition.

Det är känt att sjukdomar i hjärta och kärl är den främsta dödsorsaken i detta land. Det hör främst samman med välfärdsdiäten men beror också på bristande fysisk träning. Rader av undersökningar visar nämligen att dessa sjukdomar är vanligare — kolesterolhalten större — bland

fysiskt inaktiva än bland aktiva personer.

Det är som synes ett farligt liv vi lever och ändå är det så lätt att göra det mindre farligt.

Lösenordet är MOTION. Och motion i en form där de flesta muskler får spela med är något som de flesta människor kan ägna sig åt. Det gäller bara att komma över bekvämlighetströskeln.

Alltså: vik ett par halvtimmar i veckan åt löpträning, gärna med inslag av korta men snabba ruscher, gymnastik eller raska promenader — om det tar emot att springa i början. Sätt motionsprogrammet i system genom att välja en bestämd tid för övningarna — det underlättar kampen mot bekvämlighetsspeket.

Glöm också då och då att det finns hissar, bilar och TV. Ni skall strax finna att regelbundna utflykter i "friska naturen" är en utomordentlig investering som i utbyte ger bättre hälsa, bättre kondition, större arbetsförmåga och arbetsglädje och som resultat av allt detta — ett bättre humör. Och skyll inte på att ni inte har tid — i bättre trim blir ni dubbel effektiv.

Ta det bara försiktigt i början om ni är otränad. Självklart finns också risken att ni råkar ut för blesyrrer i terrängen. Men det är inget som bör avskräcka, allra minst om ni har nära till medel-lådan i bilen eller fickan. Den bör framför allt innehålla ett antisepticum och det är önskvärt att ni har snabb tillgång till ett sådant desinfektionsmedel. Det är också viktigt att inte välja en alltför koncentrerad lösning, som gör det opå värrer.

Låt bara inte de här råden hindra er från att ta del av motionens och den förbättrade konditionens välsignelser.

Väl mött i terrängen!

THEY SAID IT IN ONE LINE

- Try praising your wife, even if it does frighten her at first. — BILLY SUNDAY
- Labor disgraces no man; unfortunately you occasionally find men disgrace labor. — ULYSSES S. GRANT
- Nothing is politically right which is morally wrong. — DANIEL O'CONNELL
- Every absurdity has a champion to defend it, for error is always talkative. — OLIVER GOLDSMITH
- You can do very little with faith, but you can do nothing without it. — SAMUEL BUTLER
- It is perhaps a more fortunate destiny to have a taste for collecting shells than to be born a millionaire. — ROBERT LOUIS STEVENSON
- The historian is a prophet looking backwards. — AUGUST WILHELM VON SCHLEGEL

TNT Feb 22 - 6

40-

BUSINESS MIRROR

Lagging Productivity Increases Inflation

By JOHN CUNIFF
Associated Press Business Analyst
NEW YORK (AP) — With wage increases now racing well ahead of growth in productivity, the inflationary fever of the American economy is being measured statistically as clearly as if a thermometer had been put to it.

As well publicized by the wage-price guideposts that existed during the first half of the 1960s, increases in wages and prices must be in relation to increases in productivity, or else somebody gets gyped.

In other words, unless the pie grows bigger through increases in productivity, no segment of the economy can cut a bigger slice without depriving its neighbor of his relative share.

It's another story altogether, though, if the recipes of government and business result in a mess, labor and government all can take bigger slices without depriving each other at all.

The present recipe is gradually giving the economy indigestion, with the imbalance in the mixture generally conceded to be too much baking powder in the form of heavy federal spending. The country is getting sick.

Prices are rising. Wages are rising. But—productivity actually declined last month, and a recent Labor Department report showed that wage increases greatly exceeded increases in output per man-hour.

In the final quarter of 1967, the report showed, this output per man-hour in private industry rose at the rate of 2 per cent a year. This was a sharp increase, for the third quarter rate was less than one per cent.

However, compensation per man-hour jumped 4.8 per cent, and figures indicate that wage increases are now maintaining a pace well in excess of the growth in output.

This doesn't mean that labor is successfully taking part of the economic pie that belongs to industry, for industry seldom permits such things to happen for long. It, too, is seeking to retain its slice, or enlarge it, by raising prices.

This is a typical wage-price spiral, a tug of war, with each trying to maintain its share by grabbing from the other. It doesn't matter who starts it—labor or industry—but neither succeeds for very long. It's just a lot of motion. If industry tries to grab some of labor's share of the pie, labor just reaches over and takes some of industry's, or vice versa.

But what makes either step out of line to begin with? Greed or hunger sometimes. But, broadly speaking, they are forced out of line when demands made on the economy exceed its ability to produce. This pressure can come from any segment

shape. If it needs then it its money in meet bills. Me as far as it us industry quick

of Sameness

ne comes upon a striking phrase that the very essence of some aspect of life. It is found in a Manchester Guardian article dealing with the deadening conformity that he describes as Sweden's "acquisitive conformity." Morris speaks of "the larva of our savagery of sameness."

Something to think about: the savagery of conformity. One considers the phrase, the more its tendency toward sameness, toward conformity, society has often been characterized as. But "savagery" may be more precisely the sense that to conform mindlessly to the status quo is the very opposite of civilization.

of sameness has come to its most extreme in the totalitarian societies. Conformity is the result of fear; it grows best in the cultural atmosphere fostered by tyrannical governments. The sameness is forced upon individuals and is shadowed by that very darkness in which they live.

The highest goal of civilization is to assure the individual within the framework of the law, for the utmost use of individual capabilities. The savagery of conformity is the enemy of that goal. It is not an idiosyncrasy but a right to be different. That is one of the things we have.

DAY, JANUARY 25, 1967

Threat

John Birch, the high potentate of the John Birch Society, has made it known that he and his fellow members who are "seriously considering" the impeachment of Chief Justice Earl Warren have provided Americans with further evidence of their poverty of thought, and the distrust of institutions, that characterize the John Birch Society.

of the John Birch Society is shot through with its philosophy—this twisted idea that the solution to all problems is to "get" somebody. To the highest levels of their generalization, the Birchers have sought to bring about a revolution; they have often used smear and innuendo in preference to legitimate argument and methods. This sometimes gets reported in accord with the American tradition of a free press.

of an intensive campaign against the John Birch Society has been spreading. It is to be regarded by many with some surprise. The John Birch Society has been spreading its "anti-Warren" doctrine for some years. The only amusement in Welch's contention is that the campaign thus far has been so ineffectual that it is hard to find anything educational in the tickers and signs, and scarcely more than a nuisance to the editor, which have stemmed from the campaign.

a stepped-up campaign should not be expected. Welch has said that he might have paid "coordinators" into the fight for a referendum vote in the House of Representatives. This would constitute a vigorous lobbying effort which can only be surmised. Those with a knowledge of American institutions than the John Birch Society should be on the alert.

Motion hindrar farligt liv vid "trötthetsgränsen"

Det är inte ålderdomen som ska förlängas utan ungdomen. Denna tänkvärda sats myntades redan av Alexis Carell som blev nobelpristagare i medicin 1912. Den gäller kanske ännu mer idag när vi lyckats höja medellivslängden till 75 år men inte i samma mån kunnat häva krämporna under detta långa liv. Och att vi inte är friskare beror i hög grad på det automatiserade överflöds-samhället vi lever i. Vi använder inte våra muskler och vi äter fel mat.

Att vara frisk, har det sagts, är ett uttryck för ett visst optimalt förhållande mellan människan och miljön. Den visar tecken på god hälsa som befinner sig i fysisk och psykisk balans både när det gäller kroppens olika funktioner och kraven från den yttre miljön.

För att en människa ska befinna sig i balansen och harmoni, fysiskt och psykiskt med sin omgivning fordras bl. a. att hennes fysiska prestationsförmåga ligger över vad vardagen kräver så att hon inte lever så att säga vid "trötthetsgränsen". Att vara vid god hälsa innebär således i och för sig att man är i god kondition.

Det är också fastslaget att ständigt vila sliter kroppen mer än kraftig aktivitet då och då vilket grundar sig på det enkla faktum att vår kropp är byggd för fysiskt arbete. Passiviteten ger mindre muskelmassa, mindre blodvolym, färre blodkroppar, svagare hjärtmuskulatur — en sämre kondition.

Det är känt att sjukdomar i hjärta och kranskärl är den främsta dödsorsaken i detta land. Det hör främst samman med välfärdsdiäten men beror också på bristande fysisk träning. Rader av undersökningar visar nämligen att dessa sjukdomar är vanligare — kolesterolhalten större — bland

fysiskt inaktiva än bland aktiva personer.

Det är som synes ett farligt liv vi lever och ändå är det så lätt att göra det mindre farligt.

Lösenordet är MOTION. Och motion i en form där de flesta muskler får spela med är något som de flesta människor kan ägna sig åt. Det gäller bara att komma över bekvämlighetströskeln.

Alltså: vik ett par halvtimmar i veckan åt löpträning, gärna med inslag av korta men snabba ruscher, gymnastik eller raska promenader — om det tar emot att springa i början. Sätt motionsprogrammet i system genom att välja en bestämd tid för övningarna — det underlättar kampen mot bekvämlighetsspöket.

Glöm också då och då att det finns hissar, bilar och TV. Ni skall strax finna att regelbundna utflykter i "friska naturen" är en utomordentlig investering som i utbyte ger bättre hälsa, bättre kondition, större arbetsförmåga och arbetsglädje och som resultat av allt detta — ett bättre humör. Och skyll inte på att ni inte har tid — i bättre trim blir ni dubbel effektiv.

Ta det bara försiktigt i början om ni är otränad. Självklart finns också risken att ni råkar ut för blesyrer i terrängen. Men det är inget som bör avskräcka, allra minst om ni har nära till medicinslådan i bilen eller fickan. Den bör framför allt innehålla ett antisepticum och det är önskvärt att ni har snabb tillgång till ett sådant desinfektionsmedel. Det är också viktigt att inte välja en alltför koncentrerad lösning, som gör det opåtagligt värre.

Låt bara inte de här råden hindra er från att ta del av motionens och den förbättrade konditionens välsignelser.

Väl mött i terrängen!

THEY SAID IT IN ONE LINE

- Try praising your wife, even if it does frighten her at first. — BILLY SUNDAY
- Labor disgraces no man; unfortunately you occasionally find men disgrace labor. — ULYSSES S. GRANT
- Nothing is politically right which is morally wrong. — DANIEL O'CONNELL
- Every absurdity has a champion to defend it, for error is always talkative. — OLIVER GOLDSMITH
- You can do very little with faith, but you can do nothing without it. — SAMUEL BUTLER
- It is perhaps a more fortunate destiny to have a taste for collecting shells than to be born a millionaire. — ROBERT LOUIS STEVENSON
- The historian is a prophet looking backwards. — AUGUST WILHELM VON SCHLEGEL

TNT Feb 22-68

BUSINESS MIRROR

Lagging Productivity Increases Inflation

By JOHN CUNIFF

Associated Press Business Analyst

NEW YORK (AP) — With wage increases now racing well ahead of growth in productivity, the inflationary fever of the American economy is being measured statistically as clearly as if a thermometer had been put to it.

As well publicized by the wage-price guideposts that existed during the first half of the 1960s, increases in wages and prices must be in relation to increases in productivity, or else somebody gets gypped.

In other words, unless the pie grows bigger through increases in productivity, no segment of the economy can cut a bigger slice without depriving its neighbor of his relative share.

It's another story altogether, though, if the recipes of government and business result in a mess, labor and government all can take bigger slices without depriving each other at all.

The present recipe is gradually giving the economy indigestion, with the imbalance in the mixture generally conceded to be too much baking powder in the form of heavy federal spending. The country is getting sick.

Prices are rising. Wages are rising. But—productivity actually declined last month, and a recent Labor Department report showed that wage increases greatly exceeded increases in output per man-hour.

In the final quarter of 1967, the report showed, this output per man-hour in private industry rose at the rate of 2 per cent a year. This was a sharp increase, for the third quarter rate was less than one per cent.

However, compensation per man-hour jumped 4.8 per cent, and figures indicate that wage increases are now maintaining a pace well in excess of the growth in output.

This doesn't mean that labor is successfully taking part of the economic pie that belongs to industry, for industry seldom permits such things to happen for long. It, too, is seeking to retain its slice, or enlarge it, by raising prices.

This is a typical wage-price spiral, a tug of war, with each trying to maintain its share by grabbing from the other. It doesn't matter who starts it—labor or industry—but neither succeeds for very long. It's just a lot of motion. If industry tries to grab some of labor's share of the pie, labor just reaches over and takes some of industry's, or vice versa.

But what makes either step out of line to begin with? Greed or hunger sometimes. But, broadly speaking, they are forced out of line when demands made on the economy exceed its ability to produce. This pressure can come from any segment

shape. If it cannot pay for its needs then it dilutes the value of its money in a vain attempt to meet bills. Money then won't go as far as it used to, as labor and industry quickly realize.

Threat

h, the high potentate of the John Birch Society made it known that he and his fellows far right are "seriously considering" effort to impeach Chief Justice Earl Warren thus provided Americans with further opportunity of thought, and the distrust of institutions, that characterize the John Birch Society is shot

of the John Birch Society is shot as philosophy—this twisted idea that with problems is to "get" somebody. to the highest levels of their generalization, the Birchers have sought to fashion; they have often used smear and innuendo in preference to legitimate arguments and methods. This sometimes gets reported in accord with the American tradition.

of an intensive campaign against the John Birch Society has been spreading "Earl Warren" doctrine for some years. find amusement in Welch's contention that the attachment campaign thus far has been to find anything educational in the stickers and signs, and scarcely more interesting to the editor, which have stemmed from a stepped-up campaign should not be overlooked. Welch has said that he might have paid "coordinators" into the fight for eachment vote in the House of Representatives would constitute a vigorous lobbying effort can only be surmised. Those with an American institutions than the John Birch should be on the alert.

"trötthetsgränsen". Att vara vid god hälsa innebär således i och för sig att man är i god kondition.

Det är också fastslaget att ständigt vila sliter kroppen mer än kraftig aktivitet då och då vilket grundar sig på det enkla faktum att vår kropp är byggd för fysiskt arbete. Passiviteten ger mindre muskelmassa, mindre blodvolym, färre blodkroppar, svagare hjärtmuskel — en sämre kondition.

Det är känt att sjukdomar i hjärta och kranskärl är den främsta dödsorsaken i detta land. Det hör främst samman med välfärdsdiäten men beror också på bristande fysisk träning. Rader av undersökningar visar nämligen att dessa sjukdomar är vanligare — kolesterolhalten större — bland

belt effektiv. Ta det bara försiktigt i början om ni är otränad. Självklart finns också risken att ni råkar ut för bletsyrer i terrängen. Men det är inget som bör avskräcka, allra minst om ni har nära till medicinlådan i bilen eller fickan. Den bör framför allt innehålla ett antisepticum och det är önskvärt att ni har snabb tillgång till ett sådant desinfektionsmedel. Det är också viktigt att inte välja en alltför koncentrerad lösning, som gör det onda värre.

Låt bara inte de här råden hindra er från att ta del av motionens och den förbättrade konditionens välsignelser.
Väl mött i terrängen!

THEY SAID IT IN ONE LINE

- Try praising your wife, even if it does frighten her at first. — BILLY SUNDAY
- Labor disgraces no man; unfortunately you occasionally find men disgrace labor. — ULYSSES S. GRANT
- Nothing is politically right which is morally wrong. — DANIEL O'CONNELL
- Every absurdity has a champion to defend it, for error is always talkative. — OLIVER GOLDSMITH
- You can do very little with faith, but you can do nothing without it.— SAMUEL BUTLER
- It is perhaps a more fortunate destiny to have a taste for collecting shells than to be born a millionaire. — ROBERT LOUIS STEVENSON
- The historian is a prophet looking backwards. — AUGUST WILHELM VON SCHLEGEL

slice without depriving its neighbor of his relative share.

It's another story altogether, though, if the recipes of government and business result in a mess, labor and government all can take bigger slices without depriving each other at all.

The present recipe is gradually giving the economy indigestion, with the imbalance in the mixture generally conceded to be too much baking powder in the form of heavy federal spending. The country is getting sick.

Prices are rising. Wages are rising. But—productivity actually declined last month, and a recent Labor Department report showed that wage increases greatly exceeded increases in output per man-hour.

In the final quarter of 1967, the report showed, this output per man-hour in private industry rose at the rate of 2 per cent a year. This was a sharp increase, for the third quarter rate was less than one per cent.

However, compensation per man-hour jumped 4.8 per cent, and figures indicate that wage increases are now maintaining a pace well in excess of the growth in output.

This doesn't mean that labor is successfully taking part of the economic pie that belongs to industry, for industry seldom permits such things to happen for long. It, too, is seeking to retain its slice, or enlarge it, by raising prices.

This is a typical wage-price spiral, a tug of war, with each trying to maintain its share by grabbing from the other. It doesn't matter who starts it—labor or industry—but neither succeeds for very long. It's just a lot of motion. If industry tries to grab some of labor's share of the pie, labor just reaches over and takes some of industry's, or vice versa.

But what makes either step out of line to begin with? Greed or hunger sometimes. But, broadly speaking, they are forced out of line when demands made on the economy exceed its ability to produce. This pressure can come from any segment—consumer, labor, industry, military, for example. Right now it is generally agreed that heavy government spending is responsible.

If the federal government had the money to pay its big bills inflation might not result. But, the only way government can get this money is through a tax increase. This would give it the needed cash. And, simultaneously, it would reduce demand from other segments by depriving them of cash.

In the absence of a tax increase or big cuts in spending, government pressure is now blowing the economy out of

Tacoma — stamort för Lucior.

TACOMA, WN. — Luciafirandet ser ut att ha blivit en tradition hos härvarande löge av Order of Elks. På förslag av fru Maja-Lisa Benson, som förestår logens kulinariska departement, hölls festen för första gången för två år sedan, när Alex Wilson var ordförande. Alex är måg till vår välkände landsman Vic Johnson. Om han hört om Luciafirandet förut är inte bekant.

Året fest ägde rum tisdagskvällen den 10 dec. Tillslutningen var större än de föregående åren. En typiskt svensk julmåltid serverades — med glögg, rullsyta, kalvsvyta, torkad fårbo, sillsallad och alla övriga rätter, som hör till ett välförsett smörgåsbord. Till varmrätterna hörde lutfisk, köttbullar, skinka och potatiskorv samt risgrönsgröt — för dem som orkade med det.

Det var ju inte en allmän tillställning precis, endast logens medlemmar och deras gäster ägde tillträde. Det oaktat var det iog närmare 1,000 personer som ivsmakade de delikata rätterna.

Liksom föregående år hade de unga damerna från Pacific Lutheran University engagerats att itföra Luciatablån och programmet. Domare Bertil Johnson presenterade gruppen. Programmet bestod av julsånger och en uppvisning av svenska sånglekar, ullt sjunget på oklanderlig svenska. Inte alla av de unga damerna hade skandinaviskt påbrå. Det fanns till och med en liten söt geisha ibland dem. Lucia-brud var Kathy Johnsen, som hör hemma i Tacoma. Tärnor

var Ellen Bakke, Seattle, och Gayle Severson, Portland.

Tablån fick ett vackert utförande, och sången var underbar. I förbigående kan det nämnas, att universitetet har två Lucia-brudar till bland sina student-skor: Karen Wik, som valdes till Lucia i Portland, och Theresa Appelo, Vasas Lucia fr. Seattle. Båda var med på Luciafirandet i Stockholm över veckoslutet.

● Det blir svensk julotta i lutherska Betelkyrkan, S. 54th o. I St., på juldagsmorgon kl. 6. 30. Pastorerna Larson och Murk samt Runebergkören medverkar.

I flera år å rad brukade lutherska församlingen hålla en svensk högmässa i november månad. Den hölls även i år

för några veckor sedan, fast det var inte värst många som hade reda på det, och tillslutningen blev därefter. Med litet mera annonsering hade nog menigheten blivit större. Själva hade vi ingen aning om det, förrän pastor och fru Larson hälsade på häromdagen och talade om det.

KATHLEEN ANN JOHNSEN
Pacific Lutherans Lucia.

THERESA LÉE APPELO
Vasa Ordens Lucia i Seattle.

KAREN ANNETTE WIK
Vald till Lucia i Portland.

OCT. 4 - 1969

THE TACOMA NEWS TRIBUNE

STUDENTS TOUR TNT—Journalism students from Baker Junior High School, accompanied by teachers and other adults, recently toured The News Tribune, learning about the production of the newspaper. Making the tour were Diane Dunham, Reed Erickson, Ken Goodson, Penny Olsen, Linda Mundy, Sherri Mael, Melissa Householder, Cindy Rowe, Kathy Walsh, Daniel Webster, Joanne Martelli, Mary Van Fleet, Marc Robertson, Roberta Cummings, Jim Massey, Loren Youk, Mark Forslund, Mrs. Estelle Grant and Mr. and Mrs. R. J. Mael.—News Tribune staff photo.

Your Money's Worth

By SYLVIA PORTER

How You Would Live in Sweden's Welfare State

By SYLVIA PORTER

This is the first of a series of stories by Sylvia Porter, nationally known expert on financial subjects, on her observations on Swedish and Finnish economy gleaned from a tour of Northern Europe which she has just completed.

By SYLVIA PORTER

STOCKHOLM—In the United States, our "wars" on poverty and stubbornly steep unemployment among unskilled young and old workers are just moving into high gear. In Sweden, the country with the highest living standard of all Europe, both wars have been decisively won. As we debate the form which our wars will take, we can learn plenty from the costs and benefits of Sweden's activities.

A vital point about Sweden is that she is not only the most advanced of the world's welfare states. She also is a superbly functioning private enterprise economy which in many ways treats its businessmen with far more tender loving care than we do and which heavily taxes individual workers to finance their protection against poverty, unemployment, old age insecurity, etc.

The emphasis on private enterprise is one of the aspects which struck me most as I studied the birth-to-death welfare system in this largest of the Scandinavian countries.

Put yourself in the position of a middle-income employe of a privately owned Swedish factory. You earn \$350 a month, pay income taxes of about \$83 a month or 31 per cent. You have a wife, a child of 7 and a baby.

45-Hour Week

You, the breadwinner, work a maximum of 45 hours a week and, by law, get a four weeks' vacation each year. The risks of your being unemployed are virtually nil (only 1.4 per cent are jobless), but if you do lose your job, you'll get unemployment insurance amounting to around \$4 a day—plus extra benefits for your wife and two children for up to 156 days. Since there is practically no long-term unemployment, you are more than adequately protected. You also will get help, if you need it, in being retrained for another occupation, or you will receive a traveling and family allowance to assist you in being re-employed in another part of the country.

Your family will receive an annual cash allowance of \$135 for each child under 16—in your case, \$270 a year. Your children will get free school tuition, free lunchmeals, free health supervision and, if they are capable, free education through college.

Your wife will receive pre-natal medical examinations and consultation and free hospital treatment at childbirth. She'll get a minimum maternity allowance of \$180 at childbirth.

Both you and your wife, as Swedish citizens above 16 years of age, are covered by a compulsory health insurance program. This insurance pays up to 75 per cent of your doctors' fees (you

have a free choice of doctor), hospitalization for up to two years, travel expenses connected with the illness, about half the cost of drugs.

Cash During Illness

This program entitles you too to a daily, tax-free cash benefit during this period of your illness—amounting, for your family, to \$5.50 a day. There are also special allowances for disabled persons, for protection of mothers and children who lose their breadwinner, for elderly, childless widows, etc., etc.

At the age of 67, regardless of your income or family wealth, you'll get a basic old-age pension under a long-standing law and your pension will be tied to Sweden's cost-of-living index. You could get a moderately reduced pension at the age of 63.

Also at the age of 67 you'll be entitled to a supplementary pension under a program introduced in 1960 and financed entirely by contributions from employers. By 1980, when this program is scheduled to be fully effective, you'll be guaranteed a yearly pension equal to about two-thirds of the income you earn during your 15 highest-paid years.

This is just a random list. Other benefits run the range from housing allowances for elderly persons to cash allowances for youngsters who go to school outside their home towns.

It's such an astoundingly broad welfare state that, even if we could have it in our country, millions would find the cost Sweden pays—in taxes, in tight employment, in wage and price inflation, in "compulsion"—intolerable.

But, with this system, Sweden has won her wars on poverty and joblessness while steadfastly maintaining private enterprise. And even the most capitalistic-minded businessmen I met here would do no more than refine the existing structure.

(All Rights Reserved)

Private Enterprise Thrives in Sweden

STOCKHOLM—Because of her cradle-to-grave welfare system and the longtime political dominance of her Social Democrat party, Sweden is considered a socialist society by most Americans. This is simply not true—assuming you accept the traditional definition of socialism as a political-economic doctrine which aims at state ownership of the means of production and elimination of the profit motive.

On the contrary, in many ways this most prosperous Scandinavian nation protects private enterprise and profits far more than we—supposedly the world's leading private enterprise economy—do.

Statistics on sex and suicide have been the titillating stories out of Sweden in recent years,

and admirably so. Sweden's economic structure will be less so.

Yet, as we in the U.S. grope our way toward the forms of our own wars on poverty and unemployment, the facts on how and why private enterprise flourishes in this advanced welfare state will take on unusual significance to us.

Private enterprise: By number of employes, private enterprise accounts for 90 per cent of Swedish industry, and only in the transportation and communications industries is public ownership in the majority. With the exception of mining, there has been no important move toward public ownership for decades. There is less public ownership in Sweden than in West Germany or Britain or France (and if we counted it properly, maybe even less than in the U.S.).

Called Practical Rule

As Lars-Erik Thunholm, chairman of the Swedish Bankers Association and president of the Skandinaviska Banken, told me, "This is a practical government which understands that the best way for our economy to function is under a private enterprise system, and years ago it shelved ambitions for nationalizing our economy." As a leading banker, Thunholm strongly resents the government's control over credit, but, says he, "There is far less difference between your government and ours than you think."

Business taxes: Sweden's tax structure gives many more breaks to her businessmen than ours does—and this remains so despite the great liberalization of our corporation tax laws and regulations in 1962 and this year. A Swedish businessman can write off 51 per cent of his investment in equipment within two years, write off 100 per cent of the investment within five years—and make whatever adjustments he wants within these liberal limits. Any U.S. businessman knows how favorable this is.

The envy of any capitalistic nation will be the way Sweden's tax laws permit a businessman to write down the value of his inventories so he can slash his corporation income taxes and plow back earnings into developing his business.

For Business Expansion

"The profits of Swedish industry are impressive even in the face of the cost of our social welfare," Thunholm stresses. "This is because our tax laws favor business expansion in order to create more business profits in order to spur more expansion and profits—and so forth. As long as business uses profits for expansion our country's policy is to encourage profits and not meddle much in how business operates. As long as our system works, we don't care who owns the business."

Consumer taxes: Sweden hits her consumers hard with direct income and sales taxes as well as with indirect taxes—on the distinctly capitalistic theory that those who benefit from the welfare state should carry a substantial part of the burden of financing the welfare state. Direct taxes on individuals amount to 15.4 per cent of Sweden's Gross National Product—against 10.1 per cent here. In contrast, direct taxes on business amount to 2.5 per cent of her GNP—against 4 per cent here.

Monetary policy: Sweden's Central Bank has in recent years adopted orthodox monetary policies and is using the traditional techniques of high interest rates and credit curbs to fight inflation.

What, then, is Sweden's system? I'd call it a "private enterprise welfare state" which places primary emphasis on business prosperity and profits to create jobs and paychecks.

P.S.: One of Sweden's key problems today is a severe housing shortage due to her rent and other housing controls. A result has been a thriving black market in leases and widespread profiteering in the construction industry—familiar symbols indeed of a private enterprise system!

(All Rights Reserved)

Does a Welfare State

Lessen Ambition?

STOCKHOLM—Does cradle-to-grave security lessen an individual's ambition to work? Does a government guarantee of basic health insurance and an adequate old-age pension discourage individual purchases of private insurance? Does a full-employment welfare state slash the rate of savings, boost the number of suicides, alcoholics, illegitimate babies?

The questions imply the accusations which are frequently made about the impact of a welfare state on the individual, and we must weigh them as we debate the adoption of new welfare measures in the United States.

In Sweden, the most advanced welfare state in the world, the accusations have long been made. Thus, I asked the questions wherever I turned here and found these answers.

Q. Does a cradle-to-grave welfare society slash the individual's ambition and incentive to work hard for higher earnings?

A. There is no evidence whatsoever that it has in Sweden.

One reason is that, despite Sweden's high level of income taxes, workers and corporations still can keep enough after taxes to make it decidedly worthwhile to try to earn more.

The average income tax paid by a middle-income family is 30 to 35 per cent, the highest effective individual rate is 70 per cent, and the total tax paid by a corporation is around 50 per cent. As Ambassador Sven Dahlman, vice president of the Federation of Swedish Industries, remarked, "Even the steepest rates leave enough to encourage us to work for higher incomes."

Incentive Spurred

Another reason is Sweden's system of piece-rate wages which, of course, spurs incentive and permits workers to earn far more than the apparent wage scale.

A third reason is that the Swedish worker is fully aware that his pension depends on his level of earnings and that the higher his earnings go, the higher will be his future pension.

A Royal Commission study a while ago dug into this precise question, concluded there had been no decline in ambition to work.

Q. Does a government guarantee of basic health insurance and an adequate pension discourage purchases of private insurance?

A. Neither has done this in Sweden to date.

When national health insurance was introduced in 1955, the expectation was that this would cut sharply into private health insurance sales. Instead, sales have been rising steadily as the Swedes have tried to add to their basic health insurance.

Private Insurance Up

When a supplementary, exceedingly generous pension system was introduced in 1960, again the expectation was that sales of private insurance would slump. Instead, sales of private life insurance rose 10 per cent in 1960, also have continued climbing.

Incidentally, the development of Social Security in the United States has had a similar effect. Year after year our private insurance sales have jumped to record totals as millions of us have attempted to build our own old-age protection on top of our basic social security benefits.

Q. What about the rate of cash and other savings?

A. The answer here is not so clear. It could be that the Swedes are saving less in cash because of their awareness of inflation. It could be that because of their welfare protection, they feel more inclined to spend-as-they-live on things and services and less inclined to save for old-age emergencies. The statistics show, though, that savings in forms other than insurance have risen from less than 4 per cent of after-tax personal incomes in 1959 to more than 8 per cent now.

Q. What about the rates of suicide, alcoholism, immorality?

A. Sweden does have a high rate of suicide, a major problem of alcoholism, a disturbing rate of children born out of wedlock.

But I could find no evidence that the problems are due to the fact that her people have security against joblessness, catastrophic illness, poverty, etc.

More likely reasons could be the emotional frustrations of her long, hard winters, of her crowded cities and isolated rural areas.

You well may bitterly oppose extension of welfare measures here because of their cost, inevitable "compulsion" and controls. But the commonplace accusations just don't stand up under objective analysis.

(All Rights Reserved)

Stockholm: This "private enterprise welfare state" of Sweden can show the United States government how it can organize a council representing us, America's consumers, at the White House level without bitterly antagonizing the businessmen who sell to us.

The way is to put representatives of industry on the Consumer Council itself, so that:

(1) Industry's spokesmen are on the inside and always know what the Consumer Council is thinking and planning;

(2) When the council's suspicion of an industry's policy or products are warranted, the business members can take the initiative in urging the offenders to change on their own;

(4) The council can work constantly to quiet business skepticism of consumer groups and, vice versa, to quiet consumer skepticism of business motives.

Might Use Guidance

We can certainly use Sweden's guidance here—unless we are to add one more dismal failure to our long history of dismal failures in giving the consumer a voice at the highest level of government.

The plain fact is that the pioneering Consumer Advisory Council created by President Kennedy in mid-1962 has been an indifferent success. Consisting of men and women whose lives have been dedicated to consumer protection movements, the council has been mistrusted by organized business and finance from the start. While it has made many recommendations in the consumer area to the President, its actual achievements have been minimal.

Soon the President will have to decide whether to reorganize the form and membership of the CAC—or whether to permit it to fade into oblivion as every other consumer board or committee or council at the federal government level has faded in the past.

What, then, does Sweden do that we might consider?

Sweden has a 15-member Consumer Council which is appointed by the government for two-year terms and which has broad powers to allocate funds to start or support research and information projects, to promote collaboration among various consumer interests and to lay down principles for consumer guidance.

Of its members, seven must represent consumer and wage-earner interests; at least three must represent business; the rest may be specialists in suitable fields.

Stumbled at First

"For a couple of years after the council was created in 1957, it stumbled badly, admitted Mr. Ulla Lindstrom, a member of the Swedish government's cabinet, "but then it found its way. Now it is a practical working body which is widely respected. The fighting which goes on among the various interests on the council is healthy."

"We had to listen to a lot of nonsense from people who didn't know anything about business functions," added Osten Fagerlind, president of Cellva, a leading paper manufacturing company, and a six-year industry representative on the council. "But the basic change which has occurred since 1957 is the increasing understanding on the part of both businessmen and consumer representatives that, whether or not they like it, they must work with each other."

"This council makes decisions of major importance to industry and it's essential that industry cooperates with it. The sooner we get together, the better for all of us — particularly the consumer."

Fagerlind was refreshingly frank about some of the "stupid, superficial" suggestions of the council while he was a member, but he also emphasized that, "Many of the proposals have been sound and good and have forced businessmen to take steps benefiting everyone."

Our vast, varied country could not adopt the comparatively simple setup of small, homogeneous Sweden. But it is ironic that from the world's most advanced welfare state we may learn that the way to make a consumer protective council work is to bring into it representatives of the people who produce for and sell to the consumer.

(All Rights Reserved)

Word From Overseas

(From The Tri-City Herald)

Sweden, a highly developed nation of about as many souls as live in metropolitan New York City, long has been held up by our collectivist thinkers as an example for the United States. We were told that this test-tube experiment in social planning could be applied to the giant U.S., and then we should all be as happy as kings.

Naturally, more people have therefore watched Sweden's progress than would normally keep an eye on such a small country. Her every success has been noted, and they have been considerable. Now some failures are coming to light.

The Socialists have won every election since 1932, and each time the welfare state has been expanded. Now some results are becoming apparent. Inflation has trimmed exports in relation to imports. Budget deficits threaten more inflation. Unemployment, a strange word to a whole generation of Swedes, has begun to appear.

The Danes, who embarked on a similar system about the same time, have experienced the same symptoms, and upset their government.

France, which didn't quite go the whole welfare state way, nevertheless is faced with the impending bankruptcy or radical revision of its social security system, depleted through medical payments.

Perhaps we Americans should read the handwriting on these European walls before it appears on ours.

Among the useless statistics which cross our desk we find this bit of intelligence: The year 1961 was curiously arranged so that it could be read upside down the same as right side up. This phenomenon occurred 270 years ago, in 1691, but won't occur again until the year 6009.

—Yakima Herald

Many Brides Are Pregnant In Sweden

By EDWIN SHANKE

STOCKHOLM (AP) — "It used to be that marriage led to children," a Lutheran churchman said the other day. "Nowadays children lead to marriage."

His comment came in the midst of a re-examination of what effects a broad easing of sexual taboos has had in Sweden.

Social workers estimate that every third bride goes to the altar pregnant. The rates of illegitimacy and venereal disease, and probably those of divorce, are rising.

Peddlers of pornography, "porr" as the Swedes have nicknamed it, are becoming bolder all the time. Published estimates put their annual turnover at \$8 million to \$10 million.

Nearly every Stockholm street has shops with windows crammed with booklets and pictures. The portrayal of a naked female no longer seems to be enough. Photos now go into anatomical detail, and show more than one person together in the nude. Clusters of men regularly stare into the windows.

Sex Advertised

Movies show extended nude sequences and details. Afternoon papers particularly are heavy with sex stories, nude pictures and sex advertisements.

Some sample ads: "Homosexual club for men and women"; "Are you looking for uninhibited women eager for sex? You'll find them in the — Club."

Strings of ads from "professional models" give telephone numbers.

A commission is studying laws which broadly prohibit all publications and pictorial matter offensive to "propriety and decency." This principle, Justice Ministry officials say, is open to wide interpretation because of changing public attitudes. But 39 pornographic publications have been confiscated this year, against none last year.

A shocked businessman, Harry Hedman, almost a lone voice of protest, is circulating petitions to put pressure on authorities to tighten the law.

"We are asking people to protest against writers and film directors who earn money by stripping bare sexual life, by distortions and by offering women for sale as though they were toys or stimulants," he said.

"It isn't only our womanhood which is being defiled by the immorality which is spreading over the land. Now even males are beginning to figure in the photographs."

Are this flood of pornography and open discussion about sexual freedom damaging Swedish youth and the family structure?

Psychologist Aake Edfeldt says:

"During a certain period of youth, pornographic literature and photos are the normal form of sexual experience. In my view, it is a symptom of the fact that sexual instruction in the schools hasn't advanced far enough, that it isn't sufficiently realistic. Instruction is limited too much to books on biology."

Education Compulsory

Sex education is compulsory from the age of 7. The teaching manual is under review. One issue is what children should be taught about contraceptives.

"There's no doubt our children have much greater freedom in sexual matters than ever before," commented a Swedish father, "but at the same time, if it's a comfort, they also know how to take better care of themselves than ever before."

There was an old tradition in Swedish rural society of getting married only after a child was on the way. Some Swedes say a new tradition is tied to the housing shortage. If a baby is expected, the time on the waiting list can be reduced by a year.

Illegitimate children are officially called "born out of wedlock," with equal rights to adequate care, training and education. The mother has the right to be called "Mrs." and she and her baby are considered a family.

VD Rate Rising

Over the last decade the rate of such births is said to be between 8 and 9 per cent. During 1965 the highest annual incidence of venereal disease was recorded since a 1919 law to combat it went into effect. The 23,928 cases of gonorrhoea compared with 13,810 in 1956. Officials say prostitution is declining and has little influence on the disease rate.

Compared to other European countries, the divorce rate is relatively high—one divorce occurs in every six to seven marriages. Statistics indicate the rate is increasing, but officials emphasize the figures are difficult to interpret.

B-4

Socialist Losses Seen In Sweden Election

STOCKHOLM (NANA) — The eventual dethroning of Sweden's ruling Social Democratic Party, which has been in power for more than 30 years, is the goal of the Conservative, Agrarian, and Liberal parties at the nationwide municipal elections Sunday.

A setback for the Social Democrats would not force them to step down from the government, but it could be a first and important step toward that goal. The Social Democrats stand to lose the control of local government. Moreover, they could gradually lose their majority in the first chamber of Sweden's two-chamber parliament because one-eighth of this body is elected each year by county councils.

Elections in Sweden never result in great shifts of voters. For this reason much attention has been focused during the campaign on the 383,000 first-time voters. There are unusually many first-time voters because the franchise age has been lowered from 21 to 20.

Accent on Youth

Because of the youthful voters, all the parties have stressed planning for the future, youth and rejuvenation. The Conservatives have boasted of having the youngest party leader. The Communist leader is slightly older, but he has a young team around him. The Liberals are running young men—some in their mid-20s—for local government positions.

The Social Democrats have emphasized planning for the future. Security in a rapidly changing world and solidarity with the less-well-off groups are among the key slogans of Tage Erlander, Sweden's 65-year-old prime minister who has been leading the nation for 20 years.

As steps toward a non-socialist alliance, the Liberals and the Agrarians have agreed to have united tickets throughout the country. The Conservatives have wanted to join the alliance, but the Agrarians—in many ways champions of the little man—have refused them entry.

Present indications are that the Social Democrats will suffer losses both on the left and on the right. The changes will be a result of discontent.

Prosperous Economy

Sweden's economy has been marked by prosperity, and there is over-full employment. But the inflation has been considerable in recent years. Labor-management agreements from the early part of the year call for about 8 per cent wage increases during 1966, 1 or 2 per cent less during 1967 and about 6 per cent in 1968.

Many citizens complain that the current rise in prices, combined with their moving up into higher tax brackets, eats up the increases in their pay checks.

Housing is another major issue. Each year, about 90,000 new apartments are completed, but the housing shortage was only worse. Because of rent controls, which were introduced during World War II, rents in older houses are very low. They are even low in the new buildings.

The non-socialists urge the abolition of rent controls. If the artificially low rents were allowed to become more normal, they argue, the demand for new and larger apartments would drop. They point to the long waiting lists for apartments—in Stockholm, there is a 10-year wait for an apartment—and say that proves that government policy has failed.

The Communists want to keep the rent controls. Removing them, they argue, will not produce more apartments.

The Social Democrats point to the large number of apartments that are built—mostly with various forms of government and municipal subsidies or loans.

Communists

The Communist Party is expected to gain—it won 5.2 per cent of the votes in the 1964 parliamentary elections — because Carl-Henrik Hermansson, who was elected chairman of the party shortly before the last election, has been able to convince Swedes that the party has either broken off ties with Moscow or Moscow has broken with it. Hermansson urges increased social reform, but his personality seems to appeal more than his program. He is modest, soft-spoken, and apparently serious and sincere.

Being more outspoken in his condemnation of American actions in Viet Nam has also won support for Hermansson. However, the Social Democrats reg-

ularly express their disapproval whereas the Liberals and Agrarians avoid the subject, and the Conservatives approve in principle.

INT Sep. 15 - 1966

INT OCT. 25

Drew Pearson's Merry-Go-Round

The Man in the White House Answers Questions; Visiting Opinion-Makers Sense His Worry Over Vietnam *SEP-14-67*

WASHINGTON, D.C.—A man stood in front of the mantel in the state dining room of the White House—where other presidents have stood since the days of John Adams, proposing toasts, addressing guests down through the years of American history.

This man was graying a bit, a bit worn from the cares of office, a bit gawky, impassioned, sincere, determined. He did not look as suave as some of the Harvard men who had stood there before him, but more like Jackson, whose Tennessee friends had scuffed the East Room floor with their muddy boots.

This man was talking not to Tennesseans, or Texas countrymen, but to highly sophisticated opinion-makers—publishers, editors, commentators, a sprinkling of cabinet members, mayors, governors, some of them just back from viewing an election in Southeast Asia.

The man in front of them was answering questions about what was happening in Southeast Asia, what was going to happen and how the United States could get out of the predicament in which it is involved, yet get out with honor, stability and peace. The questions were tough, sometimes complicated, and the answers sometimes a bit too long. But the feeling of sincerity came through.

Here was a man trying desperately to solve a problem which kept him awake nights, which had aged him 10 years in four, a problem which he had inherited, which the French had found insoluble and which perhaps we would find insoluble. The man was not ready to admit this, however—certainly not to this group of opinion-makers, perhaps not even in his own heart.

WARS THAT DIVIDE

You could feel his worry as he talked. You could sense his concern over the bombing pauses and the fact that more troops, more supplies, more armament rushed south during those pauses. Yet he needed pauses in order to explore peace, and had to balance off the loss of a few lives against the hope of saving many lives by exploring for peace.

Tough decisions had to be made, as tough as those made by another man, also gawky—his critics said he was uncouth—who also stood in front of that mantelpiece worrying over an earlier war that split the nation. Looking at that mantelpiece,

at the stately chandeliers and the portraits of other presidents, you could almost see a train of history rolling behind them. The man referred to some of this history as he talked—the dissension of past wars, the critics who wanted Madison to abandon the War of 1812, those who poured abuse on Lincoln in the Civil War, the critics of Wilson in World War I. You could tell that the man felt his own current criticism deeply.

There was more recent history which he did not allude to but which most of those who listened knew about. It had begun with the Korean truce in 1953, a truce which was polished up as an Eisenhower victory at home but received by gloating Orientals as the white man's first defeat abroad.

Immediately after the truce the Cabinet began discussing a stand in Southeast Asia to block the southward march of Red China. Chinese troops released by the Korean victory would now move south, and the Eisenhower Cabinet was concerned that the French, fighting desperately to hold Southeast Asia, would not be able to withstand the Chinese advance.

President Eisenhower himself voiced this fear in a speech before the Governors Conference in Seattle in the summer of 1953. He stressed the importance of

the Kra Peninsula. Few Americans had ever heard of the Kra Peninsula, but their president said that if it fell all that lay beyond—Burma, India, Indonesia, most of Asia—would fall to China.

The American public didn't really understand what it was all about, but the Cabinet did, and went ahead with plans to make a stand. Finally it was decided to make the stand in Indochina by sending troops to rescue the French in the Battle of Dien Bien Phu.

HOPES FOR THE FUTURE

There was dissension. Charles Wilson, then secretary of defense, was opposed; also George Humphrey, then secretary of the Treasury; also the Army, then led by Gen. Matt Ridgway, who had relieved MacArthur in Korea and knew what it was like to fight on Asian soil.

But Secretary of State John Foster Dulles was determined. We should not avoid, but seek out a confrontation with China, he argued. The atomic bomb would be used if necessary. Ike finally concurred.

Then an over-eager Nixon spilled the beans to the American Society of Newspaper Editors dinner April 1954. Public reaction was sour. Eisenhower changed his mind. The plan for a confrontation with China was called off.

Instead, Dulles negotiated the SEATO Pact, a political alliance of nations involved in Southeast Asia. But while our Senate ratified this pact with only one dissenting vote, the French and British, wiser in the problems of the Orient, refused to guarantee the future of the new countries carved out of French Indochina. We, however, in the second year of the Eisenhower administration, officially took on the task.

Thus did the train of history roll back behind the man standing in front of the mantelpiece. He did not talk of this history. He talked of bombing pauses, of Russian hopes of securing peace if there was a bombing pause, hopes that did not materialize. He talked of hopes for the newly elected government; the headaches, the heartaches, the problems of war. Through it all you could understand why when one editor asked whether he would run again in 1968, the man in front of the mantelpiece said he would cross that bridge when he came to it. He hadn't yet made up his mind.

(Copyright 1967)

TNT
Nov. 29-66
THREE WAR REASONS CITED

U.S. Following Bankrupt Course In VN, Says Child-Care Expert

The writer is the famed author of several books on child care. He is professor of child development at Western Reserve University in Cleveland.

By DR. BENJAMIN SPOCK CLEVELAND (NANA)—People ask pessimistically whether there is any hope of avoiding future wars. Does psychology have an answer?

I think there are three psychological reasons why mankind gets drawn into wars.

First: Men have a fear of backing down, appearing weak, which is drilled into them from early childhood. When they feel challenged, most of them don't stop to ask what is fair or reasonable; they just react with their glands.

Blame Shifted

Second: Most human beings can be fairly easily persuaded to fear and hate groups they don't know, especially those who are of a different color, religion or nation. And when they have become fearful and hostile, they are ready to blame all the aggressiveness on their opponents and insist that they themselves are completely innocent. This is how they relieve themselves of painful guilt.

Third: Most men who are able to climb to the top in politics in any nation have a great eagerness for grasping opportunities to enlarge their power, which they then transform into a drive to expand the nation's power. Then, because of their high positions, they are much more afraid than ordinary men of seeming to be weak—in dealing with an enemy for instance or in admitting they were wrong.

All these irrational reactions we see today at play in the Viet Nam War. It is important to understand them because the future not only of our country, but even of our civilization, may depend on whether we act in a mature, realistic way or fall again into the traps that have led, in half a century, to the two greatest wars in history.

A third world war would be a catastrophe greater than those that destroyed the mighty empires of the past—it would almost destroy mankind.

How do the three psychological reasons apply?

Going Bankrupt

First, take the fear of backing down. In Viet Nam we got involved in a mistaken course in 1954.

When a businessman gets into a bad fix, either he pulls out quickly and takes his losses, or he disengages slowly and saves what he can, or he gets in deeper and deeper for fear of facing and admitting his mistake, until finally he goes bankrupt.

Which is the wisest course? Not the last, certainly. Yet, this is what we are doing in Viet Nam.

Second, each side is trying to shift all the blame. We Americans are in Viet Nam, of course, for a mixture of motives. We went as advisors and became belligerents.

Now it has become almost automatic for many Americans to feel that the Viet Cong, the North Vietnamese, and even the Chinese are our enemies, that they are wrong, that they are "bad."

Our opponents clearly feel the same way about us. This irrational reaction on both sides stands in the way of any sensible search for a solution.

Let's remember that the world was plunged into the First World War in 1914 because a purely local conflict—between Austria and Serbia—spread all over Europe like a flash fire because Europe was already divided into two groups of hostile powers, slaves of their own propaganda.

Powerful Leaders

Third, there is the power drive of leaders. Ho Chi Minh, Mao-Tse-Tung, and Lyndon B. Johnson have each achieved great power through their own skill and determination. Each one's power seems to him proof that he has been right in his aims and methods.

He feels committed to go forward on the same course. He cannot let it be questioned, or challenged or abandoned. Mao-Tse-tung and Ho Chi Minh, because they rule one-party nations, could change course a little and still keep their power.

But an American president feels more threatened. He faces an election every four years, his party faces one every two years, and his program can be challenged daily in Congress.

So in each country there is a fateful spiral of willfulness: Action breeds commitment, and commitment becomes more and more difficult to limit or reverse. This can go on until the whole structure breaks down in disaster.

Face Reality

In psychology, the first step to sanity is to face reality. In politics, we must look into our own wishful thinking and into our leaders' actions with the same honesty.

If we see fear of weakness, the irrational shifting of all blame to the opponents, and the drive to power as the main determinants of our present policy, we must retrace our steps and find a saner and more honorable course.

(Copyright 1966)

SUNDAY, OCTOBER 12, 1969

Change in Germany

This is a milestone year for European politics. In France De Gaulle has been succeeded by another Gaullist. And now in Germany the man who has been vice chancellor and foreign minister becomes chancellor.

Willy Brandt's Social Democrats have come a long way. The German people evidently believe they can go even farther. The new Bonn team will include Free Democrats in coalition.

The Brandt party in recent years has backed a "mixed economy," the profit motive, parliamentary democracy and close ties with the West. The party today is much closer to the center than it was, say, 10 years ago.

Meanwhile, the Christian Democrats of Kurt Kiesinger (they actually received more votes than the Brandt party) will now have to assume the role of loyal opposition. This may prove a difficult role for a party that for 20 years has enjoyed the fruits of office and admittedly large successes.

Parties of the far left and far right fell by the wayside in the German elections. This is hopeful for those who want to see parliamentary democracy the long-range winner in Germany.

Tacoma Pioneer Businessman Swanson Dies

ALMIN L. SWANSON

Almin L. Swanson, 91, longtime Tacoma businessman, died Saturday in a local nursing home.

Mr. Swanson, a former Tacoma School Board member, lived at 6844 Portland Ave.. He was born in Balgared, Sweden, and moved to Tacoma 79 years ago.

Mr. Swanson had been active in the work of Gideon's Bible Society, YMCA, Boy Scouts, Rotary Club and Tacoma Chamber of Commerce. He was a member of First Presbyterian Church, where he had been an elder and adult Bible school teacher, Masons, Scottish Rite bodies and Afifi Temple of the Shrine.

Survivors include three sons, Melvin, of Seattle, and Cecil and Wilmont, both of Tacoma; a sister, Miss Ada Swanson, of Seattle; six grandchildren; and three great-grandchildren.

Services will be announced by Buckley-King Mortuary.

TACOMA, WN. — Almin L. Swanson avled på ett vilohem härstädes d. 22 febr. vid 91 års ålder. Han var född i Levene församling, Skaraborgs län, och hade vistats i Tacoma sedan år 1892, då han anlände hit med sin mor och fyra yngre syskon. Fadern hade emigrerat hit fyra år tidigare. Han sörjes nu närmast av tre söner, sex barnbarn och tre barnbarnsbarn samt en syster.

Hans första jobb blev som sätare på Tacoma Tribunen, som salig Tobias Sandegren hade startat ett par år tidigare. Genom självstudier, en termin i de allmänna skolorna och en kurs i Professor Powelsons Akademi — som var inhytt i Svenska lutherska kyrkans kapellvåning — lyckades S. på ett par tre år inhämta nog kunskap i engelska, så att han kunde antaga en kontorssyssla hos en firma, vars uppgift var att utfärda köpebrev och gravationsbevis. Där stannade han en följd av år och blev en expert på området. Senare grundade han sin egen firma i branschen. Mot slutet av sin verksamhetstid sysslade han

Han tillhörde Missionskyrkan, där han hade flera förtroendeuppdrag, bl. a. var han under åtta år ordf. i ungdomsföreningen. Vid sin bortgång tillhörde First Presbyterian Church, där han var en av "the elders" och även haft andra uppdrag. Han tillhörde också Frimurarorden och The Shriners. På sin tid var han aktiv inom handelskammaren och tillhörde skolstyrelsen. Han hade varit ordf. för Gideonssällskapet, KFUM, Rotaryklubben och innehade andra värv. Han var en gärna hörd talare och behandlade svenska och engelska med samma lätthet. Han gjorde mer än en resa till Sverige och brukade säga att han besökt alla landskap utom Härjedalen.

Almin L. Swanson var alltid redo att slå ett slag för svenskheten, när det behövdes. Frid över hans minne.

● Victor G. Nygard har avlidit i en ålder av 75 år, närmast sörjd av maka, Elvira, två söner och en dotter samt nio barnbarn. Han var född i Finland och kom till Tacoma 1942, närmast från Rochester, Wn., där han var bosatt i 30 år och sysslade med skogsarbete. Här var han delägare i och arbetade vid Puget Sound Plywood, tills han drog sig tillbaka. Han tillhörde

Lutherska kyrkan samt Runebergsglöggen i Rochester.

● Alden E. Visell, Rt. 1, Gig Harbor, avled nyligen. Han var född i Tacoma och bodde i dessa trakter livet igenom. Närmast sörjd av hustru och syskonbarn. Han flyttade till Keyport 1920, där han senare anlade en brådgård och en shoppingcenter.

Han var son till framlidne J. F. Visell och den siste i kullen på fem barn. Visell d. ä. kom till Tacoma på 1880-talet och innehade en bokhandel och ångbåtsagentur i nästan ett halvsekel. Genom honom förökades nog stadens befolkning ty till honom gick landsmännen när de skulle sända biljetter till släktingar eller blivande makor eller makar i gamla landet. Och till honom gick också de som "gjort gammalands-steken" och skulle fara hem.

Smånotiser från skilda håll.

Nog är det en välsignelse, att SP har lokalkrönikörer som t. ex. Steve i Tacoma. Om det inte varit för honom, så skulle Almin Swansons och den siste Visell-ättlingens bortgång aldrig blivit nämnd i våra spalter. Och ett annat stycke svenskamerikansk historia hade försvunnit utan spår.

Drew Pearson

Kennedy Faces Much Deeper Problem in Latin America Than Castroism

WASHINGTON, D.C. — When President Kennedy gave that rousing pep talk to the Cuban freedom fighters in the Orange Bowl last week, most people didn't know that he threw aside the text of an entirely different speech submitted to him by Dr. Arturo Morales-Carrion, deputy assistant secretary of state.

Dr. Morales-Carrion, a protege of Luis Munoz Marin, the farsighted governor of Puerto Rico, had drafted a speech for Kennedy which pledged a battle not so much against Castro but against the root problems which cause Castroism — poverty, disease and hunger.

The President, carried away with enthusiasm for the released freedom fighters, scrapped all but a brief, indirect reference to ideas in the speech and launched into a tirade against Castro.

However, the fact remains that it is not Castro which causes the real trouble for the United States in Latin America, but poverty and the wide gap between the wealthy aristocracy at the top and the landless, illiterate Indian peons at the bottom. In Latin America there is no middle class. And the middle class in the United States and Western Europe has been the bulwark against communism.

Perhaps the freedom fighter would not have agreed with this. Most of them come from the old aristocratic elite of Cuba, which was why the relatives who landed in Miami were probably the best dressed refugees ever to arrive in the U.S.A. Many of their lands have been confiscated and their exclusive yachting clubs and bathing beaches opened up to the unwashed rank and file of Cuba.

This is one of the problems inside the ranks of the Cuban refugees: Do they plug for a return of things as they were under Batista; or recognize some of the fundamental reforms Castro has put across?

These are some of the problems the United States faces in Latin America; some of the ideas which the State Department tried to get President Kennedy to put across in his speech to the released Cuban freedom fighters. Such a speech would have electrified all Latin America.

LATEST TEXAS STORY

Here's the latest Lyndon B. Johnson story. His friends say that originally it came from him, but anyway it's now being told with great relish by them. Two cowboys met for the first time. One said to the other, "Just call me Tex."
"So you're from Texas?" the other cowboy said.
"Naw," the first replied, "I'm from Maryland — but who wants to be called Mary!"

KENNEDY PACIFIED VENEZUELA

At almost the same time President Kennedy was pepping up the Cuban freedom fighters in the Orange Bowl, he was sending White House aide Meyer Feldman as special envoy to Caracas to try to pacify President Romulo Betancourt of Venezuela, one of our best friends and most vigorous opponents of Castro.

Reason Betancourt had to be pacified was because just before the Army-Navy football game in November, Kennedy had signed a decree which had the effect of restricting Venezuelan oil imports into the United States. Kennedy signed the decree at the demand of the late Sen. Bob Kerr of Oklahoma, champion of the oil interests who, six weeks later, was to pass on to a less controversial world.

There was nothing much special emissary Feldman could do about the oil decree except use his charm and persuasion to keep President Betancourt happy.

Actually, it's not so much whether Betancourt is happy but whether the Venezuelan people are happy, because Betancourt is one of the very few Presidents ever elected in Venezuela, and his pro-U.S. party comes up for re-election again quite soon. Can it win if its leader is kicked in the teeth by Kennedy on oil imports—even if the kick was inspired to please the late Sen. Bob Kerr?

This is a question many Latin diplomats are asking, and these are some of the fundamental reasons why the Alliance for Progress is not working. Though one of the best-conceived projects President Kennedy has proposed, it has been so slow, so inefficient that any alert Republican opposition could tear it to pieces.

Another reason the Alliance for Progress is not working is fear of teaching birth control. Here President Kennedy runs up against his own church. So far, neither he nor the government leaders of Latin America—most of them Catholics—have dared oppose the Catholic church by disseminating any information on birth control. Mexico is the only exception.

Yet the greater and hungrier the populations of Latin America, the more most political leaders use the United States as a whipping boy to get elected. It's always popular to attack the colossus of the north. It's a ready-made campaign issue.

And the more this issue is stirred up, the more American investors are inclined to withdraw their funds from Latin

America. This, in turn, defeats one important goal of the Alliance for Progress—namely, to pump more money into Latin America.

So goes the vicious circle, in an area close to home which probably has the greatest potential for communism.

(Copyright, 1963)

TNT MAY 29 '66

Policies On Viet Masked

History of U.S. Wars Since 1898 Shows Situations Have In- volved Clear Seas

By RAYMOND MOLEY

WASHINGTON, D.C. —

It has been a characteristic of American foreign policy that in every war in which we have been, especially since 1898, our real objective has been masked by professions of idealism and morality.

Perhaps this has been because wars are proclaimed by politicians, and politicians must of necessity align themselves, verbally, with the simple moral virtues.

When Woodrow Wilson aligned the United States with the "associated" nations against Germany, the slogan was "democracy against autocracy." The real reason for our involvement, expressed by more candid hawks of that time, was our national interest. We could not be safe if Britain and France were overwhelmed by the Central Empires of Germany and Austro-Hungary.

Substantially the same confusion of aims prevailed when President Roosevelt dropped even the pretense of neutrality in 1941.

We said we were bound in honor to protect the independence of Korea in 1950. But realists know that we used armed force in that corner of Asia to protect Japan, the Philippines and our Pacific interests from Communist imperialism.

Before we consider our real mission in Viet Nam, it may be well to consider the factors which pushed us into war with Spain in 1898.

EYES ON CUBA

For many years American expansionists with eager anticipation had eyed the prospect of driving Spain out of Cuba. It was our "manifest destiny" to extend our sovereignty by acquiring outposts beyond the continental United States to shore up our security. President McKinley used the expression when his administration annexed the Hawaiian Islands.

McKinley on taking office in 1897 inherited our concern about the bloody rebellion in Cuba against the Spanish rulers of that island. Americans were morally shocked by the brutality that attended the Cuban revolt. The pressure of public opinion was reflected in Congress. But for a time the peace-loving McKinley sought to pacify Cuba by diplomatic maneuvers with Spain.

Elsa har lämnat nygifterna
"Att emigrera till Amerika nu
vore nästan att gå baklänges"

Att nu för tiden emigrera till Amerika vore nästan att gå baklänges, anser 73-årige före gjutmästaren Stephen Forsslund, Tacoma, Wash., som nu har varit på besök i hemstaden Borlänge. Det är

bättre i Sverige rent standardmässigt, med sjukvård och mycket annat. Borlänge har utvecklats oerhört bara på de senaste fem åren.

Senaste gången han var hemma var 1960. Då hade han inte sett Sverige och födelsestaden sedan 1911 då han emigrerat. Han är född på Forslundsgården i Forssa och fadern ägde mycket av marken där nu Bergslagsbyn ligger. Det var sju syskon i gården, Stephen som tidigt kom till ett amerikanskt gjuteri där han så småningom blev gjutmästare och fick det mycket bra. Han gifte sig med en flicka från Blekinge, som han träffade där ute.

Brodern Julius Fors-

Stephen Forsslund

lund reste till Amerika 1912 men återvände 1917 till Sverige med en lastångare. Det var skärpt u-båtskrig och vid avresan måste alla ombord lämna ifrån sig rökverk och tändstickor (för att inte något ljus skulle synas, hette det). Först när en större engelsk flottstyrka
(Forts. på sid. 5)

mötte och eskorterade fartyget fick de ombordvarande veta att de befunnit sig på den största flytande krutdurk som då var känd — den största ammunitionstransport som gått över Atlanten vid den tiden. Tre dygns dimma hade räddat dem. Julius och hans fru Elsa skulle nu ha följt med Stephen till Amerika på återvisit, men Julius avled under sommaren. Han hade varit Stephens bröllopsvittne och under 50 år brevväxlade bröderna varje månad och Stephen fick regelbundet Borlänge Tidning i vilken han noga följde allt som hände i födelsestaden.

Systemen Agda reste till Amerika 1918 och är bosatt i Kelso, Virginia. Hon gifte sig med en ångermanlänning Victor Lindberg som avled i somras. Deras son är kommandörkapten i amerikanska flottan. Han var med när Japan överföll Pearl Harbor där han då tjänstgjorde.

Brodern Bill (Wilhelm) kom till Amerika 1919 och bosatte sig i Tacoma där han nu är delägare i ett plywoodföretag. Hans hustru Ragnhild är från Kiruna. De har två söner, en är ingenjör, den andre har eget apotek.

Brodern Filip emigrerade 1923 men avled efter bara ett par år i Amerika.

Brodern Gösta Forsslund är järnverksarbetare och bor kvar i Borlänge.

Systemen Aina är också kvar här hemma. Hon är maka till maskinist I. Hedlund vid KLA och de är bosatta i Övre Forssa.

Och i Forssa bor också sva- gerskan Elsa Forsslund som nu haft besök av Stephen och hans maka. De återvänder 26 oktober från Köpenhamn med flyg till New Hork där de först beser världsutställningen och sedan fortsätter hem till Tacoma. Just nu besöker de fru Idas släkt i Blekinge.

Ännu har syskonkretsen från Forslundsgården många vänner kvar här hemma och därför har vi redogjort litet för dem.

Det är Stephen Forsslund som har gjutit minnesplattan på monumentet över de hårda striderna på Wake Island, vars försvar av 450 man gått till amerikanska krigshistorien. En av initiativtagarna till monumentet över de stupade var dåvarande löjtnanten Edwin Lindbeck, systersonen som alltså nu är kommandörkapten och överlevande från de intensiva strider som rasade kring öarna i 15 dagar utan uppehåll.

ODE TILL BORLÄNGE

O du stad, du stad på slätten;
säg gjorde det ont att bli stor?

Gjorde det ont
att växa till gråa
nittigradiga vinklar,
i hyreshus och breda gator?
Säg mig du stad:
när de tog dina träd, grät
du en skvätt?
Och bilarna som kom - de
måste mullra mot
ditt inre?

O du stad, du stad på slätten;
led du inte, lider du inte
av de kalla neonljusen
av bullret
Och av vilsna människor,
sökande efter
varandra;
Du måste lida, stad, det måste
ha gjort ont.

Och säg mig då varför, du
stad på slätten;
för vem är du byggd? Ditt damm
och dina avgaser,
dins skyltfönster och
smutsiga fabriker,
vem ville väl nånsin ha det?

Skogen är nära, du stad,
men ljusår bort
när jag ser ut över ditt centrum.
O du stackars stad! vad det
måste ha gjort ont!

Tilda Maria Forselius.

SAT March 20 74.

The Swedes Are Critical

It may come as a surprise to the thousands of Swedish-oriented Americans living in the Pacific Northwest that Sweden is becoming increasingly critical of America, particularly in respect to its Viet Nam policy.

There have been fund raising drives for the Viet Cong in Sweden. Opposition to the Southeast Asian War has been so widespread that Swedish leaders apparently have felt they must be openly critical of Washington.

The daily Stockholm Tidningen called American Ambassador J. Graham Parsons a "prototype of the Ugly American." Although our State Department protested and Swedish officials denied any affiliation with the statement, the Tidningen has, in the past, sometimes reflected government thinking.

What are some of the reasons underlying this apparent departure from traditional Swedish neutrality?

First, public opinion has become increasingly aware and sensitive to world problems by improved communications.

Second, the younger generation is showing a sharper interest in world issues and is speaking out (as are students almost everywhere). Although this criticism is led by young leftist political leaders and intellectuals, it apparently is widely supported. Almost all the Swedish press has become critical in varying degree.

Third, the Swedish Communist Party, although quite small, was the only one to gain votes in the national election last year. As a result, it has drawn some additional support from the left wing of the ruling Social Democratic Party.

Do these elements add up to an abandonment of traditionally Swedish neutrality? Not necessarily, at least at this time. Sweden is a small but proud nation, generally realistic in its approach to world politics. It has a dread of world war. But Americans must consider this country's political demeanor carefully. Its power to do good in the world exceeds by many times its modest geographical size.

TACOMA NEWS TRIBUNE Oct 24 - 65

Drew Pearson's Merry-Go-Round

Danger of World War Increases; U.S.A. and U.S.S.R. Continue on Collision Course

WASHINGTON, D.C. — Last March, writing from Moscow, I reported that the United States and Russia were on a collision course.

The reason, I said, was that American bombing of North Viet Nam, which had cut the ground out from under Khrushchev's co-existence policy, set the Chinese to chortling that co-existence wouldn't work, and played into the hands of the old Stalinist, anti-American clique inside the Kremlin.

Last week, Cyrus Eaton, the Cleveland industrialist, returning from Moscow, reported that Premier Kosygin had told him American policy in North Viet Nam had left Russia with no alternative but to fight and that Moscow would retaliate against American forces "with everything we have" unless the bombing of North Viet Nam comes to an end.

Next day, Secretary of State Dean Rusk issued what was described as a stern warning to Russia and China not to widen the war in Viet Nam. He revealed that a new SAM missile site had just been sighted in the north. Rusk, when working for John F. Kennedy, had held Russian SAM missile sites to be purely defensive when constructed in Cuba only 90 miles away. But he viewed them with alarm 9,000 miles away.

Previously, Russian diplomats had conveyed informal but quite definite warnings to the State Department that if Russian missile sites in North Viet Nam were bombed, Russia would have no alternative but to retaliate. They have not, of course, been bombed 90 miles off the Florida coast at any time since played there four years ago.

DANGEROUS DIPLOMACY

So runs the dangerous game of diplomatic tic-tac-toe between two nations which have the power, with a single push of the nuclear button, to wipe out 60 of each other's major cities. Like small boys with chips on their shoulders, each dares the other

while each accumulates more chips and more grievances.

The United States has now sent or is sending a total of 65,000 troops to Viet Nam, three times the number President Johnson found there when he took over from the late John F. Kennedy.

The North Vietnamese government is now stripping its key government ministries from its capital, Hanoi, and moving them to areas where they cannot be easily bombed. This is the act of a government preparing for a long siege, not one ready to talk peace.

Reports from South Viet Nam indicate that the Viet Cong is ready to take advantage of the monsoon rains by coming out of the jungle for prolonged ground battles; also is preparing to set up embassies in every major country to claim it, not the frequently changing government in Saigon, is the true representative of this troubled area.

In brief, the American policy of bombing North Viet Nam, sold to President Johnson by Gen. Maxwell Taylor and White House adviser McGeorge Bundy, has been a miserable failure.

TAYLOR'S FLOP

Taylor had left the Army during the Eisenhower administration to write a book, "The Uncertain Trumpet," in which he advocated small brush-fire wars for settling international problems rather than relying on the Eisenhower policy of push-button war.

Taylor sold his ideas to John F. Kennedy, who brought him back into government as chairman of the joint chiefs of staff. However, Kennedy never entirely bought Taylor's theory of brush-fire wars. He dabbled with the idea in South Viet Nam, but never gave Taylor free-rein. It remained for Lyndon Johnson, inheritor of an insoluble military and political mess, to appoint Gen. Taylor as ambassador to South Viet Nam and tell him to go all out to solve the mess he helped create. Gen. Taylor soon deviated

from his original idea of brush-fire war and extended the war to his disastrous policy of Navy-Air Force bombing of North Viet Nam. This has failed. And with the beginning of the monsoon rains, we are now right back where we started—fighting an unseen, jungle enemy which sleeps by day and raids by night—the kind of warfare which the Continental Army used against the British when conducting an unpopular war against 13 relatively weak colonies in 1776.

Those thirteen colonies won—partly because they were fighting on their own soil; partly because they were fighting for something they passionately believed in; partly because British troops were fighting a long way from home for something they did not believe in.

American troops half-way around the world in Viet Nam are in the same position today. They are fighting a battle which continued 8 years under the French, 10 years under American "advisers," and will continue another 18 years, or even more—for the simple reason that the Vietnamese are fighting on their own ground against foreigners and white men.

Significantly, the George Washington of both North and South Viet Nam is Ho Chi-Minh, now the leader of North Viet Nam. But as the father of independence he is revered in the South as much as in the North.

The fact that the "George Washington" of Indo China is viewed with love and admiration by the people of the South whose alleged independence we are trying to preserve is a political fact which no bombing of bridges or raids on supply trains or skirmishes in the steaming jungles can eradicate.

And if Cardinal Spellman had not sold President Eisenhower on protecting the migration of one million Catholics, from North to South Viet Nam immediately after the signing of the 1954 Geneva Treaty, these two unhappy peoples might well be happily united and completely independent of Red China today. (Copyright, 1965)

A-16-

Sweden Claims Progress In Fight on Alcoholism

By EDWIN SHANKE

STOCKHOLM (AP) — In Sweden a company is trying to cut down its sales — and is bragging that it is succeeding.

This is part of an official temperance policy to change the drinking habits of the Swedes and stem the use of alcohol among the youth.

Nya Systembolaget, the state-owned monopoly which runs all the retail outlets for spirits, wines and strong beers, is happy because its liquor sales dropped sharply in 1968.

Its advertisements say: "The sale of spirits dropped by 2.3 million liters, 607,602 gallons, compared with 1967. Distilled liquor dropped most of all. More and more people are choosing good wine in place of expensive spirits. Even we, whose cash registers suffered, think that's wonderful. Keep it up in 1969."

National Disease

Drunkenness and alcoholism are among the greatest social problems in this welfare state. Heavy drinking is commonly referred to as a national disease.

For 40 years Sweden tried a liquor rationing system. Depending mainly on income and social status, some 40 per cent of the Swedes over 21 years of age had permits to buy one to four liters of spirits monthly. Opponents said the

system encouraged Swedes to buy the full ration and go on binges. It resulted in moonshining and a thriving black market.

In October 1955 Sweden dropped this experiment.

Anyone over age 21 could buy as much to drink as he wanted — provided he wasn't blacklisted for abuses. Authorities switched to other ways of trying to bring alcohol under control — mainly through high taxes.

Prices today are from 90 to 100 per cent higher than in the last year of rationing. Taxes make up 89 per cent of the price of a bottle of aquavit, a Swedish schnapps which is a fixture on every smorgasbord. The retail price is \$6.50 to \$7. A bottle of whisky, taxes about as heavily, retails at \$10 for most standard brands. Wines and strong beers carry around half the tax load.

A good bottle of wine retails at about \$2. Wines mainly are bought by the monopoly in casks and bottled here. Aside from pricing policy, a campaign to drink more wine — "it's cheaper and better" — has been pushed. Systembolaget recently advertised, "We Swedes are getting smarter" and pointed out that by buying a bottle of wine instead of whisky a Swede could save \$5 to \$6 in tax per bottle.

Many Fronts

Instruction on the effects of alcohol is required in the schools and in the armed forces. Official temperance boards are charged with an intensified program of treatment for alcoholics and others who misuse spirits. Temperance societies are strong. Restaurants may dispense spirits only under a strict licensing system. Driving under the influence is heavily penalized. Parliament has under consideration a bill to ban liquor advertising.

All this is bound to have an affect on Swedish drinking habits. Yet Systembolaget has an annual sales turnover of around \$500 million, about half of what the state spends on defense annually.

Statistics show Swedes are, in fact, drinking more wine and beer at the expense of stronger spirits. The consumption of liquor per Swede 15 years of age and over dropped from nine liters in 1957 to 8.5 liters 10 years later. In the same period wine consumption rose from 3.4 to 6.3 liters, while beer jumped from 26.7 to 51.3 liters per person.

Even so, published estimates put the number of Swedes "with an alcohol problem" at 250,000 or more than 1 in every 30. Social workers report a rising rate of misuse of alcohol among teen-agers. They attribute the trend to looser discipline and the fact that youth today have more spending money.

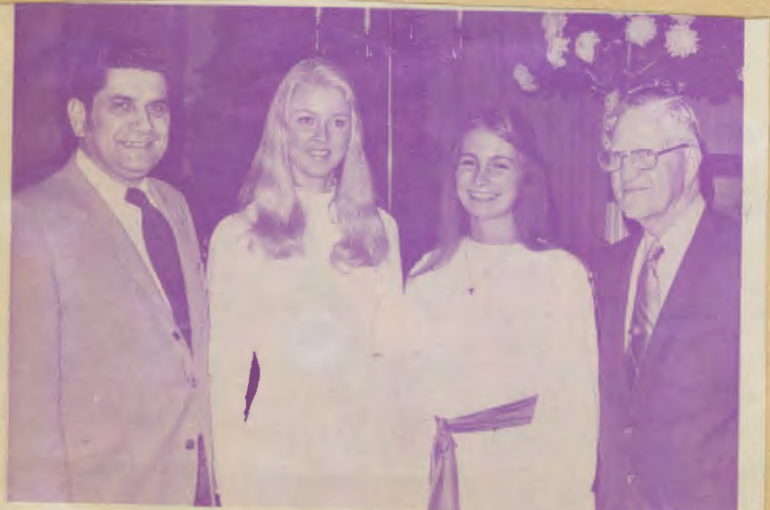
Product of Prosperity

Why is there heavy drinking in the Swedish welfare society, where the state, theoretically at least, is well-equipped to combat the social and personal disorganization which often takes the form of alcohol addiction?

Doctors and social workers cite a rising standard of living. "The rise in our standard of living has brought with it a demand for unessential goods, and alcohol is one of them," commented Goesta Nordstroem, chief of the temperance bureau in the government's social welfare department.

"Social adversity has, on the whole, been eliminated in Sweden and prosperity is on the increase," said a doctor at Maria Polyclinic. "But so is drunkenness among the young and among women."

The Swedish press recently campaigned for a special research institute on the drinking problem, pointing out that there should be no great mystery about it because it is the "most democratic" of sicknesses. A state commission has recommended that alcoholism be regarded as an illness, with all alcoholics eligible for sickness insurance benefits during treatment in state-run or private clinics.

Two 1973 Lucia Brides were honored at the Tacoma Elks Christmas Festival. From left, Tacoma's Exalted Ruler William Hansch, Sweden's national Lucia Bride Maigret Andersson, Pacific Lutheran University Lucia Bride Sharon Anderson, and Honorable Bertil Johnson, justice of the Pierce County Superior Court and one of Tacoma's most prominent Swedish-Americans.

1973

Skandinavisk historia i Tacoma

NOV-26-69
TACOMA, WN. — Från början föredrog skandinaverna att bosätta sig på krönet av de långsluttande backe som Tacoma är byggt på. Där byggde de sina hem, kyrkor och föreningshus. På sin tid fanns det drygt dussinet skandinaviska kyrkor på området och två föreningshus.

En del församlingar upplöstes, andra kyrkor blev för omoderna för nutidens krav, och samtliga har övergått i andra händer. Men de två föreningshusen finns kvar och ägs av sammanslutningarna som byggde dem.

Det fanns alla sorters folk i grannskapet, men skandinaverna var i majoritet. Något år före det första världskriget började latiniska folkslag flytta in i större antal, vilket inte sågs med blida ögon av alla. Den som sålde till sådana fick beräkna att bli bannlyst av närmaste grannar. Några mindre kalabaliker var oundvikliga, men det ordnade sig så småningom. Allt var frid och fröjd fram till andra världskriget, då de färgade skeppades in för att arbeta i krigsindustrierna.

Innan detta inträffade hade Tacoma mindre än 1,000 färgade — nu mångdubblades antalet. Snart började de ta sig upp för backarna och blev i majoritet uppe på krönet. Men jag hörde aldrig att någon drog sig för att komma upp till gamla "Snusgatan". Om det jäste under ytan så hade myndigheterna i alla fall kontroll. En eller annan ölstuga eller gasolinmack blev ju rånad. Någon här och där fick ett slag i skallen och berövades sin plånbok. Fruntimmer fick sina väskor frånryckta. Men situationen var ej värre än på andra håll i stan.

Då fick politikussarna klart för sig att det här gick det an att göra propaganda av. Två radiostationer — både belägna utanför staden — basunerade om laglösheten i Tacoma av lejda och importerade hejdukar. Af-färsmännen på Snusgatan greps av nervositet och anställde en tant, välkänd för sitt ansvarlösa snack och reaktionära tendenser, som exekutiv sekreterare.

Det blåstes på från alla håll och kulminerade i ett par ras-kravaller. Och då var det hänt.

Den ena sammanslutningen efter den andra flyttade från samlingslokalerna, där de hållit möten i årtal. Fast det är nog inte något farligare nu än det var för fem eller tio år sedan att vanka på K Street. Jag är där nästan varje dag.

Nu är den gamla svenska hög-borgen nästan utrymd. Endast en svensk förening utom den som äger byggnaden håller möten där nu. En tredje kvasi-svensk förening fann för gott att flytta.

O tack är världens lön. Jag vet, att under de 11 år, som jag var med i styrelsen för byggnaden, tillmötesgicks varje rimlig för-mån de begärde. Den andra för-eningen utlyste också ett sam-manträde för någon vecka sedan för att bestämma om de skulle flytta. Jag bestämde mig för att lysa med min frånvaro. Ty jag har ju hunnit bli en av de gamla gubbarna med mossbelupen rygg som står i vägen för varje fram-gång. Men lika bestämd var jag i mitt beslut, att om det begicks en dumhet den kvällen, skulle jag ta min Mats ur skolan efter 57 års medlemskap.

De som var där fick visst lyss-na till en hel del löjligheter. Det har berättats, att en del sade att de skämdes för byggnaden och skulle inte våga att ta sina döt-trar dit. Något sådant hördes ald-rig, när det fanns vissa förmä-ner att få. En talträngd yngling påstod, att byggnaden var full av smuts och orenlighet och han försökte torka av väggen med näven — men fick inte någon-ting på den. Men det var en för-olämpning av styrelse och vakt-mästare, som arbetat hårt att hålla byggnaden i fullgott skick.

Det var nog med sansat folk där, så det blev ingen flyttning av. Så länge son ingen speku-lant har anmält sig att förvärva byggnaden har vi en samlings-plats. Går den oss ur händerna, blir det nog slut med samhöfig-heten.

De som nu springer med trä-skoposten och dillar om, att de ej törs parkera sina bilar där i närheten kan ju stanna hemma. De kommer knappast att saknas.

Någon borde ha tagit bladet från mun och sjungit ut om det här för länge sedan. Det har inte berett mig något större nöje att skriva om det. Har jag nu tram-pat någon på tårna, kommer jag inte att be om ursäkt. — Steve.

MAY-28-69

Några sansade — och lugnande — ord från Steve i Tacoma.

Det har varit nära explosion i den krutdurk som kalas reli-gionsdebatt i de senaste numren och vi hade så smått funderat på att blåsa eld upphöj innan debattörerna blir oväna för li-vet och tröttar ut både sig själ-va och läsekretsen. Här en be-kännelse: Red. är redan mycket trött, ty det har rört sig om frå-gor och citat, som hör hemma i andra organ än Svenska Post-en. Men nu har den lugne dal-masen Steve Forslund i Tacoma skrivit och sagt vad som bör sä-gas. Vi tackar och återger hans artikel här:

Säg, gubbar, vore det inte lika bra att ni lämnade de teologiska spörsmålen där de hör hemma? Ni kommer ju i luvor på va-andra ögonkrök. Vi som har nåt en-mogen ålder har nog våra egna upp-fattningar om dessa saker, bero-

Norse Migrants On Ship 98 Days

STAVANGER, Norway — The first significant group of Norwegian immigrants to the United States sailed from Stavanger July 4, 1825, and arrived in New York 98 days later. The 52 men, women and children were crammed in a sloop 54 feet long and 16 feet in the beam.

ende på egna erfarenheter. Vad vi vet, det vet vi. Vad vi inte vet eller inte är så säkra på, det tror vi. Finns det sedan in-gen grund för eller fakta på det vi tror, blir det ju rama vidske-pelsen.

Vi skall ju gå från den ena klarheten till den andra, säges det. De som ej förmått att förir-ra sig i de teologiska labyrinter-na får väl trösta sig med, att det är som Tegnér kväder: "Ingen svarar för det han ej undfått i högvälvd domsal i det blå."

Jag hyllar också satsen: "Låt de döda vila i frid." Men att ci-tera ett historiskt faktum kan väl knappast räknas som smuts-kastning eller höja blodtrycket hos någon. Vår nyligen avlidne ex-president var militär, och det var hans olycka. Han var alltför benägen att delegera sin aukto-ritet till underordnade. Mr Dul-les fick obehindrad sköta utri-kesaffäerna. Lite till mans tor-de vi minnas de allianser han drog oss in i.

Många skakade på huvudet då och profeterade att det inte skul-le gå bra i längden. När fransos-en blev grundligt slagen vid Di-en-Bien-Phu, ville han atombom-ba för att skrämma Kina. Vilket förhindrades av Churchill i Eng-land, som bestämt tog avstånd. Hade presidenten haft mod nog att stå vid sina egna åsikter: "att aldrig inlåta oss i ett krig i Asi-en", i stället för att låta sig ö-vertalats av Dulles och kardinal Spellman, kanske vi aldrig be-hövt att kriga i Vietnam. Dulles blev ju kallad till sina fäder, och det är att hoppas att han från sin himmel kan se ned och be-grunda den oreda han ställde till.

Så långt Steve Forslund. Vi

(Forts. från sidan 1)
tackar honom för ett klart och sansat utlåtande. Samtidigt av-blåser vi den teologiska debat-ten i och med inläggen i dagens nummer. Det finns annat att skriva om . . .

TOUGHT FOR TODAY
To succeed in the world, it is not enough to be stupid, you must also be well-mannered — Voltaire, French writer, 1694-1778.

Tacoma firade '100-årsminnet' men glömde svenska banbrytare som anlände tidigare

TACOMA, WN. — Med övlig pomp och ståt firade Tacoma nyligen 100-årsminnet av sin tillkomst. Av någon okänd orsak räknades jubileet från sommaren 1869, då en general M. M. McCarver uppenbarade sig och förvärvade ett större område från en Job Carr, som tagit det som frihemman några år förut. Generalen delade upp området i tomter och hoppades att bli rik på företaget.

När Job Carr märkte, vad det var fråga om, var han inte sen att få tag i en lantmätare och lägga ut ett område i tomter. Han räknas ofta som "The Father of Tacoma", fast det är väl allom bekant att vår landsman Nicholas Delin kom hit redan 1852, tog regeringsland och uppförde en sågmölla nere vid stranden, ungefär där Dock St. och Puyallup Ave. nu korsar varandra.

Delins broder Andrus (troligen Andreas) anlände några år senare. I arbetslaget på fem man fanns en Peter Anderson, som fällde timret. Så troligen fanns här i Tacoma tre lands-

Av Stephen Forslund

Pränt om
Ditt
Och
Datt

män 10 a 15 år innan de ovan nämnda herrarna uppenbarade sig.

Nicholaus gifte sig 1854 med en miss Gertrude Meller från American Lake. Det var det första äktenskapet som ingicks här. Deras dotter Grace Alice föddes 1860, den första vita flickan som föddes inom detta område.

Den unge mannen som hade hand om jubileumsnumret av dagtidningen i Tacoma, har inte varit så värst kinkig med att kontrollera sina uppgifter — enligt hans utsago föddes den för-

sta vita flickan 1870. Och det första äktenskapet hade ingåtts senare än det.

Antagligen hade tomtjobbarna fått nys om, att Tacoma hade utsetts till ändpunkt för stambanan, som skulle byggas från Stora sjöarna ut till Stilla havet, norr om 45:te breddgraden. Storverket började någonstans i närheten av Duluth, Minn. Atminstone såg jag en skylt vid vägen där med den upplysningen. Byggandet fortsatte västerut därifrån. Västra delen blev bara en stump mellan Tacoma och Kalama, och det dröjde ett 20-tal år innan banan österifrån kom ut till kusten. Tomtjobbarna blev dragna vid näsan. Ändpunkten förlades några miles söder om deras landområde, och de ledande i järnvägsbolaget förvärvade stora arealer av land däromkring och startade tomtjobberi i stor skala.

US Census 1870 gav Tacoma en befolkning på 73 personer. Det är inte bekant om det fanns några landsmän bland dem. Under 1870-talet anlände väl en (Forts. å sidan 4)

(Forts. från sidan 1)

och annan som tog sig hit på omvägar. När Augustanasynodens hemmissionär pastor Peter Carlson besökte samhället år 1879 fann han endast en svensk familj. Men säkerligen fanns här åtskilliga ungarlar och löst folk. De flesta som tog sig hit kom nog via Portland, Ore., som fick direkt förbindelse med de östra staterna redan 1869.

I oktober 1882 då pastor Carlson igen besökte Tacoma, fanns här nog landsmän att bilda en församling med 22 medlemmar. Det följande året byggdes en kyrka mellan 11th och 12th Sts. på Tacoma Ave. Hörnstenen till den andra helgedomen lades år 1889 i närvaro av en större menighet. Tal hölls inte bara på svenska utan även på norska, danska, tyska och engelska. Kyrkan brann år 1924. När församlingen flyttade in i sin tredje helgedom mot slutet på 20-talet, blev det slut med svenskan som församlingspråk.

En missionsförsamling kom till stånd 1889, metodisterna började 1891. Baptisterna organiserade sin församling 1893, då de bröt sig ut från en skandinavisk sådan som organiserats år 1885. Vidare har det bland svenskarna här funnits en friförsamling, en kår av Frälsningsarmén samt en adventistgrupp. Så för de andliga behoven var det väl sörjt från början. En del av dessa församlingar gick i stöpet för länge sedan. De som finns kvar tycks helst vilja glömma sitt ursprung.

Landsmännen har lämnat vissa spår efter sig, även om de inte precis är så djupa. En kort gata i en uppförsbacke bevarar minnet av Delin. På det politiska området har landsmännen aldrig gjort något större intrång. Peter Johnson, smed och vagnfabrikör, tillhörde stadsfullmäktige i början av seklet. Dessliques C. E. Högberg, murarmästare och sväger till salig Ernst Skarstedt några år senare. Sedan stadsfullmäktige fått en ny utformning 1911, valdes Nic Lawson till kommissionär för vatten- och elektricitetsverket. Under hans regim byggdes den första kraftstationen. Någon direkt förbindelse med sina landsmän hade han ej.

Almin Swanson, som nyligen avled, satt i skolstyrelsen i flera år. C. E. Carlson (Sjömans-Kalle) var brandchef i årtal. Så fanns det en Svenskamerikansk Republikansk Klubb som hade en sporadisk tillvaro.

En landsman och ett tidevarv som totalt bortglömdes, då de gångna åren skildrades, var det första årtiondet av seklet, då det påstods, att Peter Sandberg var mäktig nog att bakom kulisserna dirigera stadens väl och ve. Det finns många historier i omlopp om honom, men de måste utelämnas i brist på utrymme.

Många av landsmännen blev privata företagare. På en nyårsvaka 1883 träffades W. P. Sundberg och Hjalmar Nyman. De slog sina kloka huvuden ihop och startade ett hotell med utskänkning. Där startades Valhallaföreningen år 1884. Föreningen fick sin egen byggnad år 1906 och är ännu i verksamhet.

Peter Holmgren kom hit 1883 och startade skrädderi. Charles F. Erickson kom 1885, brodern Hjalmar 1892, innehade en större målerifirma. Kapten G. F. Lindquist kom 1880. Han var verksam som politiker och hade också en tält- och markisfirma.

Efter det järnvägen blev färdigbyggd över bergen 1887 anlände en massa nya medborgare och svenskarnas antal ökades proportionellt. Arvid Rydström, som varit topografisk ingenjör vid järnvägsbygget, fick äran att åka med på det första taget.

De närmaste åren anlände Gustave Pahrson, skräddarmästare och ivrig föreningsman, och Frank Ekberg, som startade en försäkringsfirma 1896, vilken än i dag innehas av hans son. Han var även Notarius Publicus, och var i årtal landsmännens "söckenskrivare". J. F. Visell, ångbåtsagent och bokhandlare, kom samtidigt. Och Tobias Sandgren inte att förglömma. Han ansåg att samhället var moget för en svenskspråkig tidning och startade Tacoma Posten år 1890.

Swan Samson, hotellägare, ivrig politiker och stark republikan, sökte aldrig något ämbete själv men han lyckades placera åtskilliga landsmän i politiska sysslor. Otto Carlson, verksam i Valhallaföreningen och Vasa Orden in i det sista, var distriktsmästare för Vasa år 1925.

Det har funnits många framstående svenska byggmästare. Främst av dem var kanske O. F. Larson och Young (förnamnet har jag glömt), som byggde skolor, kyrkor och andra större byggnader.

De flesta av landsmännen har nog varit sysselsatta inom trä-

varu- och byggnadsindustrin — men de har varit verksamma på många andra områden. C. A. Hallin tillverkade bensinmotorer för båtar, då det var en tämligen ny uppfinning. Gustaf Lindberg blev grosshandlare inom speci- och kolonialvarubranschen. Olof Bull kom hit som kapellmästare vid Tacoma Theatre år 1889, verkade som musiker till sin död. J. R. Brown, svensk läkare och kirurg, praktiserade i flera årtionden.

Det här är bara att skumma litet på ytan. Visserligen började jag en mera detaljerad redogörelse. Men då jag hade fyllt sex skrivmaskinsark och ändå inte mer än börjat, ansåg jag att det skulle bli för långt för Svenska Posten, så det var bäst att göra ett sammandrag. Men jag skall fortsätta, och kanske jag kan få den färdig, innan jag lägger näsan i vädret. I förbigående kan det nämnas här, att Vasa Orden har verkat här sedan 1912.

Steve Forslund.

THE TACOMA NEWS

James Dolansky Dies in Florida

James Dolansky, 67, a former University Place resident living in Seminole, Fla., died there Wednesday. MAY - 2 - 70

He was born in Chicago and moved to the Tacoma area in 1944. Mr. Dolansky was superintendent of the Griffin Wheel Co. foundry in South Tacoma until he moved to Chicago in 1960.

He moved from Chicago to Birmingham, Ala., in 1963 and from there to Seminole after retiring from Griffin Wheel Co. in 1968.

Mr. Dolansky was a member of the South Tacoma Kiwanis Club and the South Tacoma Businessmen's Association.

Survivors include his wife, Alice, of the home, and several brothers and sisters in Tacoma. Services in Chicago have been announced.

Small White Marker Adorns Ie Shima Grave of Ernie Pyle

IE SHIMA, Ryukyu Islands (AP) — A small white marker adorns the spot here where 25 years ago America lost one of its greatest war correspondents — Ernie Pyle.

Occasionally the American Legion Post on neighboring Okinawa boards Navy transports and sails to this small island to hold a memorial service for Pyle, who died from a Japanese machine-gun bullet on April 18, 1945.

Other than that, only an occasional island native may wander by and stop to stare at the stone pillar, which overlooks the South China Sea.

It was Easter Sunday, April 1, 1945, when one of the world's mightiest forces gathered off the shores of Okinawa to launch the invasion that most hoped would end World War II in the Far East.

Aboard one of the transports was Pyle, who had covered the war in Europe since 1940, and who had come to the Pacific after "the hurt in Europe has finally become too great . . . If I heard one more shot or saw one more dead man, I would go off my nut."

He waited aboard the invasion ship and wrote, "There's nothing nice about the prospect of going back to war again. Anybody who has been in war and wants to go back is a plain damn fool in my book."

But, in his own words he told why he chose to follow the infantry through Africa, Europe and, finally, to the Pacific.

His columns were: "A salute to the infantry. The goddamned infantry, as they like to call themselves. I love the infantry because they have no comforts and they even learn to do without the necessities. And in the end they are the guys that wars can't be won without."

Ernest Taylor Pyle was born Aug. 3, 1900, on a farm near Dana, Ind. He attended the University of Indiana and left just six months short of graduation from journalism school to work for the LaPorte, Ind., Herald.

that he, like myself, had come to feel that terror."

Pyle had covered the bombardment of Iwo Jima from a carrier, participated in the in-

vasion of Okinawa with the Marines, and observed the assault of Ie Shima from the command ship Panamint.

On April 17, 1945, Pyle went

ashore on the island of Ie Shima, scarcely more than a 10-square-mile dot in the Pacific.

He spent the first night in a captured Japanese dugout. The

next morning Pyle started for the front in a jeep with Col. Joseph B. Coolidge of Helena, Ark., commanding officer of the 305th Infantry Regiment; Maj. George H. Pratt of Eugene, Ore.; T-4 Dale W. Bassett of Brush, Colo., a radio operator, and T-5 John L. Barnes of Petersburg, Va., the jeep driver.

As the jeep reached a junction in the road, a few hundred yards outside the town of Ie, a machine gun opened fire. The five men dove into the roadside ditches.

Pyle and Coolidge were in the same ditch, and when the firing stopped they raised their heads. Pyle asked Coolidge, "Are you all right?"

Before Coolidge could answer, the machine gunner fired again and when it stopped, Pyle was lying face down in the dirt.

He was laid to rest in a simple wooden coffin. A cross was put up with the inscription, "At this spot the 77th Infantry Division lost a buddy — Ernie Pyle — 18 April 1945."

The cross has since been replaced with the permanent marker that stands today.

Paying tribute for the nation, President Harry S. Truman said then: "More than any other man he became the spokesman of the ordinary American in arms doing so many extraordinary things. It was through his genius that the mass and power of our military and naval

forces never obscured the man who made them . . ."

Even in death, Pyle was thinking about the men who fought the war. In his pocket was a column on which he had been working. It read in part:

"My heart is still in Europe, and that's why I'm writing this

column. It is to the boys who were my friends for so long. My one great regret of the war is that I am not with them when it has ended.

"For the companionship of 2½ years of death and misery is a spouse that tolerates no divorce."

Ernie Pyle (Right) With Hal Boyle
AP War Correspondents Shown in Paris in 1944

An offer of \$30 a week took him to the Washington, D.C., Daily News. From there he moved to the New York Evening World and the New York Post, but by 1935 he was back at the Daily News as managing editor.

He had taken the managing editor's job against his better judgment, and after he had "distinguished" himself by burying the arrest of the Lindbergh kidnapper at the bottom of page one, Pyle persuaded Scripps-Howard into letting him give up the desk to experiment with a roving-reporter assignment.

He never returned to desk work.

Pyle's first encounter with war came late in 1940 when he went to London to cover the blitz.

From Britain he accompanied American troops on the invasions of Africa, Sicily, Italy and France.

Twice in Europe Pyle narrowly escaped death.

In 1944 he was awarded the Pulitzer Prize for distinguished war correspondence and received the Purple Heart for wounds incurred in action on Anzio beachhead.

While in Europe Pyle wrote about the dangers of a war correspondent:

"I try not to take any foolish chances, but there's just no way to play it completely safe and still do your job. The front does get in your blood and you miss it and want to go back.

"Life up there is very simple, very uncomplicated, devoid of all jealousy and meanness that float around a headquarters city, and time passes so fast it's unbelievable."

"I didn't have my clothes off for nearly a month, never slept in a bed for more than a month," Pyle wrote.

In his farewell column from Paris, Pyle said, "I'm leaving for one reason only — because I have just got to stop. I have had all I can take for a while."

He had written his daily column plus three best-selling books — "Ernie Pyle in England," "Here Is Your War" and "Brave Men." Pyle's annual income was well over \$250,000.

"I'm certainly not going because I've got itchy feet again, or because I can't stand America, or because there's any mystic fascination about war that is drawing me back.

"I'm going simply because there's a war on and I'm part of it, and I've known all the time I was going back. I'm going simply because I've got to — and I hate it."

Before going on to Okinawa, Pyle told friends on Guam of a premonition that his luck might run out "this time."

In his last column, "A Tribute To A Fallen Buddy," Pyle wrote of a fellow correspondent, Fred Painton, who had died of a heart attack on Guam:

"The wear and weariness of war is cumulative. To many a man in the line today, fear is not so much of death itself, but fear of the terror and anguish and utter horror that precedes death in battle.

"I have no idea how Fred Painton would have liked to die. But somehow I'm glad he didn't have to go through the unnatural terror of dying on the my dear friends and I know battlefield. For he was one of

APRIL 1970 ERNIE PYLE

To the Editor: Ernie Pyle can't be buried in two places. In July 1949 we were spending a vacation in Hawaii and were present when the Punch-bowl Cemetery, high above Honolulu was dedicated and the remains of Ernie Pyle which had been exhumed from Ie Shima was re-interred there together with four other servicemen's remains. Ten thousand ser-

vicemen from various parts of the Pacific had found their last resting place there before but this was the first time the public had been allowed to enter. Two thousand people were on hand for the dedication July 19, 1949.

The Honolulu Star-Bulletin, in large letters, announced that: "Ernie Pyle had reached his final resting place at 9:50 this morning." Chaplains of the various faiths officiated at the brief but impressive ceremony. The top brass of the Army and Navy was present. A representative of the family placed a wreath saying: "This is from Dad and Aunt Mary, Ernie." Other wreaths were from representatives of the press and from Indiana University. I still have the clippings and some snapshots from this memorable occasion.

STEPHEN FORSLUND,
920 So. Ridgewood Ave.

50 YEARS AGO—MAY 10, 1925

The First Norwegian Lutheran Church will hold a festival service marking its 40th birthday. It was organized in 1885 by S. O. Nasset, Hans

Hansen, Andrew Strubstad, John Wolland, O. J. Kelppen and John Aasland.

Dr. A. W. Bridges has begun construction of a \$20,000 sanatorium at Ohanapecosh Hot Springs. Stanley and Frederick Shaw are the architects.

INT MAY 3 70

Who'd Waste \$200 Billion to End a War?

By DON TEWKESBURY

Local economist Fritchley Crutch, who aspired to be adviser to presidents, died here during the past week—a broken, but apparently vindicated, man.

His daring plan to end the Vietnam War overnight was first outlined in 1962, with U.S. forces numbering only 4,000, when Crutch wrote President Kennedy:

"Rather than continue futile expenditures on soldiers' salaries, explosives and bullets — the richest nation in the world might succeed simply by filling an armada of bombers with \$200 billion and rain the money on the 20 million citizens of North Vietnam.

"The most agile scavengers would be able to pick up more than \$100,000. The slower ones

will get somewhat less than \$100,000. In any event, there would be no more Communists in North Vietnam. Name one person with approximately \$100,000 who is a Communist."

Try Johnson

Receiving no response to his plan, Crutch, in 1963, with the U.S. force in Vietnam numbering 15,000, wrote President Lyndon Johnson:

"Perhaps my plan for dropping money on North Vietnam has been ignored because some presidential advisers believe there are inherent drawbacks in the scheme.

"Obviously, Ho Chi Minh would order his soldiers to gather up as much money as they can, confiscate it from civilians and turn it over to

the government, which could use it to finance the war.

"Assuming there are enough conscientious soldiers in North Vietnam to follow such an order, Ho Chi Minh could increase his net worth to something like \$20 million. Who wants to wage a war in favor of the division of personal property when he simply can buy a nice casino and hotel in Las Vegas and live comfortably for the rest of his life?"

Nixon's Turn

Ignored again but undaunted, Crutch, in 1969 —

with U.S. troop strength at 542,500 — wrote President Nixon:

"Admittedly dropping \$200 billion on North Vietnam would be costly for U.S. taxpayers—and, of course, the money would immediately become valueless in that country because of overnight inflation that would result from 20 million people each with \$100,000 vying for available goods and services. Our immigration quotas also would hold down the number of Vietnamese who could purchase airline tickets to the United States.

"However, \$10,000 in Ameri-

can money would be a sizeable nest egg for anyone who wanted to open a business elsewhere in Asia. One can easily envision hand laundries and Chinese restaurants springing up all over Formosa, Hong Kong, Japan, India, New Zealand and Australia.

Who'll Stop Them?

"Some conscientious North Vietnamese soldiers will follow orders to block a mass exodus. However, with 20 million people all moving toward the border at once, the

problems the soldiers will have should be obvious.

"In short, North Vietnam no longer could carry on a war without any citizens. They'd all be somewhere else investing in small businesses and IBM stock, living in the suburbs, buying color TV sets and campaigning for conservative candidates."

Ignored for the final time, Crutch died of a broken heart here last week, leaving a poignant letter, noting that by year's end the United States unsuccessfully will have spent about \$200 billion in Vietnam — all of it on soldiers' salaries, explosives and bullets.

OCT 7 70

TACOMA, WASH.— Utan någon särskild pomp och ståt högtidlighöll Valhalla-föreningen på senaste månadsmötet 86-årsminnet av sin tillkomst. Medlemmarnas damer var inbjudna och tillslutningen var god. En delikat supé med färsk lax som huvudrätt serverades Medan förhandlingarna pågick, underhölls damerna med sällskapsspel.

Nästa evenemang blir den 10 okt., då årets tjänstemän hedras med en bankett på Roses Inn vid den gamla Seattle-vägen. Reservera i tid om ni önskar delta.

Den årliga frukosten — som merendels varar hela dagen och ibland ända in på småtimmarna avätes någon gång i november.

En ung man, som föll för en kula häromdagen när han och en antagonist försökte att göra upp sitt mellanhavande på gammaldags Vilda Västermanér, fick en ruskig begravning. Han hade varit känd som en diärv motorcyklist, och hans kolleger från när och fjärran hade mött upp för den sista hedersbevisningen, även från andra stater.

Från kapellet till griftegården följdes kortegen av ett 50-tal smattrande motorcyklar. Sedan

den tjänstgörande prästmannen lyst frid över stoftet, tog vännerna över. En ölkagge placerades vid kistan, glaset fylldes, och vännerna skälade till den bortgångnes minne och gav sina bragelöften. Kistan öppnades, ett munspel och ett fyllt ölglas placerades bredvid stoftet. Kistan sänktes, blomstergården revs sönder och kastades i gravnen.

Slut var orgien och de långhåriga sällarna med sina långhåriga kväsarfjällor for sina färde på smattrande cyklar. Hemska! sa Rydingen.

Det ser ut som om den unge Olof Palme kommer att sitta vid rodret ett tag till i gamla landet.

Men enligt U. S. and World Report i numret för den 15 jun. 1970 skulle han egentligen vara arbetslös vid det här draget. Tidskriften meddelade, att det var på grund av oro och bekymmer över det politiska läget därhemma, som han kom till USA för att hjälpa den situationen. Det socialdemokratiska partiet skulle komma att splittras, på grund av att väliarna i medelåldern lämnar partiet i förtret över att förbindelserna med USA blivit svända. Och så är det förstas "backlash" bland landsmännen på grund av attackerna mot ambassadör Holland. Samt mer i samma stil.

Vilket endast bevisar, att den blaskan är föga trovärdig i sina spådomar.

Om statsministerns besök var till någon större nytta är ej bekant. En del saker blev i alla fall uppkärlade. Och det är mer än man kan säga om s. k. borgmästar Hansons besök. Sådana killar borde stanna hemma.—Steve.

TACOMA, WASH. — Fru Maja Lisa Benson, som varit kökschef på Elks Club de senaste sju åren, lämnar i dagarna sin befattning för att bosätta sig i Sverige, där mor och systar väntar. Förliden söndag hade en större mottagning arrangerats i klubbens balsal. Flera hundra medlemmar och deras fruar anlände för att önska henne lycka på resan och för att visa att hennes bemödanden på det kulinariska området varit uppskattade. Förfriskningar serverades och en subskriberad gåva överlämnades.

Fru Bensons rykte som mästare på kokkonstens område var väl grundat redan innan hon tillträdde ovannämnda befattning. Cirka 15 år dessförinnan innehade hon Viking Restaurant med dess berömda smörgåsbord på gamla riksväg 99, strax utanför stan.

Både personal och höga ve-

derbörande medger: "Elks dining room won't be quite the same without Maja Lisa."

Allhärjaren har grasserat väldigt bland äldre landsmän de senaste veckorna.

Fred Olson avled å Valley Terrace Nursing Home i Puyallup i en ålder av 86 år. Bördig från Leksand i Dalarna. Efterlämnar makan Esther, dotter, dotterdotter och ett barnbarnsbarn.

Paret firade 60-årsdagen av sitt bröllop å nämnda vårdhem för ett par månader sedan. Olson var medlem av Valhalla och lutherska kyrkan.

● Mrs Selma M. Antonson, född i Minnesota, har avlidit 86 år gammal. Sörjes av barn och barn.

I ett föregående äktenskap var hon förenad med framlidne hans Bergman, på sin tid redaktör och utgivare av Svenska Nordvästern i Spokane. I mitten av 20-talet, då han vistades i Tacoma, utgav han "A History of the Scandinavians in Tacoma and Pierce County". En smula knapphändig kanske att kallas för historia. Volymen börjar i varje fall att få ett visst historiskt värde och blir efterfrågad på vissa antikvariat.

● Adolph Bylund avled efter en månads sjukdom, 89 år gammal. Bördig från Angermandland. Hade vistats i dessa trakter bortåt 70 år. Tillhörde Vasa Orden. Efterlämnar inga närmare släktingar här i landet. Endast några syskonbarn i Sverige. I sin krafts dagar var han hamnarbetare.

● Hugo G. Johnson avled i en ålder av 84 år. Härstammade från Småland. Makan Vivian, tre döttrar och sex barn är de närmast sörjande, jämte två bröder och en syster i Sverige. Han var delägare i och

anställd vid Puget Sound Plywood tills han pensionerades. Tillhörde Vasa Orden, Valhalla och Första Lutherska Kyrkan.

Aug. 16. 72

Våra Sverige-farare börjar nu komma tillbaka: Herr och fru Elof Lindström, John och Ruth Nelson, Alva Pearson och flera andra.

Vår syster fru Agda Lindbeck i Kelso har återvänt efter övert ett år hemma i Masriket. I sällskap hade hon en kusin, Vilhelm Eriksson, och hans son Erik från Kvarnsveden. Ville var en femåring, när jag reste ut — nu är han pensionerad. Huj, vad tiden går! Erik är ämneslärare i en yrkesskola för handikappade. De ämnar tillbringa en månad eller så här och i Mellanvästern.

THEN AND NOW—Friends and relatives of the Rev. and Mrs. E. Arthur Larson, of Tacoma, are invited to a reception next Sunday afternoon in honor of their golden wedding anniversary. Hosts and hostesses will be the couples' five children and their spouses. Mr. Larson is pastor emeritus of the Bethel Lutheran Church where the reception will take place. Today's photo by Richards, Villa Plaza.

Retired Pastor, Wife To Observe Jubilee

The Rev. and Mrs. E. Arthur Larson, of Tacoma, will be honored on their golden wedding anniversary next Sunday at a reception at Bethel Lutheran Church.

Hosts and hostesses will be the couple's son-in-law and daughter, Mr. and Mrs. Marv Harshman, of Pullman, their sons and daughters-in-law, Robert E. Larson, of Renton, and Messrs. and Mmes. E. Arthur Larson Jr., of Puyallup, Roy F. Larson, of Tacoma, and Richard T. Larson, of Parkland. The honorees also have 11 grandchildren.

Friends and relatives are invited to call from 12:30 to 3:30 p.m.

Mr. and Mrs. Larson, married June 2, 1920, in Missoula, Mont., have been Tacoma residents for 42 years.

The Rev. Mr. Larson, a graduate of Augustana

College and Seminary in Rock Island, Ill., is pastor emeritus of the Bethel Lutheran Church.

Mrs. Larson graduated from the Augustana School of Nursing in Chicago, Ill. The couple lived in Astoria, Ore., eight years before moving to Tacoma.

Till familjen hör en dotter, fru Marv Harshman, Pullman, sönerna E. Arthur, Jr., Puyallup, Richard, Parkland, Roy, Tacoma och Robert, Renton. Samtliga således bosatta i staten Washington, och samtliga var närvarande jämte måg, sonhustrur och 11 barn. Robert är ännu till älskade ledig.

Pastor Larson utexaminerad från Augustana College och blev prästvigd 1919. Under studieår kom han att vikariera i Missoula, och där träffade han sin blivande hustru. Som nämnts vid något tidigare tillfälle är pastor född i Ohio. Fru Larson är född i Närke och kom hit till land som barn. Hon är utexaminerad sjuksköterska från Augustana Hospital i Chicago.

Parets första hem reddes i Astoria, Oregon, där pastorn tjänade i åtta år. Sedan var han helställd i Bethel-församlingen här i Tacoma i 36 år, fram till pensionsåldern, och han tjänstgjorde ännu som pastor emeritus.

Att deras gärning ibland oss har blivit storligen uppskattad bevisades av den stora tillslutningen på deras bemarkelsedag. Mycket som borde sägas i detta sammanhang måste förbli osagt, och vi inskränker oss till:

Tack för allt ni utfört ibland oss. Ni har stått oss nära i både glädje och sorg. Till sist våra hjärtligaste gratulationer. Må hälsan stå er bi, och må ni länge leva!

* * *

Har just mottagit en synnerligen intressant historik över First Ev. Luth. Church i Des Moines, Iowa. Den är utgiven med anledning av församlingens 100-årsjubileum. Särskilt intres-

de hjälpa nyanlända svenskar. Det gavs kurser i engelska — och även svenska — en verksamhet som aldrig erhöi det erkännande den förtjänade.

Men tiden står inte still, och dr Friborg drog sig tillbaka med titeln pastor emeritus och med pension från Baptistsamfundet och från den stora församling han byggt upp. Någon personlig förmögenhet hade han inte samlat eller sökt att samla.

Det kom nya krafter i församlingen. Till slut kom en "herde", pastor Jensen, som besatt ett nit av sällsam art. Nu behövs det pengar för evangelister m. m. Jensen lyckades värva anhängare, och till slut blev hans grupp inom församlingen stark nog att regera. Det fattades beslut. Det vnkligaste och skamligaste av dem alla var: ATT FRANTAGA DR FRIBORG HANS AV FÖRSAMLINGEN FASTSTÄLLDA PENSION.

JUNE 10 70

F. d. Första Svenska Baptistkyrkan slutar verksamheten.

Ett stycke stolt och imponerande men mot slutet bedrövlis och skamlig svenskamerikans historia i Seattle såg i söndags rit vid Svenska Posten har han sista kapitlet skrivas. Då upplöses församlingen som på senare got, som bland den svenska all-år kallats Central Baptist Church av avsky och förakt som denna ska Baptistkyrkan. Man hade beslutat, att den av de svenska banbrytarna med arbete och offring förvärvade, i dag mycket värdefulla stora fastigheten vid 9th Ave. och Pine St. skall säljas och pengarna delas av ett flertal institutioner inom baptistsamfundet. Finis.

Vi skall fatta oss kort, trots att ämnet är stort och handlar om en vittfamnande verksamhet som intimt berört många tusen landsmän. Första Svenska Baptistkyrkan hade förmånen att under mer än 30 år ha som sin ledare dr Emil Friborg, som under dessa år etablerade sig som en kulturrpersonlighet av för Sv.-Amerika ovanlig resning. Han var en man med öppen blick för tidens problem, en man som inte var fastlåst i dogmatik och riter, en man som såg framåt och satt inne med en fantastisk kunskapsfond. Men han var också baptistpräst, och som sådan blev han föremål för hedersbetygelser från både kyrkligt och annat håll.

Dr Friborg var en gärna hörd föreläsare. Han kunde fylla sin kyrka och andra lokaler. Och då han predikade fanns det inte allid sittplats. Ingen annan församling i Seattle samlade ens illnärmelsevis så stora skaror ungdom. Dr Friborg inte bara bröt de unga, han och hans redhjälpare — främst då advokaten Fred Lind — ville och kunde

SP publicerade namnen på givarna, och de var så många, att det måste ha varit hjärtskärande rent av för Jensens trogna.

Nu är det sista kapitlet skrivet. Församlingen har sålt fastigheten som de gamla svenskarerna slet och strävade och offrade för att bygga. De gamla har samlats till sina fäder. Dr Friborg ävenså. Må deras minne leva och hedras. De utförde något stort och varaktigt. Må de som upplevde vad som blev rena skandalen komma ihåg att inte alla ledare, inte alla präster, inte alla välgörare har en pekpinne till himmelriket.

Vi vet inte bestämt, men vi hörde för rätt länge sen, att pastor Jensen som förstörde Första Svenska Baptistkyrkan, fick bud från ovan och lämnade detta jordiska. Vi, och tusentals andra svenskar här i Nordvästern, hoppas att den allsmäktige, som han nåstod sig tjäna, skall visa sig förlåtande mot honom och andra från samma grupp, som så skämde ut sig här på jorden.

Jensens hjord glädde sin herde med att rösta för ett sådant förslag. Om det finns någon av den fårskokken kvar och kan läsa svenska, så kan undertecknad intyga att under de 43 år han varit vid Svenska Posten har han aldrig sett eller hört talas om nåtets församlingen som på senare got, som bland den svenska all-år kallats Central Baptist Church av avsky och förakt som denna ska Baptistkyrkan. Man hade beslutat, att den av de svenska banbrytarna med arbete och offring förvärvade, i dag mycket värdefulla stora fastigheten vid 9th Ave. och Pine St. skall säljas och pengarna delas av ett flertal institutioner inom baptistsamfundet. Finis.

Svenska Posten tog initiativet till "Dr Friborgs hederseäva", och så vitt vi har oss bekant har något liknande under sådana omständigheter aldrig förekommit bland svenskar i Amerika. Det kom större och mindre belopp från så gott som varje stat i Amerika. Mest naturligtvis från Seattle och staten Washington. SP publicerade namnen på givarna

(Forts. A sidan 4)

(Forts. från sidan 1)

na, och de var så många, att det måste ha varit hjärtskärande rent av för Jensens trogna.

Nu är det sista kapitlet skrivet. Församlingen har sålt fastigheten som de gamla svenskarerna slet och strävade och offrade för att bygga. De gamla har samlats till sina fäder. Dr Friborg ävenså. Må deras minne leva och hedras. De utförde något stort och varaktigt. Må de som upplevde vad som blev rena skandalen komma ihåg att inte alla ledare, inte alla präster, inte alla välgörare har en pekpinne till himmelriket.

Vi vet inte bestämt, men vi hörde för rätt länge sen, att pastor Jensen som förstörde Första Svenska Baptistkyrkan, fick bud från ovan och lämnade detta jordiska. Vi, och tusentals andra svenskar här i Nordvästern, hoppas att den allsmäktige, som han nåstod sig tjäna, skall visa sig förlåtande mot honom och andra från samma grupp, som så skämde ut sig här på jorden.

* * *

JUNE 10 70

TACOMA, WASH. — Pastor E. Arthur Larson och Ebba Anderson förenades till äkta makar i Svenska lutherska kyrkan i Missoula, Montana, den 2 juni 1920. Med den anledningen blev guldbryllöparet vederbörligen hyllat av släkt och vänner från när och fjärran efter gudstjänsten i Bethel lutherska kyrka söndagen den 31 maj. Mottagningen varade till fram på eftermiddagen, och hundratals kom att gratulera.

TACOMA, WASH. — Carl E. Forsberg har avlidit i en ålder av 84 år. Han var född i Borlänge, Dalarna, och hade vistats i dessa trakter sedan år 1905. Han var medlem av Faith Temple, där han var diakon i flera år. Valn hallaföreningen hade han tillhört sedan 1908 — han var nummer två i matrikeln och hedersmedlem. Forsberg pensionerades från den gamla St. Paul-möllan för ett antal år sedan efter att ha varit anställd där i flera årtionden.

Forsberg efterlämnar maka i andra giftet, Emelie, som vistas i Sverige, sonen Carl H., sonhustru, sex barnbarn och tio barnbarnsbarn härstades, bröderna Harald i Sverige och Herman i Olympia samt systrarna fru Amy Johnson i Wisconsin och fru Adelia England i Olympia.

● Arvid B. Gustafson avled d. 15 maj i en ålder av 80 år. Han var bördig från Kalmar-trakten och kom till Tacoma 1915, närmast från Galesburg, Ill. Vår bekantskap härleder sig från den tiden. Han var veteran från första världskriget och tillhörde World War I Veterans, Valhalla-föreningen, härvarande loge av Vasa Orden samt hamnarbetarnas fackförening. Han efterlämnar brodern Oscar i Galesburg samt bröderna Ake och Thor och systern fru Thora Johnson i Sverige.

"I ska inte säga 'saja', I ska säga 'säga'. Så ska I saja", förmanade den gamla sydsvenska skolläraren sina elever. Någon större lärdom i bokstaveringskonsta fick man ju inte. Fick inte ens lära oss nystavningen. När Fritiuvs Berg kom med den reformen, låg skolåren bakom.

Dock har det märkts, att både svenskamerikanska och hemmasvenska tidningsmuvlar har börjat att skriva dej, mej, sej etc. i stället för dig, mig, sig. Inte mig emot precis. Har även försökt att efterapa. Men jag tycker att meningarna blir ganska larviga med den stavningen.

Så jag tog en titt i Svenska Akademiens Ordlista. Nionde upplagan, tryckt 1968. Dej finns inte där, mej finns inte heller — se anges vara en sorts fisk. Jag er-

inrar mig att på den tid jag var strutsvarvare graderades lutfiskknipporna i storsej, mellansej och småsej, beroende på storleken.

Att den som ingen lärdom har inte alltid ä som en skä vara, dä ä inga unner. Men när de som ska vara lite för mer inte ä klar i bokstaveringskonsta en gång, dä ä lett, säger Fröding.

Så följt en yngling, om han driver med er en smula. — Steve.

14- ••
Evans Impressed

Case of Unwilling Soldier Going All Way to President

By DWIGHT JARRELL
News Tribune Staff Writer

OLYMPIA — Gov. Dan Evans, expressing himself as "deeply moved," has sought the intercession of the White House in the case of a 20-year-old Kitsap County GI, wounded twice in Vietnam, who refuses to return to combat.

The soldier is Spec. 4 Robert Purinton, of Silverdale, near Bremerton, veteran of six months of combat duty and holder of two Purple hearts, the Army Commendation Medal, and a recommendation for the Bronze Star.

Evans, in a letter to John D. Ehrlichman, adviser to President Nixon, wrote that the youth's wartime experiences have "preyed upon his mind and convinced him that he could take no more of war, killing or Vietnam."

TRAUMA

"The dual trauma of having to kill a woman and two children used as shields by the enemy, and having a buddy bleed to death in his arms," the governor wrote Ehrlichman, "have become burdens he is not able to bear."

Purinton is presently a patient at Madigan General Hospital where, according to an Army spokesman, he is on a medical hold status pending results of a final review of his case by the U.S. Surgeon General's Office.

Purinton, according to the Madigan spokesman, returned to this country on 30 days' leave after reenlisting for three years. He afterward was listed as AWOL on three separate occasions, the spokesman said, the last time following a study of his case by three Madigan psychiatrists and the Surgeon General's Office in which he was found fit for duty and ordered to Ft. Lewis for shipment overseas.

AWOL CHARGE

Purinton afterward was charged with being AWOL. He returned to Madigan Aug. 14 accompanied by U.S. Rep. Floyd V. Hicks, whose aid was sought earlier by Evans in the case. Hicks interceded with Rep. L. Mendel Rivers, chairman of the House Armed Services Committee, who in turn prevailed upon the Pentagon to review the matter, dismiss the AWOL charge and provide for Purinton's reexamination, again by Madigan.

"But," the governor in his letter sent Aug. 21 to Ehrlichman, stated, "this examination began

yesterday morning and the outlook is not hopeful. It would be difficult for Madigan to reverse its earlier findings, having locked itself in on the Surgeon General's review. This is particularly and unfortunately likely in that Dr. Stoller, who was in the Surgeon General's office and conducted the initial review of Bob's case, has been reassigned to Madigan and will head up Bob's reexamination. So the situation stands, and I fear that this young man may be shattered in the ponderous machinery of the military."

DENIAL

(Maj. Jerry J. Stoller is the recently assigned chief of psychiatry and neurology at Madigan. Tuesday, he denied of having anything to do with the initial review of Purinton's case, and had no knowledge of it except for one telephone call from Purinton's family physician, Dr. Glen Gordon, of Bremerton, while Stoller was still assigned to the Surgeon General's Office. At that time, he said, he assured Dr. Gordon that findings of private physicians in the case would be considered.)

Gov. Evans, concerning Dr. Gordon, in his letter to Ehrlichman, wrote:

"Once home he (Purinton) came to the attention of his family doctor, Dr. Gordon. Dr. Gordon, suspecting Purinton was developing serious psychological problems, referred him to a private psychiatrist whose diagnosis was that Bob was close to developing psychosis."

"A week after this examination by Dr. Barbara Bliss, of Bremerton," the governor's letter continued, "Dr. Gordon referred Bob to Madigan for examination, fully expecting that they too would diagnose the problem and act accordingly. Although Madigan denied this later to the Surgeon General's office, there is considerable reason to believe that Madigan's examination was cursory and inadequate. At any rate, Madigan reported him fit to return to Vietnam."

PROPOSAL

Although the spokesman at Madigan Tuesday pointed out Purinton had been examined by American Lakes Veterans Hospital staff psychiatrist Dr. M. R. Stuen last week, Evans urged Ehrlichman that such an examination should be made by a neutral, indifferent, competent authority.

"If such an examination indicated a serious mental condi-

tion as I believe highly probable," he wrote, "I would urge that Bob either be given a medical discharge or perhaps retained in a stateside medical facility where he can receive suitable help and care at the same time. Even reassignment to a noncombat zone might be a medically tolerable arrangement for him."

"I have been deeply moved by this young veteran's plight," Evans' letter continued, "and can not be insensitive to the very immediate and real possibility that his mind may be broken by his military service to his country, this in a time of great skepticism, particularly in the military, of the depth of individual aversion to killing and war. I hope you can find a way to keep Bob from being its victim."

Defecting GI Says He Was Abandoned

STOCKHOLM (AP) — A U.S. Marine, listed as missing in southeast Asia, says his company commander tried to kill him, his unit abandoned him in the jungles of South Vietnam and he spent the next nine months working for the Viet Cong.

John M. Sweeney, 21, of West Babylon, N.Y., arrived in Sweden Tuesday and asked for political asylum. He said the Marines left him suffering from malaria in February 1969 and that two Viet Cong scouts found him and took him to their unit. During the next nine months, he said, he lived the life of a guerrilla and made propaganda broadcasts for Radio Hanoi. He was transferred to Hanoi last November, he said, "because I was ill with asthma I had incurred because of CS gas during U.S. training."

OTHERS

He said other Americans were serving the Viet Cong but that he knew the name of only one. He gave that name as McKinley Nolan, but offered no further identification.

Sweeney arrived in Stockholm after a one-day stopover in Peking and a week in Moscow. He told a news conference that he enlisted in the Marines in July 1968 and served in Vietnam near Hue with the 9th Regiment of the 3rd Marine Division.

He gave this account of his defection:

In February 1969, he became seriously ill with malaria, but instead of being given treatment was forced to remain with his unit and carry a double load.

When he became too weak to carry out orders, his company commander threatened to kill him and fired a shot at him with an M1 rifle from 10 feet away. The shot creased his helmet.

UNIDENTIFIED

"I am going to leave you here to die and list you as missing," the officer said.

The officer, whose name Sweeney did not give, ordered the other Marines not to give him any aid. The unit then moved out and left Sweeney in the jungle.

Two Viet Cong scouts finally found him and carried him to a base camp, where he was given medical treatment.

Asked if anyone could back up his story, Sweeney gave the name of a friend, Pfc. Craig Thomas. Thomas now a civilian in Chester, W.Va., said Sweeney's account was accurate.

Thomas said he was in a rear area on the day Sweeney allegedly was abandoned, but learned of the incident and later "told the whole story" to an investigating officer.

He said he had heard rumors that the commander of Sweeney's unit-M Company of the 9th Regiment's 3rd Battalion — had been reduced from captain to second lieutenant.

1965

Prant om
Ditt
Och
Datt

Av Stephen Forslund

TACOMA, WASH. — Eric Soldin avled den 2 juli i en ålder av 84 år. Närmast sörjd av sönerna Everet och Delmar, sonhustru och två barnbarn i Tacoma, två systrar i California och brodern Hans i Alaska. Han var född i Rättvik, Dalarna, och kom till Brooklyn, N. Y., omkring sekelskiftet och till Tacoma 1909.

Till yrket var Soldin båtbyggare. Han tillhörde snickarnas fackförening, Frimurarorden och Vasa Orden. Begravning och bisättning ägde rum från Mt. View med pastor Seastrand som officiant.

• Bill och Ragnhild Forslund blev farfar och farmor igen för ett par veckor sedan, då Harry och Doréne Forslund i Seattle välsignades med en son, den tredje i ordningen. Harry är apotekare i Laffertys Pharmacy i Ballard.

• Gunhild och Gunnar Lundquist blev mormor och morfar för första gången den 9 juli, när

en son anlände till Nancy och John Oblanas i Menlo Park, Cal. Före sitt giftermål för två år sedan var Nancy lärarinna i en Junior High School på Mercer Island.

• När telefonen ringde här omkvällen var Ed Lindbeck på andra ändan av tråden och förklarade att han med barn och blomma var ute vid McChord Field och väntade på skjuts. Kommendörlöjtnant Lindbeck har tjänstgjort vid flottstationen i Kodiak det senaste året och måste återvända redan nästa dag men återkommer om ett par veckor. Fru Mary Ann och pojkarna Stephen och Eric kommer att tillbringa de närmaste veckorna i dessa trakter. Besöken gäller främst fru Lindbecks mor, fru Linda Pearson i Seattle, och herr och fru Victor Lindbeck i Kelso jämte släkten i Tacoma och på andra platser.

• Lloyd och Margret Tekse, som vistats i Hedelberg, Tyskland, de senaste två åren, meddelar att de återkommer till Staterna mot slutet av året. Överste Tekse har då fullbordat sina år i armén och blir pensionerad. De kommer att se sig om efter en plats att slå sig ned. Något som kanske ej är lätt för dem, som har flackat världen runt de senaste 25 åren.

Överste Tekse är uppväxt i Nordstjärnastaten, men fru Margret, född Åkeson, är uppväxt i Tacoma. Och det borde väga tungt vid avgörandet. Dottern Katherine kommer att inskrivas

vid Pacific Lutheran University instundande hösttermin.

• Vi mottog också en jobbspost från gamla landet häromdagen, då ett telegram meddelade att vår broder Julius hastigt avlidit i en ålder av nära 71 år. Han vistades i Tacoma några år för ett halvsekel sedan och reste hem 1915. Han efterlämnar maka, tre barn och nio barnbarn, en syster och en broder i gamla landet, en syster och två bröder här.

Stort steg för svenskt flyg

MALMÖ (SIS). — Månadsskiftet november-december blir historiskt för svenskt flyg. Då läggs Bulltofta ned och Sturup tas i bruk. Kronprins Carl Gustaf inviger den nya flygplatsen.

Sturup, som kostar 100 milj. kr. att anlägga, är praktiskt taget redan klart, med banor, stationsbyggnad och tillbehör, allt dimensionerat för trafiken 1975. Då beräknas omsättning på Sturup till 5,000 passagerare och 70 flygningar per dag. Drygt 1,200 personer väntas få sysselsättning på det nya flygfältet. Vad som skall hända med Bulltofta är ännu inte bestämt.

Bulltofta är Sveriges äldsta kommersiella flygplats och var Skandinavien ledande flygplats fram till 1935, då Bromma öppnades. Redan 1920 bör-

jade flygvapnet med flygningar där. De första byggnaderna uppfördes 1923, och 1924 startade Aerotransport (ABA) Sveriges första reguljära flyglinje. Vid krigsutbrottet 1939 hade utvecklingen gått så långt, att Bulltofta hade förbindelser med nästan hela världen genom ett 40-tal starter och landningar om dagen. Under kriget landade många amerikanska "flygande fästningar" på Bulltofta.

S
I
O

Not All That Rosy

At this point in history it probably would be possible to find many nationals dissatisfied with their lot and willing to emigrate elsewhere, at least in theory. Polls taken in various countries, including the United States, have indicated exactly that.

One of the more interesting of these polls, however, is one taken recently in Sweden. That nation long has been the admired Utopia among welfare statist. Sweden is the model of what a relatively free country can do for and to its people when it goes all out for cradle to the grave welfarism.

That illusion has been shattered by the pollsters. One out of every eight Swedes is dissatisfied with his place in the welfare state. Sixteen per cent said they would personally be better off in another land, and 9 per cent said that was a possibility.

The poll found 100,000 Swedes with definite plans for emigrating, and the direction they wanted to go overwhelmingly was away from the welfare state. Fifty-one per cent chose Australia, Switzerland, Canada, the United States and West Germany.

027 2572
TACOMA, WASH. — 90-årsminnet av av sin tillkomst firade Första lutherska församlingen med en gudstjänst söndagen den 15 okt. och en bankett följande tisdagskväll. Hedersgäst vid firandet var 88-åriga fru Bessie Cammon, dotter till en av församlingens första kyrkvårdar, Bengt Johnson, som härstammade från Vegatorp i Halland och anlände till Anderson Island år 1881, via Lindsborg, Kansas, där han innehaft ett hemman. Första kapellet byggdes vid 11th och Tacoma Ave. år 1883. Den första pastorn, G. A. Anderson, anlände 1884. Den andra helgedomen byggdes vid S. 8th och I St. år 1889. Detta snickarglada tempel förstördes vid en eldsvåda år 1924. Antagligen brann väl församlingens gamla protokoll och andra handlingar samtidigt. Vad vi läst i ortspressen om församlingens tidigare historia stämmer knappast med det som varit publicerat för åtskilliga årtionden sedan.

Församlingen räknar nu 525 medlemmar. Hälften svenskättlingar. År 1924 var antalet 921, däruv 707 kommunikanter. Den tredje helgedomen uppfördes efter branden och invigdes mot slutet av 20-talet, samtidigt som svenskan övergavs vid de reguljära gudstjänsterna. I samband med jubileet är en svensk gudstjänst annonserad för söndagen den 19 nov., vilken lär bli den sista i detta tempel.

● Reinhold E. Gord ljöt en ögonblicklig död, när han blev överkörd av en bil på Bremer-ton-vägen, nära Gorst, den 15 okt. Ray var född i Tacoma och var vid fränfallet 62 år gammal. Han var änkeman och sörjes närmast av två styvbarn, barnbarn, fyra bröder och en syster. Tillhörde Bethel lutherska församling, Vasalogen och Valhalla, där han tjänade som ordf. under innevarande år efter att ha innehaft den befattningen en gång förut för åtskilliga år sedan.

Reinhold var virtuos på dragspel, och på sin tid hade syskonen Gord sin egen orkester. Tills han drog sig tillbaka var han delägare i och anställd vid Puget Sound Plywood. Under andra världskriget tjänstgjorde han i flygvapnet. Begravningen

var från Bethel-kyrkan. Pasto-rerna E. Arthur Larson och L. Murk officierade.

● Mrs Elvera Douglas avled nyligen i en ålder av 82 år. Hon var född i Tacoma, dotter till makarna W. P. Sundberg, pion-järer här i samhället. Sundberg anlände till Tacoma år 1883. Påföljande år öppnade han Svea Hotell med Hjalman Nyman som kompanjon. Där stiftades Valhalla-föreningen år 1884.

Sundberg överlevde alla stiftelsemedlemmar. Vid föreningens 45-årsfest 1929 var han närvarande och fick mottaga medalj för sina insatser. Han av-

led någon tid därefter. Mrs Douglas efterlämnar två döttrar och en son, barnbarn, barnbarnsbarn, två systrar och en bror.

TACOMA, WASH. — Arliga lantbruksutställningen i Puyalup hade en obetydlig början i ett tält i början av seklet, och den var nog ingen större attraktion, när vi bevistade den för första gången för precis 60 år sedan. Den har utvecklats till en av de mest betydande i sitt slag, och var i år större och omfångsrikare än nånsin förut. På grund av det ogynnsamma vädret var nog tillslutningen åtskilligt mindre än under föregående år. Utställningen är en av de få av det slaget som alltid klarat sig utan något statligt understöd. OCT-11-72

● Gust Backström har avlidit i Morton, Wash., i en ålder av 81 år. Han hade varit bosatt där sedan 1934. Han var född i Bygdeå, Västerbotten, och anlände till dessa trakter i unga år.

Utom en tid då han innehade en affär i Tacoma, hade han för det mesta sysslat med skogsarbete. På sin tid hade han rykte om sig att vara duktig "high climber", och han var senare Camp superintendent för ett timmerbolag tills han pensionerades. Han tillhörde Vasa-logen, Valhalla och Scandinavian Fraternity i Tacoma. Begravningen ägde rum i Morton, och sistnämnda föreningen utförde sin begravningsceremoni. Närmast sörjande är syskon i Sverige.

● Vid senaste mötet firade Valhalla-föreningen 88-årsminnet av sin tillkomst. Det var också precis på dagen 66 år se-

dan byggnaden invigdes, och 58 år i dagarna sedan sista re-versen av byggnadslånet brändes.

Damerna var närvarande och en gemensam supé avåts. Tillslutningen var god. Sven Fredrikson och Marty Carlsson svarade för den musikaliska delen av programmet. Marty var också aftonens ceremonimästare.

Undertecknad som fått i uppdrag att skildra något av lands-männens och föreningens tidiga historia, påpekade att i år är det 125 år sedan den förste svensken anlände till dessa trakter. Han hette Peter Runquist, vår smed och hovslagare och soldat i U. S. armé. Han kom till Fort Steilacoom 1847. Efter värningstiden var över, etablerade han sig som smed i

det närbelägna samhället med samma namn.

Nicolaus Delin, som vanligen får den äran att ha varit den förste, anlände 1852. Andra skisser om pionjärer och deras tid framdrogs.

Sedan mannarna dragit sig tillbaka för att behandla föreningens angelägenheter, underhölls damerna med sällskapsspel.

Inga viktigare frågor fanns på dagordningen. Nästa evenemang blir middag för tjänstemännen den 21 okt. Och den sedvanliga frukosten i november.

diktade bedrifter En gång hade de varit nere vid älven och såg en stor gädda i vassen. Vi hade inga fiskedon, men jag fann på rå. Ja to av mä västen å stack ner an. Å när ja dro opp ha du sett på f-n där satt gädda i armhålet. I 35-års åldern var han med på ett 70-års kalas och skroderade om sina bedrifter då han var luffare och hade jobbat vid vartenda järnverk i Bergslagen. En av fästeltagarna räknade ihop åren och avbröt Kalle med "Om det här skulle vara sant Kalle så vore du precis 167 år vid det här laget, Kalle tappade hakan en sekund och utbrast "Å dä inte för jäkligt va tia gårfort här ve järnbruka." Av folkhumorn fick han namnet Kispén och det fastnade. Ett ordstäv som blev så allmänt att när någon började rana och överdriva sades det; "nu kispär du nog." Somsagt: "Kispén hade en livlig fantasi, men han var harmlös". En av de många original som fanns vid bruket.

Signaturen G.O.P.'s bidrag i ett senare nummer av SAT var synnerligen intressant emedan det berörde den lilla fläck på klotet, där jag en gång växte upp. Gick i skolan det nämndes om åren 1899-1900 för samma närsynta lärarinna, och var en gång väl förtrogen med de platser G.O.P. nämnde om. Som jag tillhör en betydligt äldre årgång och det är 63 år sedan jag lämnade hemorten. Är det väl tveklaktigt att G.O.P. har någon kännedom om mig. Det vållade dock inte någon större huvudbry för mig att räkna ut att G.O.P. måste var en dotter till Mårtens Oscar, som jag minns mycket väl. Han var till ock med min förman då jag först började vid kraftstationsbygget vid Bullerfors. Den gamla skolan var igenbomrad men stod kvar när vi kom hem efter ett halvsekels bortovaro. Stod likadan då vi var där 5 år senare, men nu är den borta. Liksom alla gårdar närmast vägen vårt eget barndomshem däribland. Kvarnsvedsvägen skall vidgas ut. Sådan är världens gång.

Steve Forslund.

MER OM KALLE LÖFKVIST

Tacoma, Wash.

Kalle Löfkvist måtte ha gått till sina fäder för länge sedan. Han var ingen yngling då jag som 15-åring jobbade ilag med honom vid Domnarvets Järnverk år 1908. Synbarligen är han inte glömd när hans namn dykt upp i Folkets röst flera gånger nyligen. Kalle var värmlänning, förvaltare i trädverket, i besittning av en livlig fantasi, dock harmlös, mörkrädd och rädd för skrömt, spelade gitarr men var nog logen virtuos. Hushagspojarna brukade förströ sig med att skrämja honom med varjehanda oväsen och oljud då han var på väg till eller från skiftet, om det var mörkt. Mer än en gång hände det att han hoppade ur sina träskor och skubbade iväg i strumplästen vid dessa tillfällen. Tunnel Maria, var en stor vit vålnad som höll till i den långa tunneln under verken och bådade aldrig något gott när hon visade sig. Henne mötte Kalle opp med tätt som oftast. Zitter Petter var också värmlänning, baptist, läsp och spelade zittra. Av en del kallades han Zittrick, ibland brukade de två stämma upp i Hamp Johannas trädgård. Om det var någon njutbar underhållning får vara osagt. Folk hade roligt åt det i alla fall. Kalle hade alltid brottom. En gång sågs han springande mot Borlänge Järnvägsstation. Någon ropade "Vart ska du iväg Kalle?" "Hem te Nykroppa. Farsgubben har slagit ihjäl sig, men de är höpp om live". Gubben Gävert, en annan värmlänning var ofta invecklad i hans upp-

—News Tribune staff photo by Wayne Zimmerman

Setting 'Em Up for the House

Drink to New Carling Facility

Product sampling was above average amounts Friday at Tacoma's Carling-Heidelberg Brewing Co. as a new \$4 million packaging center was officially dedicated before more than 300 civic and business leaders.

The special dedication ceremony and luncheon, served in the new 55,000-square-foot facility, was hosted by Carling in cooperation with the Tacoma Industrial Bureau.

The packaging center is the second step in a multi-phase expansion program now under way at the Tacoma facility. The first phase — addition of a new fermentation cellar — was completed more than a year ago.

Tacoma is the location of Carling's only West Coast brewery, serving a vast market in the United States and overseas. The Carling-Tacoma plant brews and packages Heidelberg and Black Label beer.

The Heidelberg brand, long marketed in Washington, Oregon and Idaho, has recently been introduced in Montana, Wyoming, Northern California and Southeast Asia. Tacoma-brewed Black Label is marketed in 10 western states, including Alaska and Hawaii, as well as throughout the Far East and Southeast Asia.

The new facility has the capacity to fill 1,200 cans per minute. It has the versatility to accommodate two different styles of packaging cases at the same time, as well as handle either 12-ounce or 16-ounce cans.

The entire expansion program was under the general supervision of Walter L. Forslund, Carling's Tacoma plant engineer. Several Tacoma firms were involved in the project, including Macdonald Building Co., the general contractor. Two other firms, Bergh-Griggs Co. and McWik Electric Co., were the me-

chanical and electrical contractors respectively.

Although the packaging center is now finished and operational, expansion at Carling is not yet complete. Still to come is the installation of a new high-speed bottle line scheduled for service in the spring of 1971.

Read "Down The Road a Piece," the award-winning feature appearing each Sunday in The Tahoman.

DEC. 23 - 70

Valhallas årliga frukost, som nu ligger ett par veckor tillbaka i tiden, blev en fullsträff. Tillslutningen var god, mat och dryck likaså, underhållningen förträfflig, och stämningen var hög. Vid senaste mötet valdes tjänstemän för föreningens 87:de verksamhetsår. De kommer att installeras vid januarimötet. En enskild hippa för medlemmar och inbjudna, är planerad för nyårsafton.

18-åriga Joan Richter, en blåögd blondin från Spokane, korades till Luciabrud vid Pacific Lutheran University, fredagen den 4:de dec. Tärnor var Nancy Barker från Seattle och Nancy Holsinger från Anaheim, Calif. Det var ett starkt inslag av svenska sånger och danser på aftonens program. Detta var den 23:dje gången festligheten hölls.

Luciafesten på Elks Club drog åtminstone tusentals deltagare. Fru Maja-Lisa Benson hade arrangerat ett fullständigt svenskt julbord i likhet med de föregående åren, och ingenting fattades från glöggen till risgrönsgröten. I år fanns det t.o.m. gravlax på det välförsedda smörgåsbordet. Som uppapperskorna fick springa med de fyllda lut-fiskfaten, måtte de ha haft ett halvt ton av den varan.—Programmet gavs för fullsatt salong. Domaren Bertil Johnson hälsade alla hjärtligt välkomna.

Det är hans och Maja-Lisas förtjänst att evenemanget kom till och blivit en tradition i denna 100% amerikanske organisation. De unga damerna från P.L.U. presenterades. Linda Zurfluh, ordf. i "The Spur," som har haft hand om programmet varje år, läste Lucialegenden. De unga damerna, 35 av dem, presenterade ett gediget program av svenska sånger och danser. Odd Wannebo, en bassångare, född i Norge och utbildad i Wien, bidrog med en grupp av både skandinaviska och amerikanska sånger. Bland dem "Hälsa dem därhemma." Han inbjöd publiken att stämma in i refrängen och det var många röster som höjdes. Jag tror att vi hedrade oss, för jag hörde komplimanger från fullblodsamerikanare att: "You Swedes certainly can sing."—Till sist Luciatablån. Lucia med tärnor klädda i vita dräkter, de andra i nationaldräkter, alla vackra som en dag. Någon knuffade till min och undrade, om jag någonsin sett så många vackra flickor på en gång. Nej, inte sén i fjol, men de är lika vackra varje år! Luciasången, först dämpad, starkare, och skaran marscherade in och till sist ett mäktigt crescendo, gjorde ett starkt intryck. Det var en oförgätlig afton, som vi sent skall glömma. Det kunde inte hjälpas, att jag kände mig en smula förargad ändå, när jag tänkte på en svenska tillställning för några månader sedan. Där hade det yrkats på att det borde åtnämnas tone vara en svensk sång på programmet. Vederbörande ryckte på axlarna och mente på "att nog skulle det vara någon."

...er was
...ed before
...ic and busi-

...ication cere-
...on, served in
...quare-foot fa-
...l by Carling
...ith the Ta-
...Bureau.

...center is the
...multi-phase
...a now under
...oma facility.
...addition of a
...n cellar —
...more than a

...location of
...West Coast
...a vast mar-
...d States and
...rling-Tacoma
...ackages Hei-
...k Label beer.

and Southeast Asia. Tacoma-
brewed Black Label is mar-
keted in 10 western states, in-
cluding Alaska and Hawaii, as
well as throughout the Far
East and Southeast Asia.

the same time, as well as
handle either 12-ounce or 16-
ounce cans.

The entire expansion pro-
gram was under the general
supervision of Walter L. Fors-
lund, Carling's Tacoma plant
engineer. Several Tacoma
firms were involved in the
project, including Macdonald
Building Co., the general con-
tractor. Two other firms,
Bergh-Griggs Co. and McWik
Electric Co., were the me-

not yet complete. Still to come
is the installation of a new
high-speed bottle line sched-
uled for service in the spring
of 1971.

Read "Down The Road a
Piece," the award-winning
feature appearing each Sun-
day in The Tahoman.

ska sänger och danser. Odd
Wannebo, en bassångare, född i
Norge och utbildad i Wien, bid-
rog med en grupp av både skan-
dinaviska och amerikanska sång-
er. Bland dem "Hälsa dem där-
hemma." Han inbjöd publiken
att stämma in i refrängen och
det var många röster som höjdes.
Jag tror att vi hedrade oss, för
jag hörde komplimanger från
fullblodsamerikanare att : "You
Swedes certainly can sing."—Till
sist Luciatablån. Lucia med tärn-
or klädda i vita dräkter, de andra
i nationaldräkter, alla vackra
som en dag. Någon knuffade till
min och undrade, om jag någon-
sin sett så många vackra flickor
på en gång. Nej, inte sén i fjol,
men de är lika vackra varje år!
Luciasången, först dämpad,
starkare, och skaran marscher-
ade in och till sist ett mäktigt
crescendo, gjorde ett starkt in-
tryck. Det var en oförgätlig
afton, som vi sent skall glömma.
Det kunde inte hjälpas, att jag
kände mig en smula förargad
ändå, när jag tänkte på en
svenska tillställning för några
månader sedan. Där hade det
yrkats på att det kunde åstad-
kommas en svensk sång på
programmet. Vederbörande
ryckte på axlarna och mente på
"att nog skulle det vara någon-
ting bättre än det." Det blev ett
par som behövt tjänster av både
frisör och frisörska, som sjöng,
medan de slog takten på en till-
bucklad tvättbalja. Smaken är
forskellig!

Fru Hilma Segerlund avle-
dastigt den 10 dec. Hon var född
i Torsby, Värmland, kom till
Amerika i unga år och till Ta-
coma för 50 år sedan, närmast
från Moorhead, Minn. Hon har
alltid varit verksam i våra sven-
ska kretsar och hade nedlagt
mycket arbete i Ascension Luth.
Church i Ruston. Begravningen
hölls i Lynns kapell med pastor
Kelly officiant. Närmast sörj-
ande är en syster och syskon-
barn. Stoffet jordades på Taco-
ma nya griftegård.

Glöm inte den svenska julot-
tan i Bethelkyrkan på S. 54th
och I Street, Juldagsmorgon kl.
6.30!

Big Jump in Army Desertions During Past Year, Says General

WASHINGTON (AP) — The Army says it expects 50,000 soldiers will have deserted by the end of the current fiscal year, an increase of nearly 30 per cent over the 1968 total.

In testimony released today, Lt. Gen. A. O. Conner, Army deputy chief of staff for personnel, told the House defense appropriations subcommittee, the jump in the number of soldiers going over the hill is the result of:

"Getting more kooks into the Army, for one thing. We are getting more young men who are coming in undisciplined, the product of a society that trains them to resist authority."

Conner said there were 39,234 desertions in fiscal 1968, 26,782 in fiscal 1967, and 14,244 in fiscal 1966.

The subcommittee also released testimony from Vice Adm. G. M. Davis, chief of Navy medicine, that 2,372 sailors were discharged for drug abuse in 1968—a three-fold climb over 1967.

"It is actually alarming,"

Davis said during the closed hearings held last March. The problem is most severe in Vietnam, he said, "and that makes it worse because particularly in the Marine Corps, and with the use of marijuana, it distorts your judgment and you can see what it might do on a patrol to a man who perhaps is not well grounded."

Conner, who said the 50,000 figure was a projection based on the first quarter of the fiscal year ending June 30, also stated that over 500 soldiers deserted to foreign nations.

"In this group," he testified, "that are deserting to foreign countries it runs the gamut from the extreme pacifist to the no-good drug addict who is just trying to escape detention."

The General said although the increase in desertions is cause for concern, the figures are still far lower than during World War II and the Korean War.

Typical deserters, Conner said, are not philosophical or religious war objectors, but misfits "who because they cannot get satisfaction from their com-

mander on the ground or because the commander is not far enough along in his development to handle their problems, will take off and go AWOL."

Conner said the Army has established a program to help overcome the problems of dissatisfaction and undisciplined personnel.

"We have opened up a training facility at Ft. Riley, Kan., he said. "This is a rehabilitation type facility where we're having pretty good luck in taking a young man who has gone AWOL two or three times, put him under the right kind of leadership and right kind of trainers, and we have turned them into useful soldiers."

Conner also touched on the unrest on some college campuses concerning military training program.

He said the Army is moving to meet some student objections by dropping nonproductive drill sessions and adding additional "academic-type subjects to make it more palatable."

Ledaren i ett föregående nr av SP var intressant och på sin plats. Den Svensk-Amerikanska pressens framtid är nog så är möjligt så att Svenska när seklet var ungt har väl ej någon längre framtid framför oss heller. Därför synes det mig att det skulle vara i allas intresse att bidra i den mån s? är möjligt så att Svenska Posten kan fortsätta att utkomma — åtminstone i vår tid. Vad innehållet beträffar får väl red. låta det gå på känn ett tag, tills han kan finna ut vad läsekretsen helst vill se i spalterna. "Smaaken er forskjelig". Ortsnyheter och sverigenytt behöver nog balansera varandra. De tyngre nyheterna är det kanske bäst att vara försiktig med. Moberg är kanske ett undantag. Troligt är att inte ens 10 % av läsarna är intresserade av sport och idrott. Vi har varit borta alltför länge. Religion o. politik är ömtåliga ämnen. Särtryck från hemmasvenska tidningar kan vara nog så bra om de begagnas med urskiljning och inte går till överdrift. Sådana artiklar är i alla fall skrivna för en hemmasvensk publik, något som bör tagas i betraktande innan det klipps. Slutligen så kan ni väl skryta med red. litet ibland som vore gott och väl. Men han kan inte lägga det i kassalådan. Så lyd uppmaningen att "Prenumerera för en vän". Och om ni till äventyrs inte har en vän att prenumerera åt. Överlämna det bestyret åt red. Jag tror ej att han skall börja bråka. Det finns nog många ålderdomshem där tidningen skulle vara väl-

JAN 30 74
kommen, för att nu inte tala om tjugtals landsmän o. landsmaninnor på låg ålderdomspension som icke räcker till allt. Något får vi väl uppoffra för att behålla vårt blad. Steve

TNT DISTORTS YOU
To the Editor: Your editorial distorts somewhat

the roles of Sweden and Denmark in helping Americans escape their military servitude. Copenhagen, a short ferry boat trip from Sweden, is the main gateway to freedom. Danes harbor our kids there now just as they once did the Jews who fled Hitler, and allow them to cross without passport or questioning.

Of course, the Danish government does not give sanctuary as the Swedish government does. Economics rather than virtue makes the difference. World War II ruined Denmark. It permitted Sweden to grow rich selling materiel to both sides.

U.S.A. investors also grew rich and ended the war with \$18,000,000,000 of capital to export. (Read Marshall's speech at Harvard.)

Destitute Denmark took its share, with Marshall Plan strings attached. It had to put its troops in a multi-national army, the NATO under Pentagon command. This protected the "private" character of the Marshall Plan investment. No benefitting country could "nationalize" what American investors now "owned." The NATO troops would shoot down natives that native troops would not, as a "Communist aggression." So it was planned.

Having made its Faustian bargain, the Danish government is bound by the NATO treaty to deliver back to our Southeast Asian Hell the souls who try to escape.

PAUL J. BRAUNE
920 S. M

APR 11-73 Dödsfall GEORGE H. LINDBERG

I förra veckan kom budet, att åter hade en av vår tidnings medarbetare, George H. Lindberg, samlats till sina fäder. Jordfästningen ägde rum i Bonney-Watsons kapell på torsdagen och stoftet vilar i Lakeview Cemetery, Seattle.

Lindberg var född i Norrbotten. Tyvärr saknar vi uppgifter om hans födelseår, när han emigrerade och när han kom till Seattle. Han hade dragit sig tillbaka från arbetet, då han sände in sitt första bidrag till SP. Han visste, att hans svenska var ganska knagglig på grund av lång vistelse i USA och brist på övning, men han hade något att berätta om. Hur de i fiskerinäringen i Alaska anställda hade haft det. Där hade Lindberg personliga erfarenheter att relatera och han hade spelat en betydande roll i att förhållandena blev bättre.

Hans språk i bidragen blev också mera nyanserat med tiden och han kastade kritiska blickar på andra företeelser än storbolagen i Alaska. Och fick på pälsen av andra medarbetare. För några år sedan gjorde Lindberg ett besök i Sverige, det första sedan han emigrerade. Och "gammellandet" imponerade stortligen på honom. På senaste tiden har han inte hört av sig så ofta. Vi anar, att sjukdom kommit i vägen.

Svenska Posten tackar George Lindberg för bidrag och intresse. Frid över hans minne.
H. F. E.

Stakes Are High in the Arms Race—But Then, So A

By MARQ DE VILLIERS
Toronto Telegram News Service

WASHINGTON — Henry J. Kuss is "director of international logistics negotiations," a title as euphemistic as that of his employer, the Department of Defense. He has a sales staff of

21 and manages to sell upwards of \$2 billion in U.S. arms every year.

Kuss and his men are allowed another half million or so for "promotion" of U.S. arms. And it works: Kuss can say proudly that "no other nation on earth can touch us in over-all technological know-how, quality,

price, delivery time, follow-up logistical support and credit terms."

According to the London Institute of Strategic Studies, big power arms supplies have averaged \$1 billion annually since 1951. When they last reported in 1966, the institute said that the big powers had disposed of 4,500 jet combat planes, 5,000 tanks, 224 warships, missiles and uncounted small arms.

Prod Applied

But this, to governments, is obviously not good enough. A Pentagon sales pamphlet issued in 1966 made the following observation: "Achievement of . . . objectives calls for a very substantial increase over past sales levels. Success in this endeavor will be dependent in large measure on effective sales promotion. The DOD has taken several steps to assist in the successful conclusion of military sales . . ."

Governmental arms sales, of course, are the matter of the highest policy. Simply stated, it is this: Sell guns to those you like for use against those you don't.

Pentagon officials give three main reasons for selling arms abroad. Arms sales help offset the balance-of-payments deficit; they help boost employment and profits at home; and it is healthier for those allies who can afford to do so to pay for their own defense.

As of last year, 70 countries were receiving grant aid, direct sales or credit sales assistance from the U.S. government.

Policy sales, however, don't always pay off — except to the merchants and the manufacturers. Argentina, for instance, agreed to buy 50 combat planes from Douglas in the U.S. Within a few months Chile also tried to buy U.S. planes — for defense

against Argentina. Thwarted, they turned to Britain, France and Sweden instead.

Red Bulwark

The U.S. sold arms to India and Pakistan as western bulwarks against the Communist Chinese. The first time the arms were used India and Pakistan turned them on each other.

Jordan and Israel have both been armed by the U.S. So have Greece and Turkey, which may yet find each other dodging Yankee bullets.

And the West Germans? West Germany is glutted with U.S. arms they don't need. But every

time a prominent German visits Washington he is urged to buy more. And then the U.S. is amazed and hurt when the Germans sell some of their surplus arms on the international market — to countries embargoed by the U.S.

Many countries have their equivalents to Washington's Henry Kuss, although most of them are more secretive about arms sales. Britain, for instance, rather shamefacedly announced not too long ago that it had appointed a "head of defense sales," with a modest functionary's salary of \$25,000 a year.

This is Raymond Brown, a mustachioed whizkid called to patriotic duty from the esoteric world of electronic gadgetry. He has some 200 civil servants helping him, and has managed to push British export sales from an average of \$360 million a year to about \$480 million.

Israel Has Share

Israel does a modest but prosperous arms export business. The nationalized munitions industry, Israel Military Industries, has about 20 plants scattered throughout the country.

Its products go to some 50 countries. Precise destination

OCT-5-1969

C-24-

Deserters Find Businessmen In Sweden Wary

By ANN WILKENS

STOCKHOLM, Sweden (AP) — "Sometimes Swedish businessmen are more pro-American than Americans. They are afraid that their relations with American industry would be damaged if they employ an American deserter, but I think this fear is more or less one-sided."

This, said the Rev. Thomas Lee Hayes, is just one of the problems he faces in trying to help the 327 U.S. servicemen who have defected to Sweden.

"Sooner or later, we bump into almost every one of them," said Hayes, an Episcopal clergyman. He was sent to Sweden from New York by an organization called Christians and Laymen Concerned About the Vietnam War with what he described as three primary goals in mind:

To build a bridge of communication between the American peace movement and the defectors, to help create a politically stable American community in exile, and to work with and help individuals.

Hayes' office in Stockholm's old town is decorated with antiwar posters and peace buttons. There he spends much of his day answering phone calls from American defectors having difficulties in finding jobs, getting housing, or adapting to a new society.

Paramount Question

Hayes said to him and "to almost all of the defectors" one question is paramount and could help solve "some of the more difficult bureaucratic tangles": why doesn't Sweden give the defectors political asylum?

return to the United States, but they know they won't be able to. If these people go back, they face in many cases punishments that are harsher than would be incurred by some other refugees who are given asylum here. I don't understand the Swedish government's way of thinking on this issue."

Sweden now grants American defectors asylum "for humanitarian reasons," and leftist groups have been urging the government to grant them political asylum.

"Sweden does not normally regard American or any other military defectors as political refugees," a government spokesman said.

"Our aliens law defines a political refugee as a foreigner who has fled his country because he risks persecution, or even his life, for reasons of race, religion, politics or the like. In effect, this is a description of a person's home country which might be true of a dictatorship, but we can't accept it as true of the United States."

Czechs Have Permits

Referring to the some 2,000 Czechs who have permits to stay here, the spokesman said they are not considered political refugees nor have they asked to be classified that way — "it would make it more difficult for them to return to their homeland."

Hayes said there have been some small changes for the better in the defectors' position during the six months he has been here helping create "an identifiable American community in relation to Swedish

SWEDISH LOYALTY

"I could not conceive of Swedish intellectuals being systematically hostile to their own country: In fact, patriotism is so much taken for granted here that it hardly ever becomes conscious. If Sweden were involved in some equivalent of the Vietnam war, it would be unthinkable that the intellectuals should react as the American intellectual community has — a reaction that is one of the monstrosities of world history.

"Whatever the shortcomings of the Swedes, they never have accepted being ordered about. Sweden is a country (the only one in Europe, I think, where the yeomanry never were serfs, and the traditions of self-government go back to pre-Christian times. If our brand of socialism is more reasonable than most others, it is because it has had to adapt itself to this basic fact of Swedish life.

RESISTANCE

"What will come next, it is hard to say. It may depend on the election in 1970. If the non-Socialists win, the educational reform will not be abandoned, but it will be soft-pedalled — very much so. If the Socialists win again, it will depend on which wing of the Socialist party is in the saddle.

"There is the Palme group, allied to the new Left; and the Strang group, which is almost conservative. According to Strang, his opponents are immature Utopians, irresponsible extremists, who want to socialize just for the fun of it. As minister of finance, he must see that Sweden prospers economically, and he takes up the cudgel for bankers and businessmen with a will.

immense industrialization (accelerated by Sweden's neutrality in the two World Wars), and all manner of intellectual novelties.

Yet Sweden remains a monarchy, with an established church and the survival of great private wealth and (at least among the older generation) rather a formal code of social proprieties. Some people say that what Sweden is becoming now, the whole West will become in time. But it may be that the forces of permanence in Sweden are stronger than most American observers have thought.

(Copyright, 1969)

in the Arms Race—But Then, So Are the Profits

price, delivery time, follow-up logistical support and credit terms."

According to the London Institute of Strategic Studies, big power arms supplies have averaged \$1 billion annually since 1951. When they last reported in 1966, the institute said that the big powers had disposed of 4,500 jet combat planes, 5,000 tanks, 224 warships, missiles and uncounted small arms.

Prod Applied

But this, to governments, is obviously not good enough. A Pentagon sales pamphlet issued in 1966 made the following observation: "Achievement of . . . objectives calls for a very substantial increase over past sales levels. Success in this endeavor will be dependent in large measure on effective sales promotion. The DOD has taken several steps to assist in the successful conclusion of military sales . . ."

Governmental arms sales, of course, are the matter of the highest policy. Simply stated, it is this: Sell guns to those you like for use against those you don't.

Pentagon officials give three main reasons for selling arms abroad. Arms sales help offset the balance-of-payments deficit; they help boost employment and profits at home; and it is healthier for those allies who can afford to do so to pay for their own defense.

As of last year, 70 countries were receiving grant aid, direct sales or credit sales assistance from the U.S. government.

Policy sales, however, don't always pay off — except to the merchants and the manufacturers. Argentina, for instance, agreed to buy 50 combat planes from Douglas in the U.S. Within a few months Chile also tried to buy U.S. planes — for defense

against Argentina. Thwarted, they turned to Britain, France and Sweden instead.

Red Bulwark

The U.S. sold arms to India and Pakistan as western bulwarks against the Communist Chinese. The first time the arms were used India and Pakistan turned them on each other.

Jordan and Israel have both been armed by the U.S. So have Greece and Turkey, which may yet find each other dodging Yankee bullets.

And the West Germans? West Germany is glutted with U.S. arms they don't need. But every

time a prominent German visits Washington he is urged to buy more. And then the U.S. is amazed and hurt when the Germans sell some of their surplus arms on the international market — to countries embargoed by the U.S.

Many countries have their equivalents to Washington's Henry Kiss, although most of them are more secretive about arms sales. Britain, for instance, rather shamefacedly announced not too long ago that it had appointed a "head of defense sales," with a modest functionary's salary of \$25,000 a year.

This is Raymond Brown, a mustachioed whizkid called to patriotic duty from the esoteric world of electronic gadgetry. He has some 200 civil servants helping him, and has managed to push British export sales from an average of \$360 million a year to about \$480 million.

Israel Has Share

Israel does a modest but prosperous arms export business. The nationalized munitions industry, Israel Military Industries, has about 20 plants scattered throughout the country.

Its products go to some 50 countries. Precise destinations

are classified, France is a major customer. Israel sells France items such as small arms, ammunition and jettison fuel tanks for jet fighters.

Top banana in the French arms business is Andre Blanchard, ministerial delegate for armaments for former chairman of the airplane manufacturer SNECMA. Blanchard, who works for the armaments section of the ministry of the armies, is responsible for issuing export permits for arms, and thus effectively controls their destinations.

France exports about 30 per cent of its non-nuclear arms

production — about \$390 million worth annually.

Russia supplies the Egyptians who supply the Yemeni Republicans. Sam Cummings, under U.S. license, supplies the Royalists. Britain has sold jets to Malaysia, kicking off a whole new arms spiral in Southeast Asia.

Henry Kiss in his elliptical style, sums it up: "With it (international trade) comes understanding; the lack of it eliminates communications and creates misunderstandings.

The arms merchants, it may be said, are doing their best to help.

SWEDISH LOYALTY

"I could not conceive of Swedish intellectuals being systematically hostile to their own country: In fact, patriotism is so much taken for granted here that it hardly ever becomes conscious. If Sweden were involved in some equivalent of the Vietnam war, it would be unthinkable that the intellectuals should react as the American intellectual community has — a reaction that is one of the monstrosities of world history.

"Whatever the shortcomings of the Swedes, they never have accepted being ordered about. Sweden is a country (the only one in Europe, I think, where the yeomanry never were serfs, and the traditions of self-government go back to pre-Christian times. If our brand of socialism is more reasonable than most others, it is because it has had to adapt itself to this basic fact of Swedish life.

RESISTANCE

"What will come next, it is hard to say. It may depend on the election in 1970. If the non-Socialists win, the educational reform will not be abandoned, but it will be soft-pedaled — very much so. If the Socialists win again, it will depend on which wing of the Socialist party is in the saddle.

"There is the Palme group, allied to the new Left; and the Strang group, which is almost conservative. According to

immense industrialization (accelerated by Sweden's neutrality in the two World Wars), and all manner of intellectual novel-
ties.

Yet Sweden remains a monarchy, with an established church and the survival of great private wealth and (at least among the older generation) rather a formal code of social proprieties. Some people say that what Sweden is becoming now, the whole West will become in time. But it may be that the forces of permanence in Sweden are stronger than most American observers have thought.

(Copyright, 1969)

aviators providing an air force for Biafra). But this sort of intelligence is mostly superficial.

There writes to me from Sweden a college professor of political theory, Dr. Folke Leander. He has been active in the current fight against deliberate lowering of educational standards by the Socialist government of his country — and against central direction of secondary and

MAIN
DOWNTOWN
OFFICE

711 ST. HELENS AVE.
BY PHONE—BR 2-2121

CLASSIFIED

PHONE HOURS: DAILY 7 A.M. TO 8

900 to 999
(Real Estate)

990—For Sale Real Estate
989—Suburban Property
985—Exchange Real Estate
980—Wanted Real Estate

990—For Sale Real Estate

Brand-New
Homes
\$17,500

990—For Sale Real Estate

FANNING
STARKEY CO.

SWEEEPING VIEW
PRICE REDUCED
OVERLOOKING Narrows.
Choice modern 3-bedroom
home, 2 baths, entry hall,
waiting distance to UPS

990—For Sale Real Estate

UNIVERSITY PLACE
DESIGNED AND CON-
STRUCTED FOR PRESENT
OWNER. The interior is
finished in rich, warm colors,
the 1,432 square feet of floor
space includes a formal dining
room, 2 baths, separate utility,
and a large kitchen featuring
Scheirich cabinets and built-in
G-E appliances. The covered
patio is a must for summer

ANTI-LEFT

"A similar case is Minister of Defense Anderson, who is working to revive the military spirit and organize voluntary youth associations to strengthen the defense of the country. On several occasions Anderson has treated the pacifists and New Leftists with withering scorn.

In Sweden, I may be permitted to add to Dr. Leander's remarks, we see a very interesting struggle between the deep-rooted old Swedish culture and the advocates of total modernity — the advocates of complete secularization, complete socialism, a total break with the moral and political heritage of the country. Since the beginning of this century, Sweden has experienced change at a dizzy rate, what with vast shifts of population to the cities, immense industrialization (accelerated by Sweden's neutrality in the two World Wars), and all manner of intellectual novel-

ties. Yet Sweden remains a monarchy, with an established church and the survival of great private wealth and (at least among the older generation) rather a formal code of social proprieties. Some people say that what Sweden is becoming now, the whole West will become in time. But it may be that the forces of permanence in Sweden are stronger than most American observers have thought.

(Copyright, 1969)

OCT-5-1969

C-24-

Deserters Find Businessmen In Sweden Wary

By ANN WILKENS

STOCKHOLM, Sweden (AP) — "Sometimes Swedish businessmen are more pro-American than Americans. They are afraid that their relations with American industry would be damaged if they employ an American deserter, but I think this fear is more or less one-sided."

This, said the Rev. Thomas Lee Hayes, is just one of the problems he faces in trying to help the 327 U.S. servicemen who have defected to Sweden.

"Sooner or later, we bump into almost every one of them," said Hayes, an Episcopal clergyman. He was sent to Sweden from New York by an organization called Christians and Laymen Concerned About the Vietnam War with what he described as three primary goals in mind:

To build a bridge of communication between the American peace movement and the defectors, to help create a politically stable American community in exile, and to work with and help individuals.

Hayes' office in Stockholm's old town is decorated with antiwar posters and peace buttons. There he spends much of his day answering phone calls from American defectors having difficulties in finding jobs, getting housing, or adapting to a new society.

Paramount Question

Hayes said to him and "to almost all of the defectors" one question is paramount and could help solve "some of the more difficult bureaucratic tangles": why doesn't Sweden give the defectors political asylum?

return to the United States, but they know they won't be able to. If these people go back, they face in many cases punishments that are harsher than would be incurred by some other refugees who are given asylum here. I don't understand the Swedish government's way of thinking on this issue."

Sweden now grants American defectors asylum "for humanitarian reasons," and leftist groups have been urging the government to grant them political asylum.

"Sweden does not normally regard American or any other military defectors as political refugees," a government spokesman said.

"Our aliens law defines a political refugee as a foreigner who has fled his country because he risks persecution, or even his life, for reasons of race, religion, politics or the like. In effect, this is a description of a person's home country which might be true of a dictatorship, but we can't accept it as true of the United States."

Czechs Have Permits

Referring to the some 2,000 Czechs who have permits to stay here, the spokesman said they are not considered political refugees nor have they asked to be classified that way — "it would make it more difficult for them to return to their homeland."

Hayes said there have been some small changes for the better in the defectors' position during the six months he has been here helping create "an identifiable American community in relation to Swedish

Swedish Politics ^{TNT} Puzzling ^{OCT 12-69}

Small Nation Has
Changed Drastically
But Still Retains
Much of Old Culture

By RUSSELL KIRK

WASHINGTON, D.C.—Despite the fact that Americans generally enjoy traveling in Sweden, modern Swedish society is little understood in this country. We Americans hear about the total modernization of Sweden; about sexual license among the younger generation; about Swedish pacifism and opposition to the Vietnam war (and, paradoxically, about Swedish aviators providing an air force for Biafra). But this sort of intelligence is mostly superficial.

There writes to me from Sweden a college professor of political theory, Dr. Folke Leander. He has been active in the current fight against deliberate lowering of educational standards by the Socialist government of his country — and against central direction of secondary and higher studies. Dr. Leander has travelled and resided in America from time to time, and so has some standards for comparison.

"The Americans are tasting the fruits of the liberal-humanitarian dispensation, in such extreme forms that even Swedish affairs sometimes seem idyllic in comparison," he says.

SWEDISH LOYALTY

"I could not conceive of Swedish intellectuals being systematically hostile to their own country: In fact, patriotism is so much taken for granted here that it hardly ever becomes conscious. If Sweden were involved in some equivalent of the Vietnam war, it would be unthinkable that the intellectuals should react as the American intellectual community has — a reaction that is one of the monstrosities of world history.

"Whatever the shortcomings of the Swedes, they never have accepted being ordered about. Sweden is a country (the only one in Europe, I think, where the yeomanry never were serfs, and the traditions of self-government go back to pre-Christian times. If our brand of socialism is more reasonable than most others, it is because it has had to adapt itself to this basic fact of Swedish life.

RESISTANCE

"What will come next, it is hard to say. It may depend on the election in 1970. If the non-Socialists win, the educational reform will not be abandoned, but it will be soft-pedalled — very much so. If the Socialists win again, it will depend on which wing of the Socialist party is in the saddle.

"There is the Palme group, allied to the new Left; and the Strang group, which is almost conservative. According to Strang, his opponents are immature Utopians, irresponsible extremists, who want to socialize just for the fun of it. As minister of finance, he must see that Sweden prospers economically, and he takes up the cudgel for bankers and businessmen with a will.

Sweden from New York by an organization called Christians and Laymen Concerned About the Vietnam War with what he described as three primary goals in mind:

To build a bridge of communication between the American peace movement and the defectors, to help create a politically stable American community in exile, and to work with and help individuals.

Hayes' office in Stockholm's old town is decorated with antiwar posters and peace buttons. There he spends much of his day answering phone calls from American defectors having difficulties in finding jobs, getting housing, or adapting to a new society.

Paramount Question

Hayes said to him and "to almost all of the defectors" one question is paramount and could help solve "some of the more difficult bureaucratic tangles": why doesn't Sweden give the defectors political asylum?

"I think the defectors resent being treated as 'A different breed of cat,' a class apart from other groups of refugees such as Czechs and Greeks," Hayes said. "This also is inconsistent, on a political level, with, for instance, the Swedish recognition of North Vietnam.

"And if they were only given political asylum it would be a lot easier to get such things as jobs. Now, the employer is wary since he knows the defector only has a temporary residence permit."

Hayes said he thought the American defectors were in Sweden to stay and that the Swedish government hasn't recognized this.

Want to Return

He continued: "Swedes seem to think the American government will take this burden away from them, once the Vietnam war is over. But this is not so. Many defectors would like to

spokesman said.

"Our aliens law defines a political refugee as a foreigner who has fled his country because he risks persecution, or even his life, for reasons of race, religion, politics or the like. In effect, this is a description of a person's home country which might be true of a dictatorship, but we can't accept it as true of the United States."

Czechs Have Permits

Referring to the some 2,000 Czechs who have permits to stay here, the spokesman said they are not considered political refugees nor have they asked to be classified that way — "it would make it more difficult for them to return to their homeland."

Hayes said there have been some small changes for the better in the defectors' position during the six months he has been here helping create "an identifiable American community in relation to Swedish society."

"Work and residence permits come through for a year at a time now, which makes living a little more stable for the deserters," he added. "The job situation has improved somewhat, but there still are plenty of our people who need jobs, so we have to keep hustling. While reorganizing the Aliens Commission into the new Immigration and Naturalization Board, the government appointed a curator to handle the affairs of the deserters. The curator is doing a wonderful job but, of course, it is strictly on the level of administration, not of government policy."

Married Couples

Hayes said about one-fourth of the deserters' community consists of married couples, many with children. Several have married Swedish women, others have brought their families with them.

Hayes is a graduate of Oberlin College in Ohio and before undertaking theological studies in Cambridge, Mass., he studied clinical psychology in Iowa.

He said he views the situation among the defectors with some optimism.

"I have seen a lot of maturity, experience and growth developing during my time here," he continued. "Their own organization, the American Deserters' Committee, plays an absolutely essential role in this area. Without it, the guys wouldn't be where they are."

Hayes probably will stay in Stockholm through the coming winter.

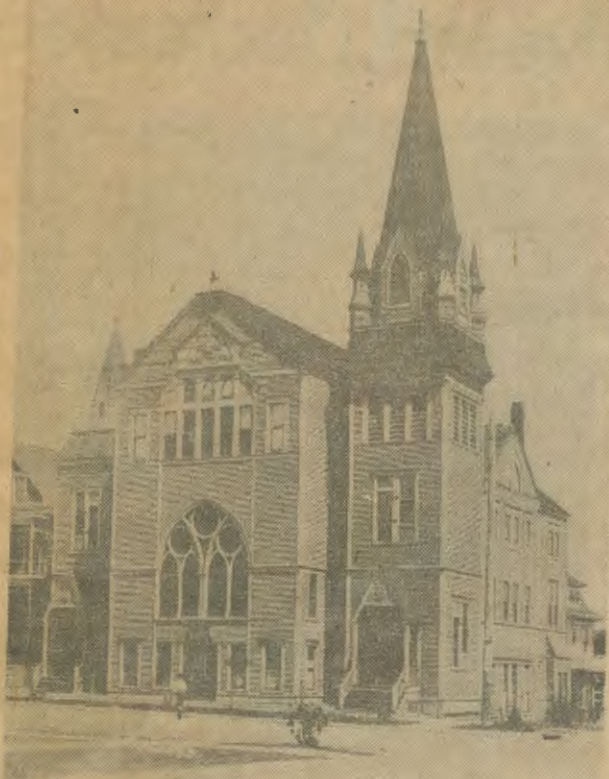
"Maybe we will work ourselves out of a job pretty soon," he said, "but then again, that's really what we are here for."

political theory, Dr. Foike Leander. He has been active in the current fight against deliberate lowering of educational standards by the Socialist government of his country — and against central direction of secondary and higher studies. Dr. Leander has travelled and resided in America from time to time, and so has some standards for comparison.

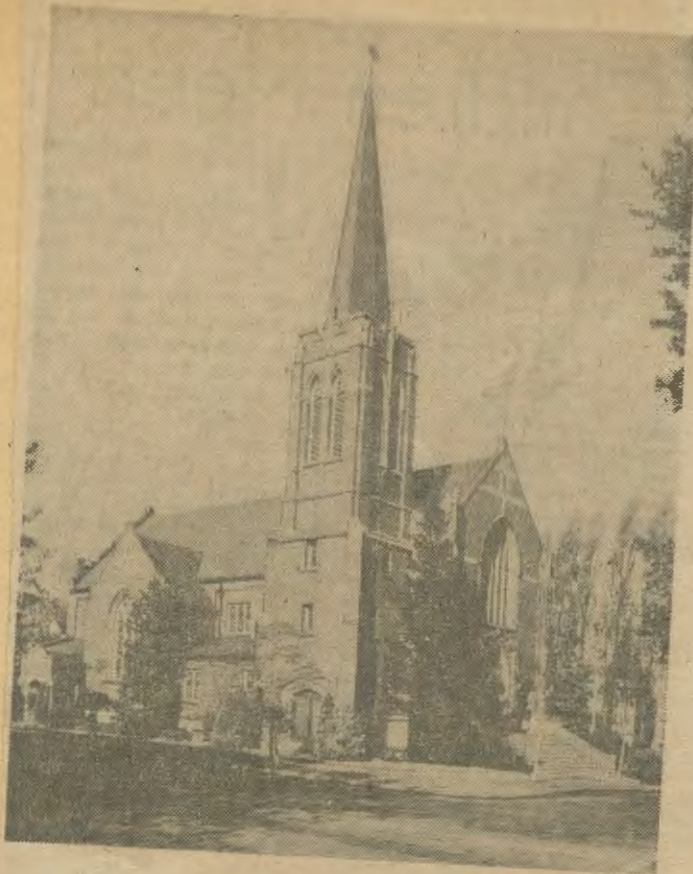
"The Americans are tasting the fruits of the liberal-humanitarian dispensation, in such extreme forms that even Swedish affairs sometimes seem idyllic in comparison," he says.

will depend on which wing of the Socialist party is in the saddle.

"There is the Palme group, allied to the new Left; and the Strang group, which is almost conservative. According to Strang, his opponents are immature Utopians, irresponsible extremists, who want to socialize just for the fun of it. As minister of finance, he must see that Sweden prospers economically, and he takes up the cudgel for bankers and businessmen with a will.

First Lutheran
In 1889

First Lutheran
Today

Stephen Forslund Tacoma
Sedan Bethel Luterska församling stiftades år 1914 har aldrig en julmorgon gått förbi utan att det firats en svensk Julotta därstädes. Fast det är nästan ett halvsekel sedan engelskan ersatte svenskan som församlingsspråk. Pastor Arthur Larson, den ohiofödde svensken var herde i 36 år och det är snart 10 år sedan han blev emeritus. Han är liten men naggande god och tjänstgör ännu som församlingens visitationspastor. Fast han har nått en ålder då de flesta av oss helst drar oss tillbaka. Han har varit landsmännens präst länge och jag har sagt till honom att han har en stor församling av oss som står utanför församlingen.
För de som bor utom staden och till äventyrs inte vet precis var kyrkan är belägen ges följande anvisning. Om du anländer via "freeway" från norr eller söder, ta avtagsrampen vid 56th Street, kör 8 till 10 kvarter till I (Eye) St. Sedan ett kvarter norrut till South 54th och till sist 7 kvarter västerut. Vi hoppas att landsmännen uppskattar församlingens bemödanden att uppehålla åtminstone en svensk tradition och fyller kyrkan till sista plats
Steve

First Lutheran Church Organized 90 Years Ago

By DAVID SEAGO

A church anniversary is always a time for a congregation to look backward to its beginning. Next week, however, First Lutheran Church will look back a particularly long way.

First Lutheran, the oldest Lutheran congregation in the state, will observe its 90th anniversary with a special service Sunday and a banquet Tuesday in the church hall.

Speaking at the 10:45 a.m. service Sunday will be Dr. A. J. Fjellman, president of the Pacific Northwest Synod of the Lutheran Church of America. At the banquet at 6:30 p.m. Tuesday the congregation will hear its yet-to-be installed new pastor, the Rev. Lowell Erickson of White Center.

SPECIAL GUEST

And a special guest Tuesday will be Mrs. Betsy Cammon, 88, daughter of Bengt

Johnson, one of the church's founders.

Tacoma was still a rough-hewn logging town in 1882, when a traveling minister named Peter Carlson met with 15 residents of the town's growing Swedish colony and organized the Swedish Evangelical Lutheran Church.

Three years later the congregation had its first church building, at South 12th Street and Tacoma Avenue built on land donated by the Tacoma Land Co., according to Reynold Engvall, church historian.

The first pastor, Rev. G. A. Anderson, was a circuit-riding minister who divided his time between Seattle and Tacoma and made additional visits to other communities as far as Port Townsend and Port Angeles.

Carlson had found only one Swedish family in Tacoma in 1879. But large numbers of Swedish immigrants came to

the city in the next decade, and church membership went from 15 in 1883 to 313 10 years later.

"Culture shock" was a big reason the first church was started," says Dr. Neale E. Nelson, former pastor and presently interim pastor at First Lutheran. "Building their own kind of church gave the Swedish newcomers a point of reference and helped them make the transition to this country."

NEW BUILDINGS

The Swedish people rallied to the church so much that the congregation built a new, 500-seat church in 1889 at South 8th and I Streets. This building was destroyed by fire in 1924. It was replaced two years later by the present brick building at 6th Avenue and South I Street.

The church remained so strongly Swedish that it was not until 1908, 25 years after it started, that the congrega-

tion decided to hold services in English, and even then only once a month.

Today perhaps half the congregation is of Swedish descent, but services in Swedish are held only once a year. The service this year, scheduled Nov. 19, may be the church's last.

"The attendance at the service last year was the largest we ever had," says Mrs. Emma Anderson, the church secretary who has been a confirmed member all her 68 years. "But it's getting hard to find a pastor who can handle the language for the liturgy any more."

Although the church will be looking back at its long history next week, the church will also continue to "look ahead in the same pioneer spirit as the founding members," according to Dr. Nelson. "We want to always build on the old and look for new ways to serve."

Two Services To Note 90th Anniversary
Two 90th anniversary services have been scheduled for Sunday morning and Tuesday evening at First Lutheran Church, 524 S. I St.
During the 9:30 a.m. Sunday service, guest speaker Dr. S. L. Swenson of Lynden, will describe the first organizational meeting held by Lutheran churchmen in Tacoma for the purpose of establishing a congregation.
The Tuesday evening youth service will feature "The Joyous celebration," a Christian folk music group and Denniss Agajanian, solo guitarist. Lutheran youth groups from throughout the Tacoma area have been invited to the service.

June 1-75

Parkway once teemed with rail, ocean business

CARS STARTED ROLLING OVER the new Schuster Parkway along Tacoma's waterfront last Wednesday, and a glance at how a part of that area appeared 70 years ago is interesting for comparison.

In the accompanying photograph note the long line of wheat

warehouses, the large railroad yards known as the Northern Pacific Railway Half Moon, the street car line just under the bluff, the early 11th Street Bridge and the familiar sights of Mt. Rainier, the City Hall and the Northern Pacific headquarters building.

In the May 27, 1900, Tacoma Ledger two full pages were devoted to Tacoma's waterfront, including a sketch map of the area and photographs that showed the Northern Pacific electric coal bunkers, wheat ships loading at Elevator B, Puget Sound Flouring Mills Co. and Wheat Elevator B.

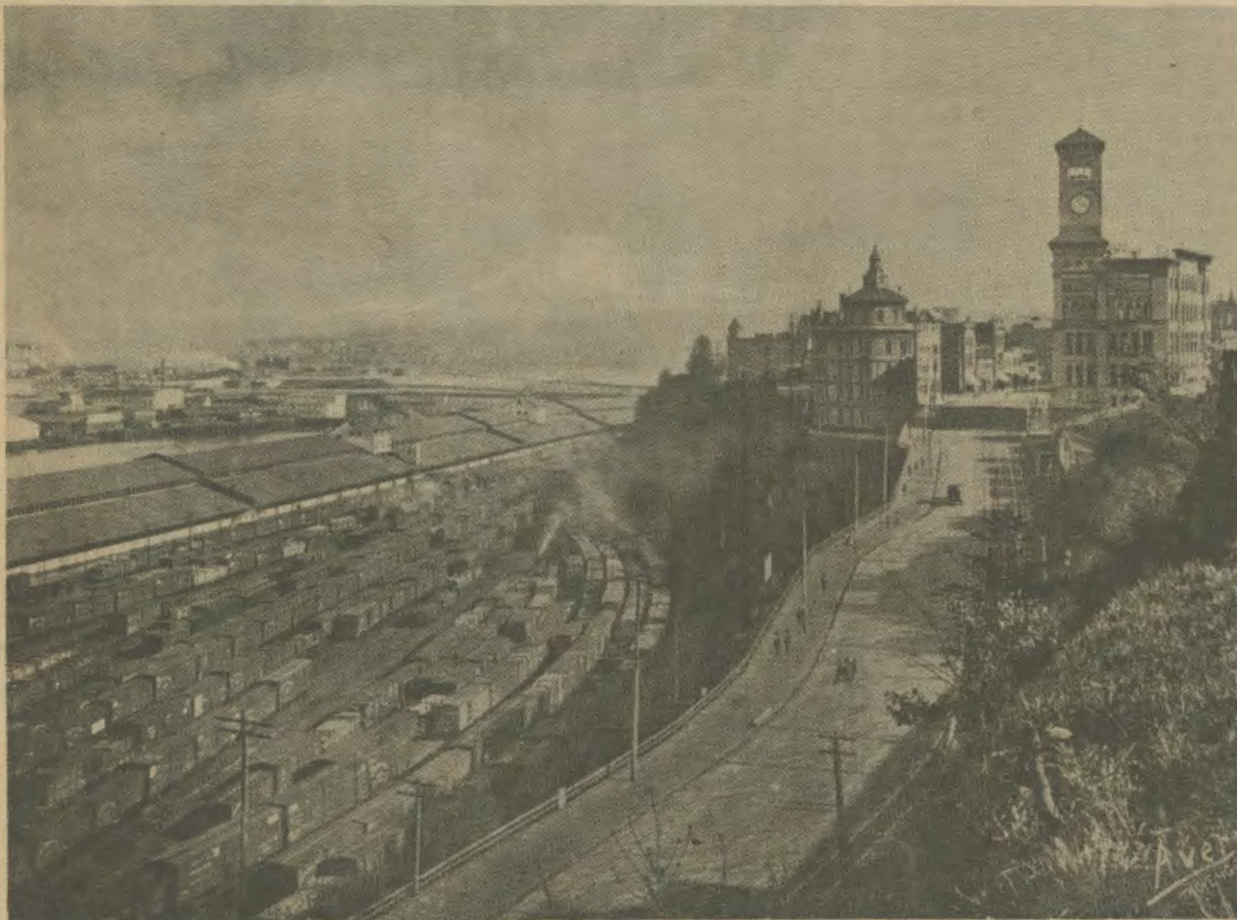
Among businesses on this portion of the waterfront 75 years ago, between 11th Street Bridge and the old Tacoma Boat House and Wharf, were Balfour, Guthrie & Co., Western Machine Shop, Cascade Cereal, Halibut Fishhouse, Commercial Dock, Puget Sound Freight Shed, Crescent Creamery, New Northern Pacific Ocean Warehouse, Tacoma Warehouse & Elevator Co.'s Warehouse, Tacoma Mill Co., Puget Sound Shingle Mill Co. and Puget Sound Flouring Mill Co.'s warehouse.

THERE ARE FEWER companies nowadays. Among them are the tall \$19 million Continental Grain Terminal (on the site of the demolished Shaffer Dock), Tacoma Boat Building and the Sperry Ocean Dock.

Sperry Mill, a division of General Mills, was torn down in 1973 to clear the way for the Bayside Drive project (as it was then called). The drive, named now for the late Gilbert Schuster who was director of Public Works, links downtown with Old Town. The other part of the parkway, from South 7th to South 12th streets, will not be completed until the end of the year.

Along the bluff overlooking the parkway run the new Bay Side Greenbelt Trail Park nature trails for hikers. The two two-and-one-half mile trail opened in mid-May.

Plantings of evergreens, flowers and deciduous trees along the parkway, plus the wide-open views of Commencement Bay, add to the scenic value of the drive. Now, with the area opened to both motorists and hikers, it will be seen and used by more and more people.

Early 1900s picture of what is now Schuster Parkway

TIME MACHINE

By CAROLINE KELLOGG

Tacoma General: 95 years serving this community

FIFTY YEARS AGO, the May 8, 1925 Tacoma Ledger reported, "Elaborate preparations for the entertainment of Tacomans on National Hospital Day next week are being made . . . An exhibit of Tacoma-made products with hundreds of samples to be given visitors will be featured at the Tacoma General Hospital . . . The displays will be shown in various departments of the hospital, and refreshments will be served in the nurses' home all afternoon.

"Mothers whose babies were born at Tacoma General are especially invited to visit . . . The hospital contains 160 beds and has a personnel of

175 doctors, nurses and assistants."

THE FIRST FANNIE C. PADDOCK Memorial Hospital, dedicated in April 1882, was located at Starr Street and North Tacoma Avenue in Old Town. A marker now stands on the lawn of the property to mark where the frame building once stood. The hospital was named for Fannie Paddock, wife of Bishop Paddock who became bishop of the Episcopal Diocese of Washington.

Before they traveled west to Washington Territory Mrs. Paddock began to raise funds for a hospital here, after hearing of the need. But she

didn't live to see her dream of a hospital come true. She died in 1881 just before the Paddocks reached Tacoma.

However, the plans for the hospital continued and it was opened a year after her death. Each year at Thanksgiving a wagon was sent around Tacoma to pick up gifts of food for the patients. In 1890 these included a dozen gallons of whisky, five gallons of port wine, a case of claret and other necessities.

The hospital was under the direction of the Episcopal Church until 1912 and has been guided by a board of trustees since.

In late 1887, a new Fannie C. Pad-

dock Memorial Hospital was built on South J Street between 3rd and 4th streets on property donated by the Tacoma Land Co. Funds for the building were raised by subscription in Tacoma and by eastern friends of Bishop Paddock.

Some of the early-day doctors included Dr. G. C. Wagner (Corydon Wagner's father), Dr. Charles M. McCutcheon (John T. McCutcheon's uncle), Dr. D. R. Yocum and Dr. A. H. Coleman.

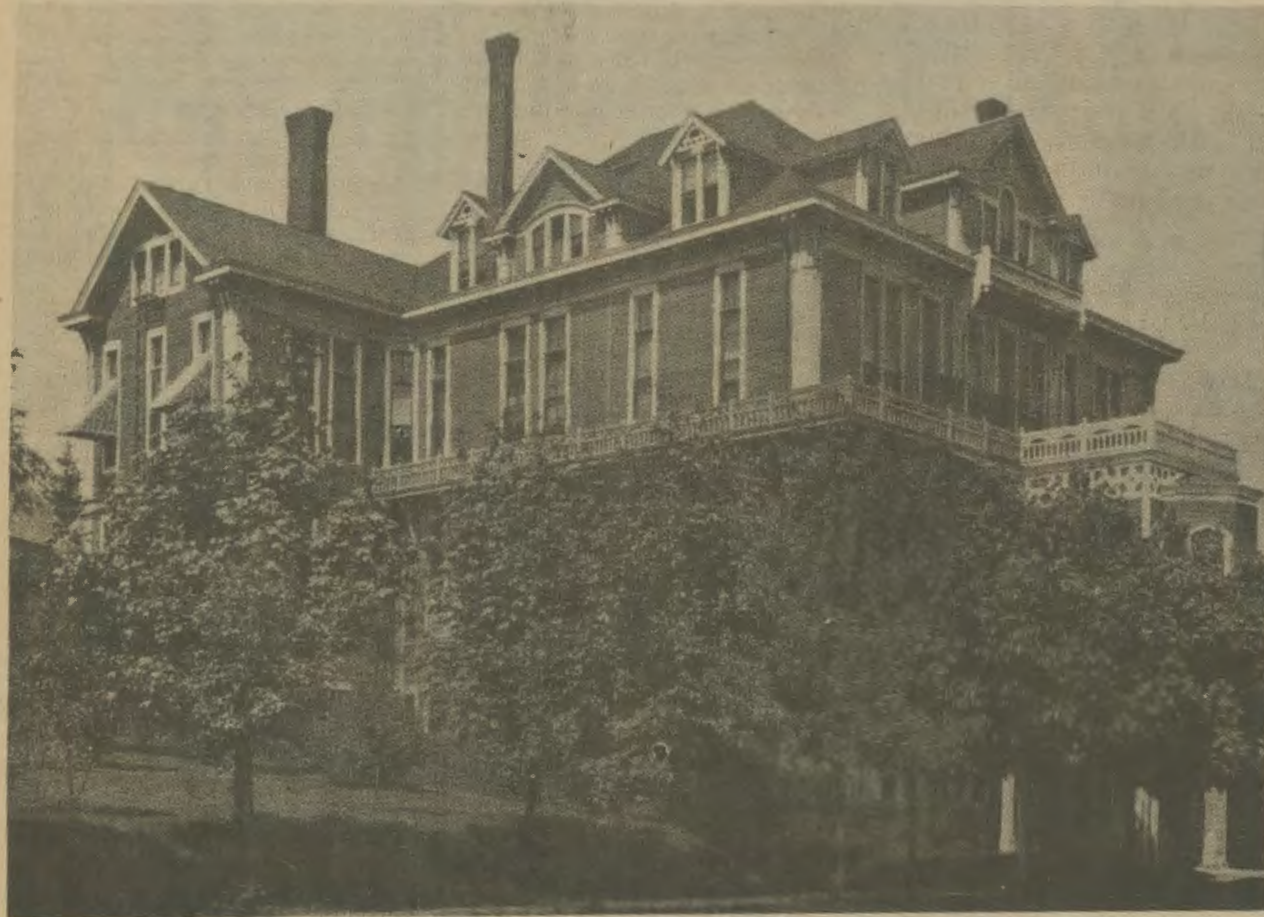
In 1901, Dr. McCutcheon became hospital superintendent, the first non-clergyman to hold the post. Under his direction, the first school of nursing in the state was established in Tacoma.

Then in 1912, through a re-organization, Fannie Paddock Memorial Hospital became Tacoma General Hospital. For 30 years the bishop of the Episcopal Diocese had been president of the hospital. But now a businessman, Samuel M. Jackson, manager of the Bank of California, was elected to that office which he held for 32 years, serving with devotion.

UNDER HIS PRESIDENCY, the present main hospital on the same location was begun in 1914 and completed in 1915. During the 1920s, the hospital earned approval of the American College of Surgeons and the American Physical Therapy Association. At the time, only two hospitals west of the Mississippi were so rated.

The east wing of the hospital was added in 1926, and extensive remodeling has gone on over the years. The hospital has grown in other ways: Present employes number about 950, and there are approximately 261 beds.

Today, work has been started on a new \$13.5-million six-story patient-care pavilion that will span J Street between North 3rd and 4th streets. The building is expected to be completed in two years so that the new building may be opened in 1977, to coincide with the hospital's 95th year of service to the community.

Fannie Paddock Memorial Hospital in the early 1900s

TNT Dec 16 '73

Digestible prices

The days when meat prices were as lean as the product struck a nostalgic note with Leland J. Athow of 910 S. I St. He recently found this 1930s picture of his uncle Richard Athow's Enumclaw meat market. Beef steak sold for 18 cents a pound; ground beef, 15 cents; pot roast, 17 cents; mutton chops, 15 cents, and stewing chickens, 23 cents. Athow says: "If we could just have those prices for one hour today, I'd stock up on meat so fast . . ."

Today public skies are at a high water mark. More outdoor events at 2 p.m. from the Pavilion. Accelerated week as hours events. Representative doubled clean-up minute. Administrative eye planned outdoors. Employment Wednesday event, included prizes and awards. A medical service. Physical hospital participation on Friday nights. And public hospital for school the week. Today service. Monument. Gae bronze. Pl. tenacious founder opened the 4, 1929. Honor Hospital. Built Avenue. The hospital. Medical. A first tena. Washingt

Moose on the loose

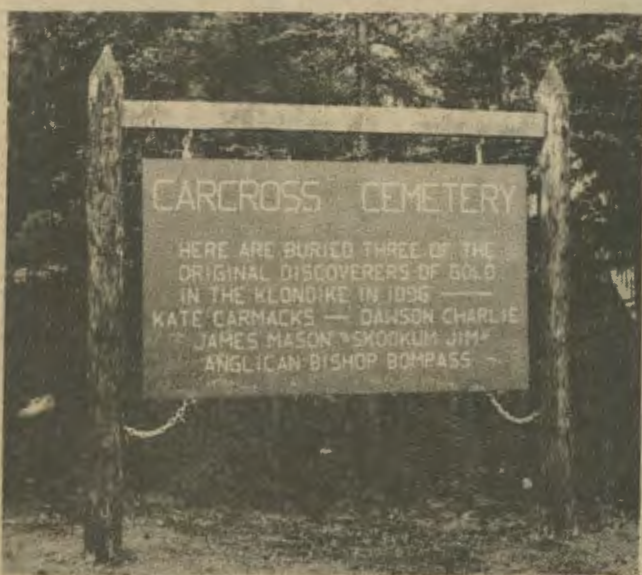

The SS Klondike

The depot at Carcross

Sam McGee's cabin

Cemetery at Carcross

Spirit houses near Whitehorse

Cheer, nostalgia pervade Union Depot

By MARCI WHITNEY
News Tribune Staff Writer

Like the little engine that could, Minnetonka was loved for its quaintness rather than its sleekness.

Love for the wood-burning locomotive built in 1870 came from a distance. Most people who gathered Saturday in Union Station to celebrate 100 years of railroading service in Tacoma chose to watch svelte ballet dancers, sing Christmas songs and keep dry.

Rain dripped down upon the 12-ton engine which hauled logs between Kamilcho and Montesano in building the Grays Harbor Railroad. Now used for displays, the locomotive was purchased by the Northern Pacific Railway, a predecessor of today's modern Burlington Northern.

The locomotive wasn't the only old timer at the two-day festival, which began Saturday noon and will end Sunday with a town hall meeting to preserve historic buildings.

There was Winfield Peterson who worked on the railroad for 52 years. Peterson, of 137 Harvard Ave., said he came to the festivities to meet his old fellows. "There aren't many left," he said sadly.

Charles Conley and his wife, Anna, were there. Charles, 86, of 4585 NE. 43rd St., said he landed in Union Station 54 years ago from Missouri. The 28-year-old was looking for a job in the shipyard but later turned to carpentry.

"Union Station looks the same except for the spots," he said, eyeing the ceiling in need of repair.

And, of course, the most celebrated old timer was the depot itself, which was designed by Reed and Stem, the architectural firm that also created New York Grand Central Station.

Union Station was dedicated during a two-day 1911 celebration with speeches by Gov. M. E. Hay and Mayor W. W. Seymour. Johnson's military band played classical and martial music to kick off Tacoma's grand age of railroading.

Acoustics under the huge dome of the building were very good, Frank Ross, night caller, said during the April 30 and May 1 celebrations.

But the acoustics must have deteriorated in time, because music Saturday afternoon was difficult to hear.

What the spectators couldn't hear in at least one group, they compensated by seeing.

Mary Thierry led senior citizens from the Model Cities Center, 2316 S. Yakima Ave., by thumping on the piano and belting out gospel songs.

The gospel singers were preceded by the Tacoma Civic Ballet, a company of 26 young dancers from Pierce County. Their dances, based upon Spanish folk tradition, gave a kaleidoscope effect of shifting geometrical designs.

The artist that captured the audience's fancy was 10-year-old Crystal Tanabe, who performed a cherry blossom dance with a fan. The daughter of Mr. and Mrs. Yosh Tanabe said she performs Japanese dancing just for fun.

Also entertaining for fun were the Lakewood Senior Citizens who square-danced. One 5-foot, 110-pound woman said she wasn't nervous dancing in front of 300 people.

"They are just folks," Mrs. Anne Leatherwood said.

When the "folks" were asked if Union Station should be saved, they all agreed the old timer has a place in a sleek, modern world.

Winfield Peterson stood

Sunday activities

- 2:00 Centennial Celebration of railway service to Tacoma.
Pipe and Drums of Tacoma
Short ceremony declaring Union Station a historic landmark
- 2:40-3:00 Old Time Fiddlers
- 3:00-3:40 Totem Folk Dancers
- 3:40-4:00 Sweet Adelines
- 4:00-4:20 American Square Dancers
- 4:20-5:00 Blue Sky Boys
- 5:00-5:45 Multi-Media Show
- 6:30-7:00 Performing Dance Company of Tacoma, directed by Jo Emery
- 7:00 Town meeting, "What Happens Tomorrow"

Looking backward

75 YEARS AGO MAY 21, 1899

Mrs. C. O. Bean was elected president of the Tacoma Public School Union. Other officers include Mesdames Allie S. Leckenby, C. M. Easterday, S. F. Snell and A. W. Thornley.

Adv: Good business suits for men made here in Tacoma: \$15 and up; first-class business suits: \$30 and up.

50 YEARS AGO MAY 21, 1924

Mr. and Mrs. Earl H. Robbins who have recently purchased the Ripley home expect to move the first of June. It is one of the most charming

older places in the Gravelly Lake district.

At the Rialto Theater: Harold Lloyd in "Girl Shy."

25 YEARS AGO MAY 21, 1949

First Covenant Church will celebrate the 60th anniversary of its founding with a program starting this Sunday and continuing until next Sunday. The group was organized in 1889 by a small group meeting at the home of Charles F. Erickson, 1209 South Yakima Avenue.

Adv: Waterfront, 100 feet saltwater, no bank, large cabin, 14-foot boat, three miles from Gig Harbor. Price: \$3,500.

nostalgia pervade Union Depot festival

What the spectators couldn't hear in at least one group, they compensated by seeing.

Mary Thierry led senior citizens from the Model Cities Center, 2316 S. Yakima Ave., by thumping on the piano and belting out gospel songs.

The gospel singers were preceded by the Tacoma Civic Ballet, a company of 26 young dancers from Pierce County. Their dances, based upon Spanish folk tradition, gave a kaleidoscope effect of shifting geometrical designs.

The artist that captured the audience's fancy was 10-year-old Crystal Tanabe, who performed a cherry blossom dance with a fan. The daughter of Mr. and Mrs. Yosh Tanabe said she performs Japanese dancing just for fun.

Also entertaining for fun were the Lakewood Senior Citizens who square-danced. One 5-foot, 110-pound woman said she wasn't nervous dancing in front of 300 people.

"They are just folks," Mrs. Anne Leatherwood said.

When the "folks" were asked if Union Station should be saved, they all agreed the old timer has a place in a sleek, modern world.

Sunday activities

- 2:00 Centennial Celebration of railway service to Tacoma.
Pipe and Drums of Tacoma
Short ceremony declaring Union Station a historic landmark
- 2:40-3:00 Old Time Fiddlers
- 3:00-3:40 Totem Folk Dancers
- 3:40-4:00 Sweet Adelines
- 4:00-4:20 American Square Dancers
- 4:20-5:00 Blue Sky Boys
- 5:00-5:45 Multi-Media Show
- 6:30-7:00 Performing Dance Company of Tacoma, directed by Jo Emery
- 7:00 Town meeting, "What Happens Tomorrow"

Staff photo by Bruce Larson

Winfield Peterson stood by Minnetonka

Looking backward

75 YEARS AGO MAY 21, 1899

Mrs. C. O. Bean was elected president of the Tacoma Public School Union. Other officers include Mesdames Allie S. Leckenby, C. M. Easterday, S. F. Snell and A. W. Thornley.

Adv: Good business suits for men made here in Tacoma: \$15 and up; first-class business suits: \$30 and up.

50 YEARS AGO MAY 21, 1924

Mr. and Mrs. Earl H. Robbins who have recently purchased the Ripley home expect to move the first of June. It is one of the most charming

older places in the Gravelly Lake district.

At the Rialto Theater: Harold Lloyd in "Girl Shy."

25 YEARS AGO MAY 21, 1949

First Covenant Church will celebrate the 60th anniversary of its founding with a program starting this Sunday and continuing until next Sunday. The group was organized in 1889 by a small group meeting at the home of Charles F. Erickson, 1209 South Yakima Avenue.

Adv: Waterfront, 100 feet saltwater, no bank, large cabin, 14-foot boat, three miles from Gig Harbor. Price: \$3,500.

DEC. 7 - 73

Staff photo by Bruce Larson

Sweden's national Lucia Bride in Tacoma

Statuesque Maigret Andersson wore a traditional crown of lighted candles while visiting here Thursday in her role as Sweden's national Lucia Bride, the Queen of Light. The

blonde beauty, 19, is the modern symbol of her country's legendary martyred heroine of Viking days. She is visiting under sponsorship of Pacific Lutheran University. Story A-14.

Candle drips and 2 lovely Lucia b

By MARCIA SHANNON

Sweden's national Lucia bride — the modern personification of that country's legendary martyred heroine — includes Tacoma in her ceremonial rounds this weekend. She is blonde Maigret Andersson from Lindsberg, Sweden, who is visiting here under the sponsorship of Pacific Lutheran University.

Candlepower she may have, as she appears wearing a wreath of lighted candles — but horsepower she intends to have. When she returns to her home, she'll begin training to become a mounted policewoman.

Lucia bride Maigret has a fragile appearance. She is tall and, being blonde, her complexion is delicately colored. Riding is her favorite exercise, and she always has owned a horse.

The selection of Sweden's national Lucia bride is sponsored by a weekly family magazine, the 'A Ret Runt (The World Around).' Miss Anderson's companion on this tour is Mrs. Anna Nyman, a reporter from the magazine. They were flown here by Scandinavian Air Lines.

Mrs. Nyman explained that the Lucia bride is chosen from many photographs. "Anyone is eligible," she said. "Maigret herself did not know she was a candidate until she learned that she had won. Her relatives sent in her picture."

The Lucia bride...
Viking days, a...
her crown sym...
of the original...
Roman Christi...
dedicate her...
refused a sui...
cused of bein...
tenced to be...
ording to leg...
harm her an...
thrust a swor...
The Christi...
her a shinin...
saintly halo o

Miss Anderson...
son, PLU's Lu...
p.m. tonight...
gram in Ols...
pared notes

"The hard...
candle wax i

In Sweden...
held on the...
Miss Anders...
be lighted by...
den before a

"But it w...
Nyman," a...
wreath light

Both Ma...
getically ad...
flames is s...
smiled — an...
lianced the

A-10

Sweden's Lucia Br makes pre-Christm

Sweden's national Lucia Bride, blue-eyed blonde Maigret Andersson of Lindsberg, Sweden, will arrive here Wednesday to make a five-day visit.

Miss Andersson, 19, will be the guest of the Spurs at Pacific Lutheran University. Her visit has been made possible by Scandinavian Air Lines.

Thursday she will be honored guest at the Tacoma Elks Lodge Christmas festival; Friday and Saturday will be the honored guest at the PLU Christmas concert — at 8:15 p.m. Friday on campus and at 8:15 p.m. Saturday in Seattle Opera House.

There will be visits to Seattle Sunday in the Swedish Club and in Gethsemane I

DEC 7 - 73

Staff photo by Bruce Larson

Sweden's national Lucia Bride in Tacoma

ef Andersson wore a tradi-
ghted candles while visiting
her role as Sweden's na-
s, the Queen of Light. The

blonde beauty, 19, is the modern symbol of
her country's legendary martyred heroine of
Viking days. She is visiting under sponsorship
of Pacific Lutheran University. Story A-14.

Candle drips annoy 2 lovely Lucia brides

By MARCIA SHANNON

Sweden's national Lucia bride — the modern personification of that country's legendary martyred heroine — includes Tacoma in her ceremonial rounds this weekend. She is blonde Maigret Andersson from Lindsberg, Sweden, who is visiting here under the sponsorship of Pacific Lutheran University.

Candlepower she may have, as she appears wearing a wreath of lighted candles — but horsepower she intends to have. When she returns to her home, she'll begin training to become a mounted policewoman.

Lucia bride Maigret has a fragile appearance. She is tall and, being blonde, her complexion is delicately colored. Riding is her favorite exercise, and she always has owned a horse.

The selection of Sweden's national Lucia bride is sponsored by a weekly family magazine, the 'A Ret Runt (The World Around).' Miss Anderson's companion on this tour is Mrs. Anna Nyman, a reporter from the magazine. They were flown here by Scandinavian Air Lines.

Mrs. Nyman explained that the Lucia bride is chosen from many photographs. "Anyone is eligible," she said. "Maigret herself did not know she was a candidate until she learned that she had won. Her relatives sent in her picture."

The Lucia bride tradition dates from Viking days, and the seven candles of her crown symbolize the seven virtues of the original Saint Lucia. She was a Roman Christian girl who had vowed to dedicate her life to God. When she refused a suitor's hand, she was accused of being a Christian and sentenced to be burned at the stake. According to legend, the flames did not harm her and her betrothed had to thrust a sword into her heart to kill her.

The Christianized Vikings imagined her a shining figure, crowned by a saintly halo of light.

Miss Andersson and Sharon Anderson, PLU's Lucia bride, will appear at 8 p.m. tonight at PLU's Christmas program in Olson auditorium. They compared notes about their honor.

"The hardest part is the dripping candle wax in the hair."

In Sweden's forthcoming observance, held on the longest night of the year, Miss Andersson's wreath of candles will be lighted by Princess Christina of Sweden before an audience of 10,000.

"But it will be outdoors," said Mrs. Nyman, "and then she will wear a wreath lighted by electricity."

Both Maigret and Sharon apologetically admitted wearing a wreath of flames is scary. But then they both smiled — and their smilepower out-brillianted the candlepower.

A-10

Tacoma, Wash., Tues., Dec. 4, 1973

Sweden's Lucia Bride makes pre-Christmas visit

Sweden's national Lucia Bride, blue-eyed blonde Maigret Andersson of Lindsberg, Sweden, will arrive here Wednesday to make a five-day visit.

Miss Andersson, 19, will be the guest of the Spurs at Pacific Lutheran University. Her visit has been made possible by Scandinavian Air Lines.

Thursday she will be the honored guest at the Tacoma Elks Lodge Christmas festival; Friday and Saturday she will be the honored guest at the PLU Christmas concerts — at 8:15 p.m. Friday on the campus and at 8:15 p.m. Saturday in Seattle Opera House.

There will be visits in Seattle Sunday in the Swedish Club and in Gethsemane Lu-

theran Church. She also will visit hospitals.

Miss Andersson wears the coveted wreath for the fourth time. She was a Lucia in grade school, junior high school and senior high school. Both she and her father are employed with the Lindsberg Police Department. Her goal is to become a registered nurse.

Dr. Johnson, obstetrician, dies

Dr. David H. Johnson, 80, prominent Tacoma obstetrician who delivered more than 9,000 babies during his 49-year practice, died Monday.

One of the last babies Dr. Johnson delivered before entering semi-retirement two years ago was typical of his concern for each case. He tended the mother through a difficult pregnancy and rejoiced when she had the 5-pound, 12-ounce child.

"Am I proud of that baby," he said at a recognition dinner given in his honor.

Dr. Johnson delivered 619 babies in 1943, when most Pierce County doctors had joined the military during World War II.

Born in St. Paul, Minn. and starting his practice in Tacoma in 1923, Dr. Johnson never turned down a patient. He was paid with huckleberries, chickens or, if he was lucky, a quarter of a beef.

He was a graduate of the University of Washington and received his doctorate in medicine from the University of Minnesota. He was a member of the Washington State Obstetrical Society, the Washington State Medical Society,

Pierce County Medical Society, the Sigma Xi Honorary Scientific Society, the Alpha Omega Alpha Society, and a member of the American Academy of Political and Social Sciences.

Dr. David Johnson

Dr. Johnson also was a longtime member of First Covenant Church and Tacoma Rotary Club. He was a 35-year member of the Tacoma Rescue Mission and its president for 10 years. He also was a board member for many years of the Washington Children's Home Society.

"Dr. Johnson was a very fine and valued member of the profession," said Dr. W. Ben Blackett, Pierce County Medical Society president. "He probably delivered more babies than any other doctor in Pierce County. He was known and loved by everyone, and we deeply regret his passing," he said.

The Rev. Raymond Marvin, Tacoma Rescue Mission director, said Dr. Johnson "always was a friendly, jovial man who was interested in the welfare of others. He showed this in all his dealings."

Survivors include his wife, Ruth Ellen; two daughters, Mrs. Don (Lois) Noren of Redlands, Calif., and Mrs. Irwin (Meryl) Groce of Torrance, Calif.; seven grandchildren and a niece.

Buckley-King Mortuary is in charge.

TNT Du 11/73

De som kommer via " freeway" från norr eller söder till Julottan i Tacoma, tag avtagsrampen vid 56th Street och vik av åt öster en 8 - 10 kvarter till I (Eye) St. Sedan ett kvarter åt norr. Från Pacific Ave (Mountain Road) bara finn 54th St. och vik av åt väster 7 kvarter till I St. (För Julottan)

Tacoma, Wn, Luciafesten på Elks Club drog över tusentalet deltagare i år. I fjol var det snö, halt och bitande kallt, men ändå serverades det omkring 675 vid det dignande julbordet. I år tror jag att de kulinariska anrättningarna överträffade allt det som vi njutit av under föregående Luciaaftnar, från Glöggan till risgrönsgröten. Vem som är kokmor och kan prestera sådana anrättningar, vet jag inte bestämt. Men jag har hört att lär vara en svensk dam, som kanske hade samarbetat med Maja-Lisa.

Som vanligt presenterades Luciatablån av studentskor från Pacific Lutheran University. Domare Bertil Johnson, var ceremonimästare. Ett gediget program av Julsånger o. svenska folklekar presterades. Ceremonimästaren meddelade att en del av fröknarna hade stigit upp så tidigt som kl. 5 för att lära sig de svenska orden. Det fanns även en liten söt Geisha bland dem. I fjol sågs även en av Hams döttrar. Innan Luciatablån utfördes presenterades Sveriges Lucia, som hedrade festen med sin närvaro. Hon var verkligen bedårande i både hållning och uppförande. HEN-

PRANT OM fortsä från sid. 8 nes inträde "brought down the house" som det plägar sägas när applåderna blir kraftiga. Nästa dag publicerade vår dagstidning ett större porträtt i färg, av henne på första sidan. Efter programmet blev det tillfälle till ett kort ett kort samtal med fröken Margret Andersson och hennes kompanjon fröken Anna Nyman. Det befinns att fröken Andersson var lika intelligent och vänsäll som hon var vacker. Fröken Nyman var också en älskvärd dam med den belevnhet som hör till hennes yrke som journalist. Aftonens Luciatablå med P.L.U:s Lucia, stjärngossar samt tärnor fick också ett vackert utförande. Lucians namn var Sharon Anderson.

I dagarna är det jämt 100 år sedan sträckan Kalama till Tacoma på Northern Pacific-banan nådde ändpunkten. Vi antar att åtskilliga svenska rallare var med på bygget, fast vi endast har uppgifter om ett par Johan Bolander, var räslägarbas och kanske slog i sista spiken själv. Han var född i Hvalhem, Gotland, 1848. Kom till Kansas City år 1869 samt kom nästan omedelbart därefter ut till kusten. Efter bandelen var färdigbyggd blev han lokomotiveldare och sedermera förare. Lämnade tjänsten i början av 90-talet och blev träd-

gårdsmästare och förestod Lincoln Park i många år. Det första tåget ångade in den 16 dec. 1873. Det var bara några öppna godsvagnar och en finka. Nicholas Lawson en annan gotlänning var konduktör. Han har en intressant levnadshistoria, men som SP:s utrymme är begränsat får jag fatta mig kort. Lawson var född nära Visby år 1849. Hans förlädrar var välbärgat folk, som av någon anledning kom på obestånd Hans far emigrerade till U.S.A. år 1860. Tog värvning i inbördeskriget. Blev dödligt sårad. Vid underrättelsen därom dog hustrun inom kort. 15-årig gick Nick till sjöss. Landade i USA efter något år. Var med på landrusningen till Oklahoma på 60-talet. Var rallarbas vid bygandet av U. P. som kom fram till Portland år 1869. Innehade ansvarsfulla befattningar vid N. P.-banan i ett par årtionden. Tills han återvände till byggnadsbranschen och var verksam som både 'superintendent' och entreprenör. Var "comissioner" för Tacomas elektricitets- och vattensystem under en valperiod. Bygde stadens första kraftstation och påbörjade vårt nuvarande vattensystem. Båda dessa hedersmän uppnådde en hög ålder, och jag såg dem ofta under de tidiga åren, fast de sällan rörde sig i svenska kretsar. Steve

DEC 19 73

Tacoma, Wn. Runebergskörens konsert i Valhalla hall för ett par veckor sedan blev en njutbar afton. Kören var i god form och följde prof. Svedbergs magnetiska fingrar med precision. Mellan sånggrupperna uppträdde Totem Folkdancers. Om deras uppträdande på något sätt ökade kvällens trevnad låter jag vara osagt. För jag har för mig att dans borde åtminstone vara en smula graciös. Efter konserten blev det allmän bal samt servering i sidorummet. En trevlig afton som jag förstär avslutades någon gång fram på småtimmarna ... Valhallas årliga frukost förra söndagen fick en god tillslutning. Blixt Lindstrom och Dick Carlson var kokkar. Wally Anderson och undertecknad fick vara malajer. Som vanligt var borden väl dukade och rikligt med både vått och torrt. Ett kort och trevligt program presterades under ledning av föreningens ordf. Len Lovstrom Sedan fick de som var hågade tillfälle att dra en spader. Som ibland räcker till fram på småtimmarna.

George Burkman, välkänd åtminstone bland de äldre, fyllde 90 år härmdagen. Han härstammar från Sandbäcks församling i Blekinge och kom till mellanvästern vid sekelskiftet. Lärde till grovplåtslagare i S:t Paul och kom till dessa trakter år 1912. När han inte arbetade i sitt yrke har han varit "manager" för större hyreshus. Gifte sig år 1917 med Adeline Bloom, som avled 1956. En son, Grant, är industriägare i Eugene, Ore. Omgift 1960 med Augusta Nelson som avled 1970. Trots åren är George ännu vital och har en sund syn på livet.

Det blir Lucia-fest på Elks Club i år också. Dessa tillställningar där började år 1965 när fru Maja Lisa Benson var kökschef därstädes. Fru Benson for hem till sitt land igen för snart två år sedan. Men nu har det blivit en tradition där som vanligen drar en publik av inemot tusentalet personer, fast tillställningen är privat för medlemmarna och deras gäster. Det blir ett fullständigt svenskt julbord. Studentskor från Pacific Lutheran University utför Luciatablån. Och när jag var på klubben härmdagen såg jag en skylt till: "As an added attraction Stockholm's Lucia Bride will be present". DEC 5 73

Det blir svensk julotta igen i år på Julmorgonen kl. 6.30 i Bethel Lutheran Church med vanliga arrangemang. Närmare genom annons i ett kommande nummer. Vasadamernas middag och Basar fick en tämligen god tillslutning. Anrättningarna var goda och kommersen såg ut att gå friskt. Träffade många gamla vänner som jeg inte sett på åratel förut. Steve

HARRY F. FABBE

Svenska Postens "redaktör emeritus" har avlidit fredagen den 7 december efter en lång tids sjukdom. Han var född i Stockholm, Sverige 1899. Arbetade tidigare i Alaska bland annat för den amerikanska regeringen och Kennecott Copper. Han fann en aldrig tidigare katalogiserad maskros och sände den till Universitetet i Göteborg. Denna fick senare hans namn på latin (Fabbianum). Efter sin vistelse i Alaska kom han till Seattle och Svenska Posten år 1926 och var dess redaktör i hela 47 år.

År 1948 blev han Riddare av Vasaorden för sitt arbete i de svenska pressen och 1972 fick han Kommendörsgården av samma orden. Under årens lopp fick han många vänner. Han spelade ett tag i Vikingarnas fotbollslag. Han var också hedersmedlem i Svenska Klubben. Under den korta tid jag har haft förmånen att lära känna honom har jag mer och mer kommit att uppskatta honom både som människa och vän. Han lämnar ett stort och gapande tomrum efter sig i svenskretsarna i USA.

Jordfästningen har redan ägt rum i stillhet med endast familjen närvarande.

Närmast sörjande är hans maka Elisabeth, tre döttrar: Kerstin Brady of Santa Barbara, Calif., Ingrid Bauer, Friday Harbor, Ellen Hawkins, Seattle, en son, Gustav Jon Fabbe, Seattle och tre bröder i Sverige.

En minnesstund kommer att hållas vid ett senare tillfälle.

För dem som önskar att hylla hans minne har från familjen följande önskan framförts: att komma ihåg Svenska Klubbens Stipendiefond. En kondoleansbok kommer att utläggas på

Svenska Konsulatet i Seattle samt vara tillgänglig mellan kl. 10—12 fm och 2—4 em. Senare kommer denna att flyttas till Svenska Klubben.

Med en personlig känsla av en stor förlust så önskar jag själv och alla dina många vänner "Vila i frid Harry".

Bengt Ekbäck

In Memoriam

Harry F. Fabbes död kom inte alldeles oväntat, men trots hans sjukdom, hade vi hoppats att han skulle få vara ibland oss länge än. Fastän sjuklig och fastän nio år hade förflutit sedan han passerat pensionsåldern, stod han dock orubblig på sin post, och det var inte förrän en efterträdare hade funnits, som han följde sin läkares order och drog sig tillbaka. Detta var i februari i år. Sedan dess hörde vi ofta från honom i S.P. Sista gången var den 14 nov. då han skrev en runa över en annan svenskhetens kämpe, Arthur Landfors.

För allt hans arbete att hålla svenskan vid liv i vårt adopterade land, är vi Harry F. Fabbe tacksamma. Och som en memorial åt honom, låt oss följa den av honom utstakade vägen.

Gunnar Nordström

Svenska Posten

utkommer inte

den 26 december

The News Tribune Tacoma, Wash., Wednesday, Jan. 23, 1974 A-3

Bertil Johnson to retire from bench March 1

By JERRY PUGNETTI
News Tribune Courts Writer

Superior Court Judge Bertil E. Johnson announced Wednesday he will retire March 1 after nearly 23 years on the bench.

The 72-year-old judge made the announcement in letters to State Supreme Court Chief Justice Frank Hale and Gov. Dan Evans.

Johnson was appointed as a judge in May 1951 by then-Gov. Arthur Langlie when the Pierce County Superior Court had five judges. That number now has doubled.

JOHNSON IS noted for his lengthy lectures during sentencing of criminals.

"I do that because I want every person to know that I have considered many things," he said Wednesday. "I've felt every person is a human being and not an inanimate object."

Johnson, son of a streetcar motorman, was admitted to law practice in 1925 after graduating from the University of Washington Law School.

He was given a desk in the reception room of the Tacoma office of Fred G. Remann, a prominent lawyer who became a Superior Court judge.

Fourteen months later, Johnson was appointed an assistant U.S. attorney in Tacoma. He prosecuted the cases of Lewis and Grays Harbor County authorities charged

with bootlegging during Prohibition days.

Johnson was appointed in 1927 as the Pierce County prosecuting attorney, replacing John Sorley, who quit because of illness. Johnson then was 26.

HE RETURNED to private law practice eight years later,

Judge Johnson

remaining there until his appointment to the bench.

Johnson served 15 years of his judgeship as a Juvenile Court judge for two days each week.

He has served on a long list of boards and committees over the years and said he intends to remain active in community affairs. He presently serves as chairman of the Allenmore Hospital board of directors.

THURSDAY, DECEMBER 13, 1973

Railroad festival at Union Station

A century of railroading in Tacoma is to be celebrated this weekend with two days of free festive activities for the public. Attractions will include the return of the Min-

netonka, restored steam locomotive that first rolled into town 100 years ago. See story, Page B-7.

Staff photo by Bruce Larson

TIME MACHINE

By CAROLINE KELLOGG

Wright Park: haven of beauty from a generous man

FROM THE JUNE 27, 1900 Tacoma Ledger: "The contract for the construction of the pedestal on which to mount the Spanish gun to be placed in Wright park was let to E. A. Goodell by the board of public works. The pedestal is to be of granite, and work will begin today. It is expected to have it completed in time to have the gun mounted and in position for the Fourth of July exercises. The gun, in the freight sheds of the Northern Pacific, will not be taken to the park until the foundation is ready to receive it."

CHARLES B. WRIGHT was a wealthy Philadelphian who had a hand in choosing Tacoma as the western terminus of the Northern Pacific Railway. He gave his money and guidance

to many causes and buildings in Tacoma and the city has greatly benefited from his generosity.

On July 5, 1886, he presented the city with 27 acres which grew into Wright park. The gift had a number of provisions: The ground was never to be used for anything but a public park; within two years it was to be cleared of stumps and brush and graded; within three years it was to be seeded for lawns and 150 ornamental trees planted; within four years another 150 trees were to be planted.

When Wright Park was started it was just a few trees, underbrush and a narrow path which wound through it from South Yakima Avenue to Annie Wright Seminary, then located at Tacoma and Division avenues.

Charles Wright wouldn't recognize the park today. In addition to glorious trees, lawns, flowers, fountains and lakes, that oasis of greenery lying between Division and 6th Avenues, six blocks long and two blocks wide, contains a putting green, lawn bowling green, shuffleboard and horse-shoe courts, children's playgrounds, a wading pool, statues, markers, benches and buildings.

E. R. ROBERTS, a Welsh professional gardener and later superintendent of parks, and George Browne, first president of the park board and civic leader, were responsible for the early collection of remarkable trees.

Roberts spent part of his apprenticeship at the famous Kew Gardens, on the Thames near London, and when Browne went to England on a

business trip, Roberts armed him with a letter to park officials there, hoping he could bring a few trees back with him.

The story is that George Browne returned with "a freight car of trees" from the Royal Botanical Gardens of Kew, many of which he paid for himself. Roberts planted each tree himself.

Another attractive addition to the park was the glass conservatory which W. W. Seymour, one of the town's most public spirited citizens, donated in 1907. He gave \$10,000 for its construction. Today it houses a collection of flowers and rare plants.

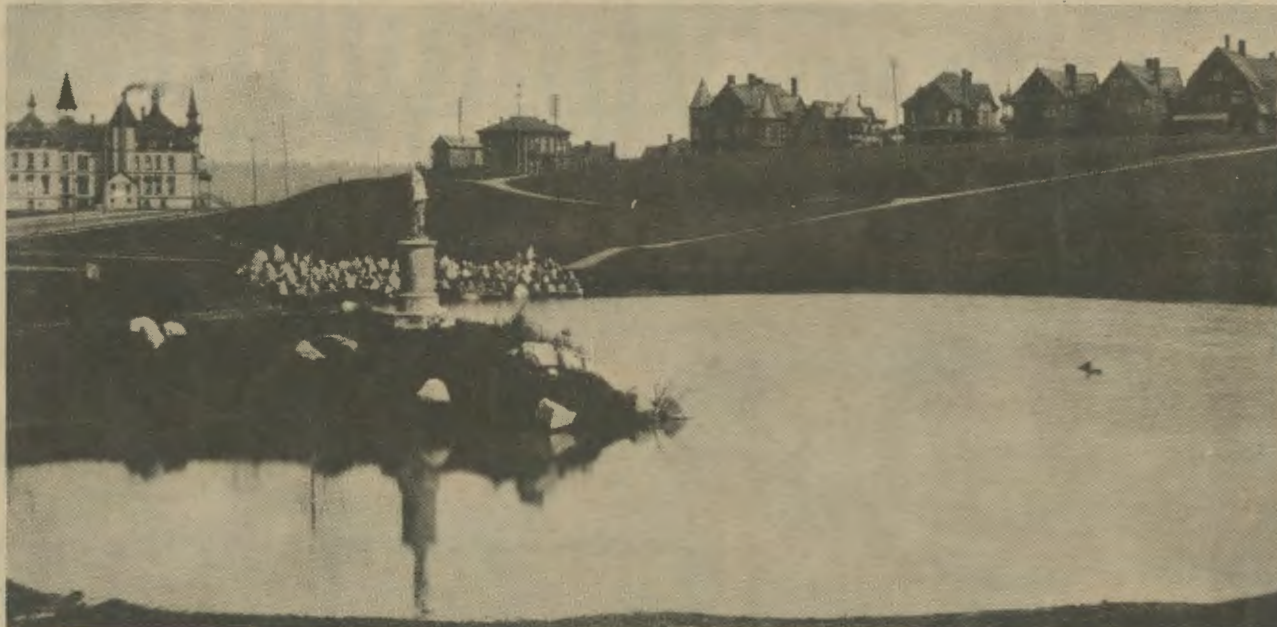
The Spanish gun was presented by Francis Cushman when he was a congressman, and the Spanish War Veterans gave funds for its base.

In 1903, when Theodore Roosevelt visited Tacoma and gave an address in the park, an oak tree in his honor was planted near where the conservatory now stands.

THROUGH THE YEARS the park has been the scene of outdoor summer concerts, Fourth of July celebrations, weddings, rock concerts, band concerts and speeches.

Various storms have shattered trees there, but the famous Columbus Day storm in 1962 took the greatest toll — 110 trees blown down. Luckily the park was overpopulated with trees and, though the trees were mourned, the park's beauty is still intact.

The accompanying photograph shows a statue of a girl on a pedestal on the island in the Wright Park lake. The statue is still there but barely visible behind its leafy green screen of trees. The old Annie Wright Seminary can be seen to the left in the picture when it was located at Tacoma and Division avenues.

Wright Park in 1891 showing lake and statue still there

by Dave Pet...
 digging an...
 etch of beach...
 diversity Pl...
 kewood, the qu...
 eilacoom has...
 of the mair...
 get Sound life...
 But many of th...
 sidents of this...
 ve heard tales...
 rents and fri...
 icious, grc...
 at was the...
 ashington Terr...
 fore Tacoma...
 eamed of.
 In 1849, threat...
 tacks in the s...
 ound area forc...
 ennett Hill to...
 ort Steilacoom...
 ates Army mi...
 here the prese...
 ate Hospital is...
 emained the he...
 r U.S. militar...
 the Puget S...
 until 1868.
 The name, "St...
 ccording to leg...
 om an Indian tr...
 amed itself for a...
 ower that once g...
 rairies in the vic...
 The history of...
 egan in 1851 afte...
 afayette Balch w...
 ut of Olympia. In...
 iled a 315-acre...
 claim one mile fr...
 eilacoom near...
 oint and built a...
 tore by the water...
 t Balch Landing.
 Balch the so...
 rescott, Maine...
 chant, sailed ar...
 horn in 1850 in his fa...
 ship, the "Sacramen...
 start a lumber trade...
 west coast.
 After forming a...
 company in San Fra...
 where he constantly

January 1950: When Tacoma was hit by real blizzard

by Dave Petri
 Hugging an
 stretch of beach
 University Pl
 Lakewood, the q
 Steilacoom has
 out of the main
 Puget Sound life
 But many of th
 residents of this
 have heard tales
 parents and fri
 boisterous, gro
 that was the
 Washington Terr
 before Tacoma
 dreamed of.
 In 1849, threat
 attacks in the s
 Sound area forc
 Bennett Hill to
 Fort Steilacoom
 States Army mi
 where the prese
 State Hospital is
 remained the he
 for U.S. militar
 in the Puget S
 until 1868.
 The name, "St
 according to leg
 from an Indian tr
 named itself for a
 flower that once g
 prairies in the vic
 The history of
 began in 1851 afte
 Lafayette Balch w
 out of Olympia. In
 filed a 315-acre
 claim one mile fr
 Steilacoom near
 Point and built a
 store by the water
 it Balch Landing.
 Balch the so
 Trescott, Maine
 chant, sailed arc
 horn in 1850 in his f
 ship, the "Sacramen
 start a lumber trade
 west coast.
 After forming a
 company in San Fra
 where he constantly

FROM THE PAGES OF THE NEWS TRIBUNE, Jan. 13, 1950: "The worst blizzard in years hit Tacoma Friday the 13th with all the fury of a Dakota storm. All schools in the city were closed . . . Waves 20 feet high were breaking over Ruston Way . . . Boats in the Tacoma Yacht Club basin snapped their moorings . . .

Weatherman Ross O. Miller predicted there would be six inches or more of snow on the ground by nightfall . . .

"Temperature was 17 degrees at 8 a.m. and prediction was for continued cold and snow . . . Visibility was zero . . . Winds reported up to 60 miles an hour hit the Washington coast . . . Powdery snow was carried almost ho-

izontally by the strong winds . . . Old-timers throughout the state described it as the worst blizzard in their memory."

The Jan. 13, 1950 blizzard that engulfed Tacoma and the Pacific Northwest still remains a live memory for those who experienced it.

Snow-filled winds up to 75 miles an

hour battered across 1,000 miles of coastline, sending temperatures in some places down to 3 degrees above zero and blanketing the area in snow. In Tacoma, winds whipped the city at 45 miles an hour, with gusts up to 60. Trees and power lines fell. Ferries couldn't make their runs.

The blizzard hit the Pacific Northwest early that Friday the 13th after a mass of polar air spilling down from Canada collided with a storm pouring in from the gulf of Alaska and caused a true blizzard.

It was an impressive snowstorm. To this day, people remember well what they were doing and how they got home if they were working or shopping downtown.

Five-foot snowdrifts piled up. Traffic was tied up and most private automobiles were abandoned. Transit buses stalled and slipped and shivering passengers got out to push to get them started. Bus trips that normally took 15 to 20 minutes lasted for three hours, or more. Fifty-five boats were destroyed at the Narrows Marina near Day Island. At the Tacoma Yacht Club the breakwater was ripped out, and boat-owners battled to save their craft. Blizzard damage and loss was expected to reach \$1 million.

The recent snow of Dec. 26, 1974, though no blizzard, also did an incredible amount of damage. The wet, heavy weight of the snow caused power lines and trees to fall. There were numerous power outages. Some areas remained without heat, light or water for periods of up to four days as crews worked continuously to repair damage. The storm dumped nearly a foot of heavy snow in some places. Boats and floats at marinas sunk under the weight of the snow.

The recent snowstorm cost Tacoma City Light approximately \$300,000 in repairs. And clearing the snow and sanding streets cost the Public Works Department \$14,000.

Lone man on crutches struggles against blizzard gusts

Advertisement for TRU and MAPLE mattresses. Includes illustrations of mattress boxes and a logo for MAPLE Complete mattress.

by Dave Pet
 digging an
 stretch of beach
 University Pl
 Lakewood, the qu
 Steilacoom has
 out of the mair
 Puget Sound life

But many of th
 residents of this
 have heard tales
 parents and fri
 boisterous, grc
 that was the
 Washington Terr
 before Tacoma
 dreamed of.

In 1849, threat
 attacks in the s
 Sound area forc
 Bennett Hill to
 Fort Steilacoom.
 States Army mi
 where the prese
 State Hospital is
 remained the he
 for U.S. militar
 in the Puget S
 until 1868.

The name, "St
 according to leg
 from an Indian tr
 named itself for a
 flower that once g
 prairies in the vic

The history of
 began in 1851 afte
 Lafayette Balch w
 out of Olympia. In
 filed a 315-acre fi
 claim one mile fr
 Steilacoom near
 Point and built a
 store by the water
 it Balch Landing.

Balch the so
 Trescott, Maine s
 chant, sailed arc
 horn in 1850 in his father's
 ship, the "Sacramento", to
 start a lumber trade on the
 west coast.

After forming a lumber
 company in San Francisco,
 where he constantly com-

TIME MACHINE

By CAROLINE KELLOGG

Tacoma — good place to live

UNDER THE HEADLINE, "A Good Place to Live; Facts About Tacoma," the March 23, 1899, Tacoma Daily Ledger carried a full-page article calling attention to the wonderful resources, climate and opportunities of this area. In part it said, "So deep and spacious are the waters of Puget Sound that sailing vessels can enter the strait and go to their destination at Tacoma without a tug. The largest ships in the world can sail from the ocean to Tacoma without any obstruction whatever. Tacoma ships millions of bushels of wheat to Europe annually with no rival in the state. Tacoma handles more tea from China and Japan than all other American ports. Tacoma manufactures and sells more lumber all over the world than any other port on the Pacific coast."

Those were the days when ships filled Tacoma's harbor, and there was a con-

stant coming and going of dozens of vessels each month. The waterfront seethed with activity as ships' cargoes were loaded or unloaded, and great sailing ships were tied to coal and mill wharves or swung at anchor in the harbor.

A NEWS ITEM IN THE MARCH 1924 Tacoma Ledger reported Herbert Hoover, Secretary of Commerce, would attend Tacoma's first Own-Your-Home Exposition in Glide Rink in April. Hoover was regarded as the father of the national home-building movement.

Hoover served as secretary of Commerce from 1921 to 1928. Before World War I, as chairman of the commission for relief for France and Belgium, he distributed five million tons of food and clothing to refugees. After we entered the war, at President Wilson's request, he became U.S. Food Administrator,

Wheat ships in City Waterway 75 years ago

and soon to "hooverize" became known as observing meatless and wheatless days. Hoover became president of the United States in 1928 when he was 54. During the '30s and '40s his wife, Lou Henry Hoover, visited Tacoma in her capacity as honorary vice president of the Girls Scouts of America.

INCREASED GASOLINE PRICES in Tacoma made the headlines 25 years ago in March 1949 when the new prices went up to 28 cents a gallon for regular and 30 cents a gallon for ethyl. S. Evan

Davies, president of the Washington Gasoline Dealers' Association, said the cost of collecting additional taxes required the increase in the cost of fuel. The total tax paid for each gallon of gasoline amounted to 8 cents. The state collected 6½ cents, and the federal government received 1½ cents.

As gas-hunting Tacomans know, prices for gasoline vary greatly today. Usually the range is from 50 to 70 cents per gallon, and today the state tax on a gallon of gas is 9 cents while the federal government receives 4 cents.

To the point

timber to settlers for the first time.

In 1854, by an act of the Territorial Congress, Steilacoom, which was a union of the claims of Balch and Chapman, became the

was built along the road as a part of a cable proposed to connect the west coast with Europe by way of the Bering Strait.

In 1858 news of the Frazer River Gold Rush in British

on nearby McNeil Island was built. The first brewery in Washington Territory was completed there the same year and undoubtedly helped keep the jail occupied. For the few who

Despite this setback the city continued as a thriving trade center. A Presbyterian church was constructed in 1860. A Catholic church, which was first built in 1857, was

Balch died, still thinking he had created a first-rate city. As reports that the Northern Pacific Railway was looking for a western ter-

(Continued on page 5)

1974 i mässna
 där utställningen di
 20 000 kvadratmet
 000 reserverats för u
 ställningen. Allt som
 er frimärken att vi

6th
 31

ei

Dave Pet...
ng an...
of beach...
ity Pl...
d, the qu...
om has...
he mair...
ound life...
any of th...
s of this...
ard tales...
and fri...
ous, grc...
vas the...
gton Terr...
Tacoma...
d of...
9, threat...
in the s...
area forc...
t Hill to...
eilacoom...
Army mi...
the prese...
ospital is...
ned the he...
S. militar...
Puget S...
868...
name, "St...
ling to leg...
an Indian tr...
d itself for a...
that once g...
es in the vic...
history of...
in 1851 afte...
ette Balch w...
Olympia. In...
a 315-acre...
one mile fi...
oom near...
and built a...
by the water...
ch Landing...
ch the so...
cott, Maine s...
sailed arc...
in 1850 in his father's...
the "Sacramento", to...
a lumber trade on the...
coast...
er forming a lumber...
any in San Francisco...
e he constantly com-

TIME MACHINE

By CAROLINE KELLOGG

Fidelity Building in mid-20s

Fidelity Building had to go when it couldn't pay its way

THE JUNE 30, 1949 NEWS TRIBUNE noted: "After 26 years of recording weather at the Fidelity Building, the weather bureau will move to the penthouse atop the Winthrop Hotel. The move is necessitated by the pending demolition of the Fidelity Building. Ross Miller, weatherman, and his assistant, Ford Dicks, moved their instruments and were pleased with their new quarters. No ladders to climb as in the Fidelity Building. And at the old place they had to depend on instruments to see if it was raining, what with the limited vision. The penthouse was at one time the men's lounge of the University Club, and the sign on Miller's door still reads Men's Lounge." As reporter Sam Angeloff noted, "Unless he changes it, he's going to find himself with a lot of absent-minded lads looking for a place to lounge."

The 13-story Fidelity Building, long a dominant landmark on the Tacoma skyline, was located at 11th and Broadway. The Fidelity Trust Co.'s structure, built about 1891, was originally a six-story structure which in 1912 rose to 12 full floors and a half-floor above with a few offices on it. The architect was John Wellborn Root, a pioneer in the "Chicago School" of modern architecture in the late 19th century.

In 1944 the building was sold by

the New York Life Insurance Co. to Earl Cohen, real estate developer of Los Angeles. The price was not disclosed but in 1941 when the New York Life Insurance Co. acquired the property, the price was reported as \$389,000. It was to remain an office building with shops on the Broadway floor. Many Tacomans remember the McMillan Bros. drug store and fountain lunch, Hanson's Jewelry, Anderson's Florist, Irving's Clothes Shop and others when they were tenants in the Fidelity Building.

In 1949, it became apparent the Fidelity Building's great sin was that it no longer paid its way. The lower floors of the building showed a good occupancy but the upper part had operated at a loss.

Brick by brick and girder by girder, the old Fidelity Building was razed in the fall of 1949. It put up a good fight for its life. The old building, built of sturdy bricks and strong steel, resisted the wreckers. As The News Tribune noted in an editorial at that time: "When the Fidelity was built, and later added to, workmen took real pride in their jobs, as this wrecking crew is finding out."

In its place, a three-story F. W. Woolworth store was built to house the city's two Woolworth stores, which were consolidated into one big center-of-town store.

timber to settlers for the first time.

In 1854, by an act of the Territorial Congress, Steilacoom, which was a union of the claims of Balch and Chapman, became the

American telegraph line was built along the road as a part of a cable proposed to connect the west coast with Europe by way of the Bering Strait.

In 1858 news of the Frazer River Gold Rush in British

on nearby McNeil Island was built. The first brewery in Washington Territory was completed there the same year and undoubtedly helped keep the jail occupied. For the few who

Despite this setback the city continued as a thriving trade center. A Presbyterian church was constructed in 1860. A Catholic church, which was first built in 1857, was

Balch died, still thinking he had created a first-rate city. As reports that the Northern Pacific Railway was looking for a western ter-

(Continued on page 5)

Duane Larson

Peoples
TACOMA
LAKEWOOD
LACEY

om äge...
er 1974 i mass...
där utställningen dis...
20 000 kvadratmeter...
000 reserverats för ung...
ställningen. Allt som allt...
frimärken att visas i...
ON
LOC
6th and June
383-5041

Steilacoom: once a booming city

by Dave Peterson

Hugging an isolated stretch of beach between University Place and Lakewood, the quiet town of Steilacoom has long been out of the mainstream of Puget Sound life.

But many of the long time residents of this community have heard tales from their parents and friends of a boisterous, growing city that was the hub of Washington Territory trade before Tacoma was even dreamed of.

In 1849, threats of Indian attacks in the south Puget Sound area forced Captain Bennett Hill to establish Fort Steilacoom as a United States Army military post where the present Western State Hospital is located. It remained the headquarters for U.S. military activity in the Puget Sound area until 1868.

The name, "Steilacoom", according to legend came from an Indian tribe, which named itself for a little pink flower that once grew on the prairies in the vicinity.

The history of the town began in 1851 after Captain Lafayette Balch was forced out of Olympia. In a huff he filed a 315-acre donation claim one mile from Fort Steilacoom near Salter's Point and built a general store by the water, naming it Balch Landing.

Balch the son of a Trescott, Maine sea merchant, sailed around the horn in 1850 in his father's ship, the "Sacramento", to start a lumber trade on the west coast.

After forming a lumber company in San Francisco, where he constantly com-

plained of insect bites, he sailed into Puget Sound to begin logging operations.

A year later John Chapman, a pioneer from the Grays Harbor area, moved to the sound and staked a similar claim of 311-acres on the south border of Balch's land. Chapman named his land Steilacoom City.

After making a land donation for public enterprises Balch renamed his settlement Port Steilacoom.

Within half a year Port Steilacoom had attracted 70 settlers. Balch was conducting a thriving trade with San Francisco, clearly establishing the settlement as an important landing and trading post and beating out his old rival, Olympia.

The quickly established prominence of the town brought many "firsts". The first post office on Puget Sound was located there in 1852. The next year Steilacoom was the site of the first protestant church north of the Columbia River, a Methodist-Episcopal church erected by John F. DeVore. The same year it became the county seat of Pierce County after Washington Territory had officially separated from Oregon.

A boon to the embryonic town was provided in 1853 when a road connecting Fort Steilacoom and Fort Walla Walla was completed, opening up the Puyallup Valley and great stands of timber to settlers for the first time.

In 1854, by an act of the Territorial Congress, Steilacoom, which was a union of the claims of Balch and Chapman, became the

first incorporated town in the territory.

Balch had previously driven out A.A. Plummer and Charles C. Bachelder with glorified news that Port Townsend, springing up by the northwest entrance to Puget Sound, would surely have more to offer than his town. Obviously the bribery did not work on Chapman and the two soon settled their differences.

Steilacoom became site of the first territorial newspaper, the "Puget Sound Courier." In the first issue of the paper, published on May 11, 1855, editor E.T. Gunn listed the businesses. "Upon it are 70 dwelling houses, six stores, two blacksmith shops, one tailor one cabinet maker, and three hotels. Within a short distance of town are three sawmills, and a gristmill of first class in process of erection. We have a church, a daily school, a public press, and a billiard salon, two bowling alleys and a wharf. . . that affords berths for large vessels at all stages of the tide." He failed to note the number of saloons.

Indian wars again threatened the area in 1855 and 56 and, to provide an easy escape route, settlers on the prairies used the Byrd's Mill Road, constructed in 1852, to retreat to Fort Steilacoom.

In 1864 the Russian-American Telegraph Line was built along the road as a part of a cable proposed to connect the west coast with Europe by way of the Bering Strait.

In 1858 news of the Frazer River Gold Rush in British

ORIGINALLY BUILT AT Fort Steilacoom in 1857, this Catholic Church was moved to its present site in the town of Steilacoom in 1864. Services are still being held today in the old white-washed structure of a historic era.

Columbia made an overnight boom town out of an already fast growing community. The first brick jail in the territory was constructed that year to handle the boisterous town's increase of night drunks and other disturbances. It was the territorial prison until the penitentiary on nearby McNeil Island was built. The first brewery in Washington Territory was completed there the same year and undoubtedly helped keep the jail occupied. For the few who

sought culture and admired cleanliness, a soap factory and library were also built in 1858.

In 1860 Steilacoom filed for the site of the territorial capital but lost, collecting only 253 votes while Vancouver received 639 and Olympia collected 1,239 votes.

Despite this setback the city continued as a thriving trade center. A Presbyterian church was constructed in 1860. A Catholic church, which was first built in 1857, was

moved from Fort Steilacoom, to the town in 1864.

The house that Balch built in 1862 at the corner of Lafayette and Balch streets for his bride was never occupied by the couple. While in San Francisco on a business trip - just before the proposed wedding - Balch died, still thinking he had created a first-rate city.

As reports that the Northern Pacific Railway was looking for a western ter-

(Continued on page 5)

Steilacoom: once booming city

(Continued from page 1)

minus for its transcontinental line reached Puget Sound in the 1870's Steilacoom was one of the many town on the Sound to nominate itself. When the railway chose Tacoma, just 10 miles to the north, the old hay days of Steilacoom began to vanish. Businesses were eager to go where the prosperity was and Tacoma soon outshined Steilacoom when the Kalama-Tacoma line bypassed the town in 1878.

Steilacoom has not been the same since. Well-to-do Tacomans used the beautiful beach for their summer homes. To provide easier access between the two towns, T.O. Abbot and G.W. Thompson built the first electric railway in 1890. The line began on Broadway in downtown Tacoma where ties are still being found as the Broadway Plaza progresses, and swung overland on 11th St. toward the Narrows. Where the present Bridgeport Way is located, the line turned south where it ran to 48th St. and then down the long hill into Steilacoom. The streetcars continued to run until they were abandoned in 1929.

In 1914 the Northern Pacific finally built a line along the shoreline by Steilacoom, forcing a drastic change in the make-up of the streets and buildings. Several were moved further up the hill but ~~more were destroyed~~. It also ruined the beach, one the few remaining attractions.

The walls of the Steilacoom town hall, constructed in 1930, have recently been lined with 32 large old photographs showing the town and

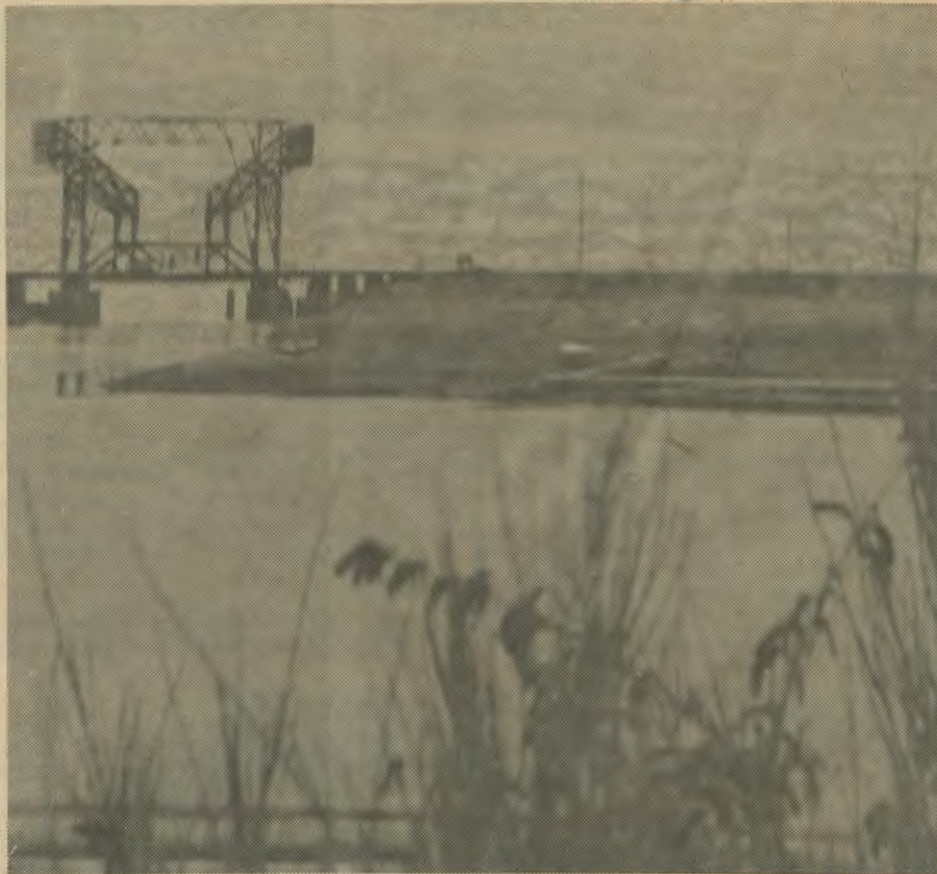
buildings during its boom days.

A detailed tour of the town, reached over Steilacoom Blvd, the old Byrd's Mill Road bed, reveals many changes. Most of the old buildings either burned down or were torn down due to the railroad or disrepair, but there are a few standing.

Services are still held at the white-washed Catholic church and a large stone monument, built in 1908, marks the original site of the first protestant church north of the Columbia River. The Bair Durg and Hardware Store, dating back to 1895, is next to the monument. It was in use until two years ago, now the roof sags and the paint is peeling off.

A few of the old homes are still being lived in. A massive green home built in 1891 was turned into the Hotel Waverly a few years later and is now an apartment house. A block up Commercial St. is the Philip Keach home built in 1858 and now occupied by Mr. and Mrs. Clyde Davidson, one of the present town councilmen. The two are also the founders of the Steilacoom Museum which opened in the basement of the town hall in 1969. Stevens St. is still lined by four of the original homes, all dating back to the 1850's. A few homes, such as the Nathaniel Orr residence built in 1857, and the Steve Judson home, erected in 1861, are still occupied by descendants of the original occupants.

A few of the old buildings of Fort Steilacoom remain, though in desrepair, and are encompassed by Fort Steilacoom Community College, started in 1968.

GUARDING THE ENTRANCE of Chambers Creek since 1914, this railroad bridge has watched many tugs and log tows from the nearby lumber mills pass under its span.

Several of the Chambers Creek logging operations are still in use, though enlarged greatly from their original sizes. The towering railroad bridge, built across the creek in 1914, still opens to let vessels through, though the hand-operated counter lift has been replaced by a modern drawbridge system.

But many new homes and businesses are crowding out the old as the population of Steilacoom begins to rise once more, though not showing the bawdiness of the old town, now fading into history. As Mrs. Clyde Davidson said, "people and progress never seem to remember history."

located, the line turned south where it ran to 48th St. and then down the long hill into Steilacoom. The streetcars continued to run until they were abandoned in 1929.

In 1914 the Northern Pacific finally built a line along the shoreline by Steilacoom, forcing a drastic change in the make-up of the streets and buildings. Several were moved further up the hill but more were destroyed. It also ruined the beach, one the few remaining attractions.

The walls of the Steilacoom town hall, constructed in 1930, have recently been lined with 32 large old photographs showing the town and

and now occupied by Mr. and Mrs. Clyde Davidson, one of the present town councilmen. The two are also the founders of the Steilacoom Museum which opened in the basement of the town hall in 1969. Stevens St. is still lined by four of the original homes, all dating back to the 1850's. A few homes, such as the Nathaniel Orr residence built in 1857, and the Steve Judson home, erected in 1861, are still occupied by descendants of the original occupants.

A few of the old buildings of Fort Steilacoom remain, though in desrepair, and are encompassed by Fort Steilacoom Community College, started in 1968.

Several of the Chambers Creek logging operations are still in use, though enlarged greatly from their original sizes. The towering railroad bridge, built across the creek in 1914, still opens to let vessels through, though the hand-operated counter lift has been replaced by a modern drawbridge system.

But many new homes and businesses are crowding out the old as the population of Steilacoom begins to rise once more, though not showing the bawdiness of the old town, now fading into history. As Mrs. Clyde Davidson said, "people and progress never seem to remember history."

THIS OLD STATION, built when the Northern Pacific came to Steilacoom in 1914, may soon be torn down. The town had high hopes for becoming a rail terminus in the 1870's but lost to Tacoma. When the tracks finally came through they forced a drastic rearranging of the buildings and destroyed the once popular beach.

TIME MACHINE

By CAROLINE KELLOGG

Seattle only 50 cents away

IN JANUARY 1899 there was a project on foot to connect Tacoma and Seattle with an electric railway. A corporation known as the Seattle & Tacoma Electric Railway Co. secured numerous franchises from authorities of towns between here and Seattle through which it was proposed to have the line pass. The company had all the money necessary to construct the road, and it was planned to rush it to completion as soon as the necessary franchises were secured. The road was to run through the Puyallup Indian reservation and was to enter Tacoma by way of Canal Street, St. Paul Avenue and the 11th Street Bridge.

An interurban between Tacoma and Seattle became a reality Sept. 25, 1902. The Puget Sound electric railway made the run of 36 miles between the two cities in about an hour, and commuters paid \$1 for a round-trip ticket. There was plenty of comfort for passengers in

the electrically heated plush parlor cars. The road-bed was smooth, and there was no smoke or dirt. In its 26 years of service, the interurban became a way of life to many people. In addition to the limited interurbans, there were local milk trains, coal was carried between the cities and produce went from the farms of the valley straight to market. Even though the company lost money from 1908 on, the line kept operating until finally buses, motor cars and trucks took over. The interurban made its last run Dec. 31, 1928. It was the end of an era.

CLASSIFIED ADS, REAL ESTATE
for sale: 75 years ago: Cottage of five rooms, pantry, storeroom, closets, in splendid condition. Near 33rd and Pacific Avenue. Price: \$650.

Ad, 50 years ago: South End. New 5-room bungalow with fireplace, built-in bookcase, living and dining room sepa-

Tacoma - Seattle interurban — 1902-1928

rated by colonnades, cabinet kitchen, two large bedrooms, bath, attic, basement, fruit, lawn, flowers. Price: \$3,500.

Ad, 25 years ago: Near Lincoln High School. Two-bedroom bungalow, three-piece bath, cabinet kitchen, utility

room, enclosed sun-porch, garage, fruit, berries, garden. Price: \$6,300.

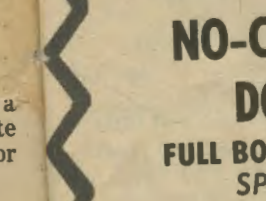
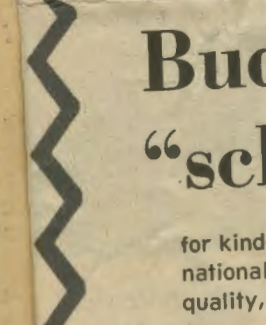
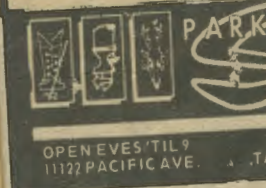
Contrast those prices with today's: Ranch-style home with two-car garage, fireplace, wall-to-wall carpeting, three bedrooms, two baths, two dining areas, located in excellent quiet area. Price: \$25,000.

ground and sometimes didn't.

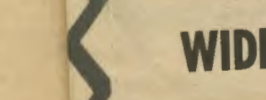
Through the years the hotel was the scene of numerous parties, receptions and dinners. Before the two

small part of it has been made into a parking lot. A half-hidden real estate sign announces the 1-3 acre lot is for sale.

Bonneville Hotel in the mid-1920s

The more classic appreciate sewing solid and fancy and matching. 60

TIME MACHINE

By CAROLINE KELLOGG

The Bonneville Hotel: where the elite met to dine, talk

SEVENTY-FIVE YEARS AGO IN JUNE 1899, Mrs. H. M. Thomas gave a pleasant dinner party at the Rochester Hotel for Mrs. J. S. Whitehouse who had just returned home from a trip to Washington, D.C. Guests were Mr. and Mrs. Whitehouse, Miss Thomas, Miss Isabel Smith and Col. Albert E. Joab.

The once-grand Bonneville Hotel was located at 42 St. Helens Avenue, on that triangular piece of land bounded by South 1st and 2nd streets and St. Helens and Tacoma Avenues. Built by A. C. Smith, an early Tacoma financier, the hotel was originally named the Rochester, for Rochester, Minn., the Smiths' home town. Shortly after the turn of the century, the property was purchased by Hugh Wallace, one-time ambassador to France, and named Bonneville, after Gen. Bonneville, the man for whom the Bonneville Dam later was named. (Benjamin Louis Eulalie de Bonneville was an American army officer and fur trader who explored the Northwest country from 1832 to 1835).

Mainly a residential hotel, the Bonneville overlooked the bay, commanding a fine view of the Cascades and Mt. Rainier. The lobby sported potted plants and an air of gentility. In the back hall, the elevator, an openwork European-type wrought-iron cage, sometimes got off the ground and sometimes didn't.

Through the years the hotel was the scene of numerous parties, receptions and dinners. Before the two

towers on the north corners were removed, out-of-town visitors were brought there for a view of the waterfront and the city. Bankers, railroad men, real estate promoters and lumbermen brought their prospects there to show them the wonders of Tacoma.

To reel off the names of the residents of the Bonneville is like calling the roll of local business and social leaders. At various times, rooms were occupied by the Spragues, the Turrells, the Snowdens, the Grosscups, the Mottets, Bishop Keator, Bishop Wells and many others.

Ownership of the Bonneville changed hands in 1946 in one of the few transfers in its long history. It was sold by L. Darrell Lee to S. Houston Fite of Portland. In 1964, the manager of the hotel abruptly left to take a position in another city, giving little or no notice to the occupants. Gradually residents moved out until only three persons were still living in the hotel. The city finally evacuated all occupants. The run-down hotel badly needed remodeling and repairs. An order for the demolition of the historic hotel was signed by the city's public works director in 1966.

The grand old hotel was demolished in November 1966. Today the empty lot is mainly overgrown with brush and young trees, though a small part of it has been made into a parking lot. A half-hidden real estate sign announces the 1-3 acre lot is for sale.

Bonneville Hotel in the mid-1920s

TIME MACHINE

By CAROLINE KELLOGG

BORN IN SCARBOROUGH, Yorkshire in England, Chaplain Robert S. Stubbs followed the sea for 10 years. While in Portland, Ore., working among the seamen, he formed a Bethel in Old Tacoma. He first landed in Tacoma (then Blackwell's Landing) in 1876, and seven years later a Tacoma Seamen's Friend Society was organized. In addition to missionary work, the society maintained a Seamen's Rest in Old Tacoma. Often clad in a long mackintosh, Chaplain Stubbs was long a familiar figure along the wharves.

Chaplain Stubbs celebrated his 101st birthday in 1924; he died March 19, 1925. Today Mrs. Charles L. Marek lives in the house that was once the Seamen's Rest. Built in 1885, it stands at 2802 N. Carr Street and is painted red with white trim and white shutters.

"FRANCE IS ANXIOUS to pay her debt to the United States but at present is incapable of doing so," Hugh C. Wallace, former ambassador to France, said

on his return to Tacoma in 1923. In 1905, Mr. and Mrs. Hugh C. Wallace gave the chimes that ring out in the

R. S. Stubbs
Ships were his chapels

old City Hall as a memorial to their daughter, Mildred Fuller Wallace (1891-1903). The three tons of bells cost \$1,030.75. Tone F weighs 2,000 pounds; tone A sharp weighs 800 pounds; tone C is 600 pounds; and tone D is 400 pounds. The melodious sound of the chimes has not been continuous through the years for various reasons. Cost of maintenance and operation stopped them from 1931 to 1939. They were silenced during World War II and several times have been stilled because downtown residents complained the chimes kept them awake.

FIFTY YEARS AGO at the Tacoma Theater, Gloria Swanson was playing in a movie called "Zaza." Prices were: afternoon: 35 cents; evening: 50 cents; orchestra at evening show.

TWENTY-FIVE YEARS AGO the fountain of the Crown Drug Store, 1102 Pacific, advertised the shoppers' special, served all day: Hot turkey sandwich, mashed potatoes, giblet gravy, coffee and hot butterscotch sundae: 68 cents.

For lunch in 1973, some restaurants are featuring teriyaki steaks: \$2.15; Reuben sandwiches: \$2; filet mignon: \$3.75. Dinner prices nowadays might be: steak and lobster: \$6.95; chateaubriand for two: \$17.

Gloria Swanson

Al and

solid and fancy
and matching. 60

WIDE

TNT Dec 16 '73

TIME MACHINE

By CAROLINE KELLOGG

The News Tribune Tacoma, Wash., Sun., Dec. 16, 1973 A-13

THE ART EXHIBIT of the Annie Wright Seminary was a delightful feature of Tacoma's social life during the week of Dec. 16, 1898. The first exhibit and reception was held in the studio, a pretty room with its picturesque gables. China painting, water colors and crayon drawings by the pupils were displayed on tables and walls.

Annie Wright Seminary (now known as Annie Wright School) was founded in 1884 by Charles B. Wright, president of the Northern Pacific Railway, and the Rt. Rev. John A. Paddock, first missionary of Washington Territory. The cornerstone for the original building was laid in 1883, and the school was built on the triangle of land at Division Avenue, Tacoma Avenue and South 1st Street where an automobile company and a supermarket now are located. The present handsome, vine-covered brick school on North Tacoma Avenue was completed in 1924, and the old Victorian frame building near Wright Park was razed.

IN DECEMBER 1923, it was announced it would be impossible to keep Snoqualmie Pass across the Cascades open any longer in the season. According to Chris Fidal, in charge of maintenance of state highways in Kittitas County, only one truck-driven snowplough was available; he said 50 snowploughs would fail to keep the pass open.

Nowadays, the pass is kept open continuously, if possible. If weather conditions are bad and visibility is zero, it is sometimes necessary to close it, perhaps only for a short time, until the weather clears. Thirty to 35 persons live at Hyak all winter and use 25 or 30 pieces of equipment to keep the road clear of snow.

IN 1948 TACOMANS WERE BUYING foulard print robes for men: \$20; Monopoly sets: \$1.29; cigarettes: \$1.69 a carton; table radios: \$24.95; toy streamliner electric trains: \$10.39; tricycles:

Annie Wright Seminary

Division and Tacoma avenues around 1887

\$8.88; records, "All I Want for Christmas" by Spike Jones and Dinah Shore singing "Buttons and Bows": 79 cents; figure skates: \$17.50; 10-inch television sets: \$339; electric ranges: \$189; and radio-phonograph combinations: \$179.95.

In 1973, Christmas shoppers in Tacoma were pouring out their cash for 10-speed electric blenders: \$19.99; girls' print sleeping bags: \$9.90; Monopoly sets: \$3.99; Donald Duck transistorized

AM radios with earphones: \$6.99; long maxi coats: \$39; cigarettes: \$4.13 a carton; records like "Smokin' in the Boys' Room" by Brownsville Station and Jim Croce's "Time in a Bottle" (prices range from \$3.79 to \$4.79); men's leather jackets: \$59 to \$64; pool tables: \$268; color television sets with 25-inch screens: \$668; refrigerator-freezer: \$318; microwave ovens: \$275; and girls' wrinkle patent boots: \$1.99 to \$5.88.

A wee

KREETHA B. ALKIRE
vs Tribune
Room Employe
sew
only

It's one of a kind, that old top evergreen growing on top of an Idaho County bluff with its associations of Indians, cowboys and Christmas seasons gone by. Pioneer cattleman Louis Eves, owner of a Squaw Creek ranch near Riggings, who called it the "weeping willow" because its limbs grew in downward clusters like a weeping willow. He discovered the tree approximately 70 years ago while driving a cattle herd up a mountain ridge. Prior to 1940, few people knew of the tree's existence. Those days the nearest passable automobile road ended at Reeves ranch, which was

olitical analysis

Al and

solid and fancy
and matching. 60

WIDE

TACOMA, WASH. — Sven Fredrikson var endast 16 år gammal och var nog ett huvud kortare, när han anlände till Tacoma från Ukna i Småland år 1923. Utom något år, då han var ute att skåda andra delar av Onkel Sams domäner, har han varit vår stad trogen. Sin borgerliga gärning utförde han som snickare och entreprenör till för ett par årtionden sedan då han förvärvade en andel en kooperativ fanérfabrik.

Sven Fredrikson har tagit livlig del i det svenska föreningslivet. Särskilt i Valhalla, där han innehaft nästan alla befattningarna och varit ordförande mer än en termin.

Handklaveret hanterar han som en virtuös. Under åren har han jämte brodern Hans fagnat publiken med sina piglock på de flesta av våra program.

Åren har gått, och när det blev bekant att Sven hade fyllt år i dagarna, nått den övre myndighetsåldern och ämnade dra sig tillbaka, lät inte vännerna den händelsen gå spårlost förbi. Som erkänsla för vad han utfört ibland oss anordnades en födelsedagshippa på Valhalla på lördagskvällen den 26 febr. Tillslutningen blev över förväntan. Den rymliga lokalen höll nästa på att gå upp i limningen. De gamla spelkompisarna furnerade musiken, och de som var lätta på foten dansade av hjärtans lust. Vi som nått en stadgad ålder såg på och njöt av förfriskningarna.

En subskriberad gåva överlämnades till Sven, och vid midnatt avåts en synnerligen riklig supé bestående av medförda rätter.

Till familjen hör fru Irene, som Sven fann i Denver, då han var ute på vift och gjorde ett strandhugg där. Och så är det dottern Cynthia och sonen Robert. Familjen är bosatt i ett rymligt och gediget hem på Karl Johans Gade, i en av de nyare stadsdelarna. Det har Sven själv byggt, naturligtvis.

Välkommen till Friherrarnas led, Sven. Och må du länge leva!

* * *

Vid senaste Valhalla-mötet rapporterades det, att Charles Quarnström, en mångårig medlem, avlidit i Cloverdale, Cal., i en ålder av 79 år. Han efterlämnar son, dotter och barn-

barn. Familjen var bosatt i Tacoma i flera år, sedermera i Olympia till 1949, då de flyttade till California. Vid sitt fränfalle tillhörde Quarnström även Vasalogen i Olympia.

● Vid Valhallas möte tillsattes en kommitte att utröna huruvida det finns intresse bland medlemmar som njuter sitt otium och andra som har gott om tid att komma tillsammans någon dag, mellan mötena, och spisa lunch och dra en spader efteråt. **MARCH 8 - 72**

Kommitten har några planer i stöpsleven och kommer kanske fram med något definitivt. Visserligen gjordes ett försök i den riktningen för något år sedan, för herrar endast. Den här gången ämnar vi låta spinnsidan vara med.

* * *

"Välfärds-Sverige finns inte och den ombonade tryggheten blir tråkig." Det var rubriken på en artikel i ett svenskamerikanskt blad, som ser ut att finna ett särskilt nöje i att trycka något förnedrande om gamla landet, under senare år.

Undrar just, om de har några "Food Banks" i Sverige. Det finns flera här i vår by. Studentkåren vid Pacific Lutheran University ämnar fasta en dag den här veckan. Om bara hälften av kåren blir med på försöket, beräknar ledarna att kunna överlämna \$1,000 till Pierce County Food Bank.

Dels av nyfikenhet och dels för att lätta mitt eget samvete steg jag in i en kyrka i grannskapet häromsistens och gav en skärv. Det var beklämmande att se de människor som satt där och väntade på sin utdelning av livsmedel. Det var både unga och gamla, några var färgade, men de flesta vita.

Antagligen var det tråkigt för dem, och lika tråkigt var det kanske för studenterna, när magen började skrika.

Bra onödigt att trycka sådant strunt som den ovannämnda tidningen. — Steve.

A - - -

TACOMA, Wash., . . . Till vår H. F. F. Tack för god vakt och må du länge leva och åtnjuta det otium du så ärligt förtjänat! Till den nye red. Hjärtligt välkommen! Inte är det väl någon rosig marknad red. Ben Ekbäck kommit till precis. Men om vi ger honom det stöd han förtjänar både i moraliskt och ekonomiskt hänseende, så kan nog vår Svenska Posten komma ut

i många år änu.

Oscar Strandell har avlidit i Everett, Wa. Han var vid sin död 72 år. Född i Borlänge och kom till Tacoma år 1923. Här fann han också sin blivande maka. Någon gång på 30-talet flyttade paret till Everett. Där bltv han anställd vid Weyerhaeusers till han drog sig tillbaka för åtskilliga år sedan. Han tillhörde Zion Lutheran Church. En minesgudstjänst hölls där söndagen den 18 mars. Närmastsörjande är maken Helen, född Svensson, en son och två barnbarn. System Alva Pearson i Tacoma och tre halvsyskon i Sverige. Atskilliga här på kusten kanske kommer i håg fru Strandell som Helen Svensson, dotter till framlidne Adjt. och fru Svenson, officerare i Frälsningsarmén, de hade förordnanden i flera svenskcentra. Fru Svenson lever ännu och vistas på Tobty Jones Retirement Home i Tacoma.

Fru Helga Berthelson, som antagligen var äldst i vår svenska koloni här i Tacoma avled nyligen i en ålder av 98 år. Hon var född i Östtrögötaland o. hade vistats här i cirka 65 år. Tillhörde Första Luth. Kyrkan och efterlämnade inga nära släktingar här i landet.

En gammal vän sedan nästan 60 år tillbaka var Eric Freed, som nämndes i ett föregående nummer att ha hastigt avlidit i Gig Harbor. Han var född i Färnäs by i Mora församling, Dalarna. Han var en stilla o. vänsäll person som kommer att saknas även om vi inte har träffats så ofta på senare år. Våra djupaste sympati går till Signe och de sörjande. En gång i tiden när det fanns ett helt regemente av dalkarlar och rumpmasar, fanns det nästan ett helt kompani från Mora och de flesta syntes mig ha bott just i Färnäs. Det är en mycket stor by. Liksom överallt i Dalarna är gårdar och ekonomibyggnader i en klunga och ägorna på olika avtsänd därifrån.

Steve 73

Tacoma, Wn den 28 dec -73.

Den svenska Julotton i Bethel Kyrkan drog en fulltalig meninghet och var en av de högtidligaste och mest stämmningsfulla vi varit med om. Liturgi med två präster vid altaret ger alltid ett bestående intryck och få präster kan mätta som pastor Murk. Pastor Larsons predikan lyssnades det till andäktigt och med spant intress Organisten John Langlow, ft tjänar också litet beröm. ty ha är en av de få organister ja har hört här i landet som ka spela "Var hälsad sköna morgonstund" ordentligt. Det alltid en upplevelse att få hör Runebergskören. Denna gå överträffade de nästan sig själva! Just hur prof. Svedbe kan få fram en sådan nyans ring och ett så rent textuttal förvånande, då halva kören te ens har svenskt påby Glansnumret blev nog gamla 1500-talspsalmen "är en ros utsprungen" som för första gången hörde sjunga av en kör. Där hade visst Svedberg själv gjort litet arbete med både text och noter. Eftottan serverades kyrkkaff kapellväningen. Det blev till le att önska varandra en fortsättning på Julen där.

Dr David Hjalmar John avled för ett par veckor sedan i en ålder av 80 år. Född i Paul, Minnesota, av svenska föräldrar och kom till Tacoma år 1901. Genomgick de allmänna skolorna o. gjorde de förberedande studierna vid University of Washington och tog sin doktorsgrad vid University of Minnesota. Efter förberedande praktik på flera lasarett i östern öppnade han praktik i Tacoma år 1923. Med obestrik som specialitet. När han drog sig tillbaka för några år sedan hade han hjälpt närmare 10 000 nya medborgare till världen. Hela 619 år 1943. Han vägrade aldrig att ta emot någon patient av finansiella orsaker och som tidningen sade i hans minnesruna "ibland fick han ta emot sitt arvode i huckleberris, kycklingar eller om han hade tur, ett stycke nötkött". Då han drog sig tillbaka proklamerade borgmästaren en David H. Johnson-dag. En ny obestrik avdelning på Tacoma General Hospital kommer att bära hans namn. Han var en livstidsmedlem av The Covenant Church.

EN ONSDAGEN DEN 2 JAN

Sörjs närmast av maka och sjuveme döttrar med familjer.

Fröken Ingrid Lagerroth, tog studenten vid Kristianstads läroverk i fjol. Hon ämnar att ägna sig åt lärarkallet. M en innan plugget på seminariet började ville hon göra ett återbesök på Stilla Havskusten. Med sina föräldrar herr och fru Elis Lagerroth och brodern Nils gjordes ett 5 veckors besök här sommaren 1968 och de blev så intresserade av vad de såg att jag förstår att de prenumererar på Svenska Posten ännu. Ingrid anlände på sensommaren och gjorde ett kort besök hos sin farmors systrar, fruarna Forslund, Alm och Lundquist innan hon fortsatte till Saratoga, California, där hennes kusin fru Nancy Oblanas, (Nancy Lundquist) skaffat henne plats som gäst i en amerikansk familj, där mottogs hon som barn i huset. Veckan före Jul anträdde hemresan från Sea-Tac. Ingrid försäkrade "Jag kommer snart igen". Föräldrarna innehar gården Annelund i Önnestad. En gård med gamla fina anor. På den danska tiden var den fogdegård. Hur lär i slakten finna som

Hj. Edgren, svensk märkesman i USA

I raden av framstående och berömda värmlänningar intar den svensk-amerikanske språkforskaren och skalden August Hjalmar Edgren knappast någon framträdande plats, sett i det allmänna medvetandet. För många i dag är han antagligen ett tämligen okänt namn. Som vetenskapsman och universitetslärare gjorde han annars fruktbara insatser i både svenskt och amerikanskt kulturliv under senare delen av 1800-talet. Han var Göteborgs högskolas förste rektor. Som docent i sanskrit vid Lunds universitet åren 1880 till 1884, kom han att där utöva stort inflytande på språkforskningen liksom under flera perioder som professor vid universitetet i Lincoln, Nebraska. Hans forskargärning på det språkliga området omslöt förutom sanskrit både de germanska och romanska språken. Talrika avhandlingar och grammatikor, översättningar av bl.a. klassiker från sanskrit, lexika o s v vittnar om hans språkbegävnings bredd, mångsidigheten i hans filologiska verksamhet och om en enastående arbetsförmåga.

Inom språkforskningen i USA och i Sverige intog han under livstiden en central och uppmärksam ställning. Han var född 1840 och dog 1903, två år efter det han från sin professur i Lincoln för tredje gången kallats hem till Sverige, nu för att bli medlem av Svenska akademins nyinrättade

Professor Emory Lindquist, Wichita, Kansas, USA, som författat biografien över Hjalmar Edgren.

Professor Hjalmar Edgren 1840-1903.

Nobelinstitut, med uppgift att bevaka den nyutkomna litteraturen inom ett vidsträckt språkområde. För denna uppgift hade han förutsättningar också genom egen skönlitterär och lyrisk verksamhet, som bar frukt i bl.a. tre diktsamlingar, översättningar till svenskan av Longfellow och Tennyson, engelska och svenska tolkningar av bl.a. "Meghaduta" och "Malavika" från sanskrit o.s.v.

En rik och mångsidig begåvning samtidigt en mångfrestare och en livsresenär med hjärtats oro som kompassnål, denne värmlänning från Älvsbacka och Arvika. Hans liv blev ovanligt skiftesrikt och händelsemättat. Hans levnadsöde präglas av framgångens lycka och de stora sorgernas tragik. Hjalmar Edgren representerar, skulle man kunna säga, i sin person mycket av det som i alla tider förbundits med den resande och farande människan, med sagornas viking, korstågsfararen, upptäcksresanden, emigranten. En man buren av frihetsideal och dragen till det okända äventyr, med blicken ständigt riktad mot mål bortom bergen, på andra sidan haven och därför ständigt, livet ut, i uppbrottsstämning.

Han är en människa väl värd att stifta närmare bekantskap med.

Biografi

Det kan man nu ingående göra genom den biografi över Hjalmar Edgren som Augustana Historical Society i Rock Island, Illinois, utgivit i

höst. Biografien föreligger t.v. på engelska, är författad av Emory Lindquist och heter "An Immigrant's Two Worlds. A Biography of Hjalmar Edgren". En svensk översättning torde komma förr eller senare.

Författaren har gått till verket med starkt engagemang i uppgiften och stor förmåga till inlevelse. Det anar man redan av den omsorg han ägnar åt skildringen av Edgrens barndom och uppväxttid. Föräldrarna var bruksförvaltaren Axel Hjalmar Edgren och hans maka Anna Maria Berger, båda tillhörande gamla värmlandssläkter. Sonen August Hjalmar föddes i Älvsbacka den 18 oktober 1840 som den andre i en skara på så småningom åtta syskon. Ankomsten till världen skedde i något av den uppbrottsstämning som sedermera i så hög grad kom att prägla hans liv. Samma år hade fadern förvärvat egendomen Agneteberg utanför Arvika och flyttningen dit förbereddes, även om den genom omständigheternas makt inte kom till stånd förrän 1843.

På Agneteberg

tillbragte Hjalmar tillsammans med den växande syskonskaran en alltigenom lycklig barndomstid. Den äldre brodern Alexis var bästa lekkamraten och har i sina "Minnen" givit en betagande skildring av barndomshemmet och uppväxtåren där. Pojkarna åtnjöt privatundervisning. Men 1849 skrevs de in vid Karlstads gymnasium, där Hjalmar var elev till 1851, fortsatte studierna privat och därefter vid Stockholms lyceum åren 1854-1857. Han tog sin studentexamen vid Uppsala universitet 1858, och ämnade fortsätta studierna vid universitetet efter avslutad militärbildning vid Värmlands regemente, där han 2 mars 1860 avlade underofficersexamen. Han stod kvar i rullorna med sikte på befördran till officer. Men följande år bröt nordamerikanska frihetskriget ut. Hjalmar Edgren greps som så många andra svenskar av hänförelse för de livegna negrernas befrielse, begärde och erhöjll avsked från regementet och befann sig några månader senare som en bland 3.000 svenska frivilliga under Unionens fanor. Han avancerade snabbt, utnämndens i juni 1863 till löjtnant vid fortifikationstrupperna och deltog som sådan i befästingsar-

Emory Lindquist: An Immigrant's Two Worlds. A Biography of Hjalmar Edgren. Augustana Historical Society. Rock Island, Illinois.

betena vid Yorktown. Där kom han att bli ögonvittne till striden mellan sydstatsidans som oslagbart betraktade pansarfartyg Merrimac och Unionens the Monitor, en nykonstruktion av Edgrens landsman, kapten John Ericsson från Långbanshyttan i Värmland.

Hjalmar Edgren utgav

flera år senare en målade skildring av duellen på Hamton Roads mellan de två första representanterna för krigsflottornas pansarbåtsepok. Han såg den från parkettplats, från det lilla fortet Rip Raps alldeles invid bukten.

Första dagen var ensamt Merrimacs. Kolossen sänkte flera fregatter och när mörkret bröt in föreföll situationen förtvivlad för de återstående nordstatsflottorna, alla segelfartyg. Vindstilla omöjliggjorde flykt ur bukten.

Följande morgon dök Merrimac upp igen och fortsatte förintelseslaget, tills efter några timmar the Monitor ångade in, starkt försenad på färden från New York. Scenen förvandlades nu snabbt. De stridande invärdades i rökmoln upplysta av blixtar. Marken skalv under elden från de två fartygens kanoner. I flera timmar pågick kanonaden. Merrimac försökte upprepade gånger att "spetsa" sin motståndare och såg vid ett tillfälle också ut att lyckas, då i samma ögonblick en salva från Monitor slog upp ett gapan-de hål i Merrimacs förstäv. Det var början till slutet. Alltmera manöverodugligt drog sig Merrimac någon timme senare ut ur striden, ursinnigt förföljd av sin motståndare och fann så småningom skydd bakom sydstatsidans batterier vid Siwall Point. Den kom inte mera i strid. Sydstaternas övermakt till sjöss var bruten.

Tyfoidfieber gjorde denna gång slut på Hjalmar Edgrens tjänstgöring i nordstaternas armé. I flera månader låg han fängslad vid sjukbädden. Men tillfrisknad mönstrade han på igen, deltog i flera strider, fick uppleva både segrar och bittra nederlag men också kärt möte med sin bror Alexis, som mönstrat som frivillig även han och tjänstgjorde som kapten vid flottan. Kriget tog slut så småningom och i oktober 1863 var Hjalmar tillbaka till Sverige.

Det var hans första period

i Amerika. Tre till skulle följa. Han återinträdde i tjänst vid Värmlands regemente men tog tjänstledigt 1867, studerade två år moderna språk vid engelska, franska och tyska universitet, återkom till Sverige på sensommaren 1869 och for ett år senare tillbaka till Amerika, denna gång som emigrant efter avsked från armén. Universitetsstudier väntade honom där, år av intensivt arbete, som så småningom förde honom i kontakt med den berömda sanskritforkaren, professor Whitney vid Yale-universitetet. Denne insåg omedelbart Edgrens eminenta språkbegåvning och mellan dem inleddes ett mångårigt samarbete, i vilket Edgren lika ofta var impulsgivaren och nydanaren som en hängiven lärjunge.

Jämsides med forskningsmödorna utvecklade han en stark litterär aktivitet, skrev dikter och gjorde en rad uppmärksammade översättningar, däribland också från sanskrit och från engelskan till svenska.

rikt samarbete, i vilket Edgren lika ofta var impulsgivaren och nydanaren som en hängiven lärjunge.

Jämsides med forskningsmödorna utvecklade han en stark litterär aktivitet, skrev dikter och gjorde en rad uppmärksammade översättningar, däribland också från sanskrit och från engelskan till svenska.

1880 kallades han som docent till Lunds universitet och gifte sig samma år med Anna Marianne Steendorff, född i Danmark. Fem år stannade han i Lund, år av lyckosam pedagogisk verksamhet, rikt författarskap, flera utmärkelser. Dagligt umgänge med språkforskaren Esaia Tegnér d.y. och andra akademiska kolleger gav honom inspiration i arbetet. Likväl, och detta är svårförklarligt, var han efter de fem åren färdig för ett nytt uppbrott, nu till det nybildade universitetet i Nebraska, där en professur i moderna språk erbjöds honom. Bytet var knappast förmånligt, varken ekonomiskt eller som merit, och mycket har resonerats om orsakerna till Edgrens beslut. Man har talat om otrivsel på djupet med det trots allt instängda akademiska livet i Lund. Den födde vandrarens eviga oro är nog en mera sannolik förklaring.

Att verksamheten i Nebraska

blev i det hela lyckosam och framgångsrik hindrade honom inte sedan att med något av samma iver anamma en kallelse till den nybildade högskolan i Göteborg. Han hade f.ö. personligen bäddat för kallelsen, genom bl.a. en brevväxling, med förfrågningar, med mangarige vännen S A Hedlund i Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning.

Allt nog, från 1891 var hans professor vid Göteborgs nybildade högskola, så småningom också dess rektor men backade så småningom ut igen och befann sig på hösten 1893 åter i Lincoln, Nebraska, i ett Förenta staterna märkt av den svåraste depressionen sedan inbördeskrigets dagar. En av dem som hart drabbades var just Hjalmar Edgren. Hans i Amerika placerade förmögenhet, cirka 25 000 kronor, var förlorad. Det var för att radda dem han, enligt egen uppgift, lämnat anställningen i Göteborg för att återvända till Amerika. I så fall ett tafangt offer.

I åtta år stannade nu Hjalmar och hans familj i Lincoln. Motgångarna, de ekonomiska förlusterna, dämpade väl inte hans verksamhetslust. Alltjämt var han den initiativrike forskaren, den stimulerande läraren, en personlighet kring vilken studenterna samlades. Hans poetiska ådra hade heller inte sinat. Nya lingvistiska

TACOMA, WASH. — Sven Fredrikson var endast 16 år gammal och var nog ett huvud kortare, när han anlände till Tacoma från Ukna i Småland år 1923. Utom något år, då han var ute att skåda andra delar av Onkel Sams domäner, har han varit vår stad trogen. Sin borgerliga gärning utförde han som snickare och entreprenör till för ett par årtionden sedan då han förvärvade en andel en kooperativ fanéfabrik.

Sven Fredrikson har tagit livlig del i det svenska föreningslivet. Särskilt i Valhalla, där han innehaft nästan alla befattningarna och varit ordförande mer än en termin.

Handklaveret hanterar han som en virtuos. Under åren har han jämte brodern Hans fagnat publiken med sina piglock på de flesta av våra program.

Ären har gått, och när det blev bekant att Sven hade fyllt år i dagarna, nått den övre myndighetsåldern och ämnade dra sig tillbaka, lät inte vännerna den händelsen gå spårlost förbi. Som erkänsla för vad han utfört ibland oss anordnades en födelsedagshippa på Valhalla på lördagskvällen den 26 febr. Tillslutningen blev över förväntan. Den rymliga lokalen höll nästa på att gå upp i limningen. De gamla spelkompisarna furnerade musiken, och de som var lätta på foten dansade av hjärtans lust. Vi som nått en stadgad ålder såg på och njöt av förfriskningarna.

En subskriberad gåva överlämnades till Sven, och vid midnatt avåts en synnerligen riklig supé bestående av medförda rätter.

Till familjen hör fru Irene, som Sven fann i Denver, då han var ute på vift och gjorde ett strandhugg där. Och så är det dottern Cynthia och sonen Robert. Familjen är bosatt i ett rymligt och gediget hem på Karl Johans Gade, i en av de nyare stadsdelarna. Det har Sven själv byggt, naturligtvis.

Välkommen till Friherrarnas led, Sven. Och må du länge leva!

Vid senaste Valhalla-mötet rapporterades det, att Charles Quarnström, en mångårig medlem, avlidit i Cloverdale, Cal., i en ålder av 79 år. Han efterlämnar son, dotter och barn-

barn. Familjen var bosatt i Tacoma i flera år, sedermera i Olympia till 1949, då de flyttade till California. Vid sitt frånfalle tillhörde Quarnström även Vasalogen i Olympia.

• Vid Valhallas möte tillsattes en kommitte att utröna huruvida det finns intresse bland medlemmar som njuter sitt otium och andra som har gott om tid att komma tillsammans någon dag, mellan mötena, och spisa lunch och dra en spader efteråt. **MARCH 8 - 72**

Kommitten har några planer i stöpsleven och kommer kanske fram med något definitivt. Visserligen gjordes ett försök i den riktningen för något år sedan, för herrar endast. Den här gången ämnar vi låta spinsidan vara med.

"Välfärds-Sverige finns inte och den ombonade tryggheten blir tråkig." Det var rubriken på en artikel i ett svenskamerikanskt blad, som ser ut att finna ett särskilt nöje i att trycka något förnedrande om gamla landet, under senare år.

Undrar just, om de har några "Food Banks" i Sverige. Det finns flera här i vår by. Studentkåren vid Pacific Lutheran University ämnar fasta en dag den här veckan. Om bara hälften av kåren blir med på försöket, beräknar ledarna att kunna överlämna \$1,000 till Pierce County Food Bank.

Dels av nyfikenhet och dels för att lätta mitt eget samvete steg jag in i en kyrka i grannskapet häromsistens och gav en skärv. Det var beklämmande att se de människor som satt där och väntade på sin utdelning av livsmedel. Det var både unga och gamla, några var färgade, men de flesta vita.

Antagligen var det tråkigt för dem, och lika tråkigt var det kanske för studenterna, när magen började skrika.

Bra onödigt att trycka sådant strunt som den ovannämnda tidningen. — Steve.

TACOMA, Wash., . . . Till vår H. F. F. Tack för god vakt och må du länge leva och åtnjuta det otium du så ärligt förtjänat! Till den nye red. Hjärtligt välkommen! Inte är det väl någon rosig marknad red. Ben Ekbäck kommit till precis. Men om vi ger honom det stöd han förtjänar både i moraliskt och ekonomiskt hänseende, så kan nog vår Svenska Posten komma ut

i många år änu.

Oscar Strandell har avlidit i Everett, Wa. Han var vid sin död 72 år. Född i Borlänge och kom till Tacoma år 1923. Här fann han också sin blivande maka. Någon gång på 30-talet flyttade paret till Everett. Där bltv han anställd vid Weyerhaeusers till han drog sig tillbaka för åtskilliga år sedan. Han tillhörde Zion Lutheran Church. En minesgudstjänst hölls där söndagen den 18 mars. Närmastsörjande är makan Helen, född Svensson, en son och två barnbarn. System Alva Pearson i Tacoma och tre halvsyskon i Sverige. Åtskilliga här på kusten kanske kommer i häg fru Strandell som Helen Svensson, dotter till framlidne Adjt. och fru Svenson, officerare i Frälsningsarmén, de hade förordnanden i flera svenskcentra. Fru Svenson lever ännu och vistas på Tobty Jones Retirement Home i Tacoma.

Fru Helga Berthelson, som antagligen var äldst i vår svenska koloni här i Tacoma avled nyligen i en ålder av 98 år. Hon var född i Östergötaland o. hade vistats här i cirka 65 år. Tillhörde Första Luth. Kyrkan och efterlämnade inga nära släktingar här i landet.

En gammal vän sedan nästan 60 år tillbaka var Eric Freed, som nämndes i ett föregående nummer att ha hastigt avlidit i Gig Harbor. Han var född i Färnäs by i Mora församling, Dalarna. Han var en stilla o. vänsäll person som kommer att saknas även om vi inte har träffats så ofta på senare år. Våra djupaste sympati går till Signe och de sörjande. En gång i tiden när det fanns ett helt regemente av dalkarlar och rumpmasar, fanns det nästan ett helt kompani från Mora och de flesta syntes mig ha bott just i Färnäs. Det är en mycket stor by. Liksom överallt i Dalarna är gårdar och ekonomibyggnader i en klunga och ägorna på olika avtsänd därifrån.

Steve

73

Tacoma, Wn den 28 dec -73.

Den svenska Julotton i Bethel Kyrkan drog en fulltalig meninghet och var en av de högtidligaste och mest stämningfulla vi varit med om. Liturgin med två präster vid altaret ger alltid ett bestående intryck och få präster kan mäsas som pastor Murk. Pastor Larsons predikan lyssnades det till angående daktigt och med spånt intresset. Organisten John Langlow, förtjänar också litet beröm. ty ha är en av de få organister ja har hört här i landet som ka spela "Var hälsad sköna morgonstund" ordentligt. Det alltid en upplevelse att få höra Runebergskören. Denna gången överträffade de nästan sig själva! Just hur prof. Svedberg kan få fram en sådan nyansring och ett så rent textuttal förvånande, då halva kören te ens har svenskt påbegång. Glansnumret blev nog gamla 1500-talspsalmen "Är en ros utsprungen" som för första gången hörde sjunga av en kör. Där hade visst Svedberg själv gjort litet arbete med både text och noter. Ett otan serverades kyrkkaffe kapellväningen. Det blev till le att önska varandra en fortsättning på Julen där.

Dr David Hjalmar John avled för ett par veckor sedan i en ålder av 80 år. Född i Paul, Minnesota, av svenska föräldrar och kom till Tacoma år 1901. Genomgick de allmänna skolorna o. gjorde de förberedande studierna vid University of Washington och tog sin doktorsgrad vid University of Minnesota. Efter förberedande praktik på flera lasarett i östern öppnade han praktik i Tacoma år 1923. Med obestrik som specialitet. När han drog sig tillbaka för några år sedan hade han hjälpt närmare 10 000 nya medborgare till världen. Hela 619 år 1943. Han vägrade aldrig att ta emot någon patient av finansiella orsaker och som tidningen sade i hans minnesruna "ibland fick han ta emot sitt arvode i huckleberris, kycklingar eller om han hade tur, ett stycke nötkött". Då han drog sig tillbaka proklamerade borgmästaren en David H. Johnson-dag. En ny obestrik avdelning på Tacoma General Hospital kommer att bära hans namn. Han var en livstidsmedlem av The Covenant Church.

EN ONSDAGEN DEN 2 JAN

Svens närmast av maka och vävne döttrar med familjer. Fröken Ingrid Lagerroth, tog studenten vid Kristianstads läroverk i fjol. Hon ämnar att inga sig åt lärarkallet. Men innan plugget på seminariet började ville hon göra ett återbesök på Stilla Havs-kusten. Med sina föräldrar herr och fru Elis Lagerroth och brodern Nils gjordes ett 5 veckors besök här sommaren 1968 och de blev så intresserade av vad de såg att jag förstår att de prenumererar på Svenska Posten ännu. Ingrid anlände på sensommaren och gjorde ett kort besök hos sin farmors systrar, fruarna Forslund, Alm och Lundquist innan hon fortsatte till Saratoga, California, där hennes kusin fru Nancy Oblanas, (Nancy Lundquist) skaffat henne plats som gäst i en amerikansk familj, där mottogs hon som barn i huset. Veckan före Jul anträdde hemresan från Sea-Tac. Ingrid försäkrade "Jag kommer snart igen". Föräldrarna innehar gården Annelund i Önnestad. En gård med gamla fina anor. På den danska tiden var fogdegård. Hur lär i släkten finnas som

Tacoma, Wa. Naönting nytt på stan som det är värt att nämna om, tror jag knappast att det finns. Vädret har varit useft och med bränslebrist för

bilarna gör väl sitt att folk håller sig på hemmaplan. Och när man inte träffar så värt många och får veta något skvaller genom tråskoposten finns det inte mycket att berätta om. Hittills har jag inte behövt stå i kö för att få drivmedel till bilen. Det har i varje fall sina lustiga poänger och påminner om den stora torkan vi hade för ett halvsekel sedan då de som ville ha en plunta fick söka upp en lönnkrögare som mötte dem någon annanstans med flaskan. Nu får man beställa tid. Lämna bilen och komma tillbaka senare. *MARCH 13 '74*

Det var intressant att få veta i American-Swedish Historical Foundations sista News Letter att Svensk Amerikas Grand Old Man Dr Amandus Johnson, är ännu vid liv vid 96 års ålder och vistas på Solhem Swedish Home på Staten Island, N. Y. Det är hans förtjänst att våra tidiga landsmäns insatser vid republikens grundande har kommit i en rätt dager. Dr. Johnson har dock knappast fått det erkännande han förtjänat för sitt forskar- och författarskap. Hans livsgärning omfattar också grundandet av det Svensk Amerikanska Historiska Muséet i Philadelphia, Pa. Grunden lades 1926. 1930 var byggnaden under tak men bara en sal inredd. Så kom de hårda åren. Endast genom att använda sina egna medel och de styvlar som kom in nu och då kunde han hålla företaget flytande. Vid ett tillfälle fick han order från sällskapets kassör att stänga muséet och skaffa sig en annan sysselsättning. Då visste han bestämt att om byggnaden stängdes kom den aldrig att öppnas igen. Förresten fanns det 72 stora fönster som gat-
Pränt om fortsättning på sid. 2

Tacoma, Wn., Från folkskolans läsebok kanske de flesta av oss kommer ihåg berättelsen om drabbningen mellan John Ericson's "Monitor" och sydstaternas pansarklädda skepp

"Merrimac", den 8 mars 1862 under det amerikanska inbördeskriget. Bland besättningen ombord på "Monitor" fanns åtminstone två underofficerare och fyra meniga, som var svenskar. Bland de senare, Hans Anderson, född i Fjärås i Halland 1824. Han kom till USA år 1846 och blev flottist 1856. Han var vid kanon # 2 i det vridbara pansartornet. Charles Peterson, var vid kanon # 1. Det påstås att han var värlmäning. Men jag har aldrig funnit nå-

Pränt om fortsättning från s. 8
pojarna komme att slå ut på några dagar om byggnaden stod tom. Han räknade ut att det skulle kosta \$ 900 för bräder att täcka dem, som han inte hade den summan flyttade han in själv och bodde där till det började ljusna igen. Muséet invigdes som bekant år 1938. Då 300-årsminnet av Delaware Svenskarnas ankomst firades i närvaro av Kronprins Gustaf Adolf Prins Bertil och andra svenska dignitärer. Förenta Staterna representerades av President Roosevelt, med uppvaktning, Steatens Delawares guvernör Richard C. McMullen och andra representanter. President Roosevelt höll ett briljant tal där han tillstod att han bland sina förfäder även räknade delawaresvenskar. En av delawaresvenskarnas guvernörer hade ju en ovanligt stor kroppshydda om vilket Presidenten skämtsamt påminde om i ett gammalt rim:

"No Governor of Delaware Before or since Has ever weighed as much As Johan Printz."

Detta blev Svensk-Amerikas största folkfest genom tiderna. Det beklagas att några år senare Dr Johnson blev avsatt som föreståndare för muséet. Något som kanske inte är allmänt bekant. Ett förhastat beslut som senare slätades över med att han tillerkändes en mindre pension, blev styrelseledamot och korades till "curator emeritus". Han fortsatte att verka för muséet så länge krafterna stod bi.

Dr Johnson är född i Skurebo, Långasjö församling, Småland och kom 3-årig med sina anhöriga till Minnesota. Andra

ra fakta för det. Monitor lyckades anställa åtskilliga skador på Merrimac's överbyggnad men det pansarklädda skrovet stod sig, kulorna bara rullade av. Slutligen sade Hans Anderson till Chas Peterson "låt oss fördubbla laddningen. Befälhavaren var under order att inte använda mer än 15 pounds laddning i de Dahlgren kanoner som "Monitor" var utrustad

med. (Amiral Dahlgren var född i Amerika.) Det kunde ju ha gått på tok förstås när Hans och Kalle sköt nästa gång med den kraftiga laddningen, men det blev i alla fall ett hål i Merrimac's skrov, stort nog att köra in med både häst och vagn. Fartyget fick dra sig ur striden. Alla i nordstaterna drog en lättadens suck. Dittills hade ju "Merrimac" fått härja obehindrat och anställde stora skador både till lands och vatten. Den 31 december 1862 sjönk "Monitor" utanför Cape Hatteras, N. C., medan den bogserades av ett annat örlogsfartyg. Enligt dagspressen har nu en expedition från Duke University nu

välbekanta personer som är födda på samma gård är: Signe, fru John A. Anderson i Portland och Helmer Johnson i Tacoma. Vi förstår att Helmer har upplevat en födelsedag i dagarna. Kanske den 75te. Vi gratulerar och må du länge leva.
Steve

rummet vraket. Någon bärgning i stil med "Vasa" lär inte vara att vänta. Vraket ligger på 220 fots djup och vid själva kanten av Golfströmmen, där det vore vanskligt för någon dyka-
Pränt om fortsättning

re att bege sig ned. Med mekaniska attiraljer hopas de att kunna bärga vissa delar av skrovet. Ericson vägrade också att patentera sin uppfinning för framtida vinning. En tacksamhetsresolution från U. S. Congress var nog för honom.
Fru Matilda Hedborg, firade sin 105:e födelsedag i kretsen av sina tre döttrar och en son samt ättlingar i flera led, på älderdomshemmet i McKenna nyligen. Född i Sollefteå blev hon tidigt moderlös och uppfostrades av en moster i Dalarna. 20-årig anlände hon till dessa trakter. Dit hennes fader hade emigrerat år 1880 och blev den första nybyggaren (squatter) i Ohop dalen. År 1885 tog han ett frihemman vid södra stranden av Ohop Lake. Efter ett kort besök hos sin far kom Matilda till Tacoma. Där hon omsider hyrde ett hus och hyrde ut rum åt arbetande flickor. Skaffade en ko och sålde mjölk. När hon ibland besökte sin far fick hon ta Spanaway spåravn så långt den gick och sedan vandra de många milen till Ohop. På en av dessa vandringar fick hon sällskap av en landsman, Axel Henry Hedborg född i Sverige, som efter ett par år i Minnesota hade kommit hitut och tagit ett hemstead på 160 acres vid Alder, ändå längre ut mot vårt höga fjäll. I maj 1898 blev det bröllop och paret flyttade ut på frihemmanet där skogen stod så tät att himlavalvet endast kunde skönjas om man bläckade rätt opp. Området blev omsider röjt, 100 acres lades till området som nu är en produktiv farm. Mr. Hedborg avled år 1942. Farmen brukas nu av sonen Curtis Hedborg.

Axel Hedborg var son till en svensk sjökaptens som deltog i guldrushen i Kalifornien i början på 50-talet. Efteråt var han kapten på en skonare som gick efter kusten innan han återvände till Sverige. Steve
Mass 27 -74

Tacoma, Wn. Miss Augusta Ohlin, avled nyligen i en ålder av 85 år. Tills pensioneringen år 1953 tillhörde hon jämte sin framlidna syster Elin Ohlin, lärarstaben vid Stadium High School. Mis Ohlin var infödd tacomabo. Dotter till makarna Hugo Ohlin, pionjärer i samhället. Mr Ohlin var chartermedlem och den första sekreteraren för Valhalla när föreningen organiserades år 1884. Han ser ut att också ha varit Valhalla's tillfällighetspoet under de tidiga åren. Han var fästad vid flera av affärshusen, först hos Gross Brothers, som annonserade att de ägde den första tegelbyggnaden i Tacoma. Kan inte erinra mig att han hade någon direkt förbindelse med landsmännen de senare åren av sin levnad.

● Herr Carl Person, vår antikvariska bokhandlare på Broadway och kassör för Valhallas Förtröendemen har genomgått en omfattande operation och vistas på Tacoma Ge-

LAPP-LISA (Anna-Lisa Öst)

neral Hospital de senare veckorna. Vi önskar honom "ett snart tillfrisknande".

● Både Carl och Mildred Svedberg, förde taktipinnen i vissa nummer vid Runebergskörens konsert för ett par veckor sedan. Fast Carls namn kom bort någonstans mellan min skrivmaskin och sättmaskinen på tryckeriet. Så här är ett tillfälle att räcka Carl en blomma för hans stora intresse för Svensk sång och musik. Med det stora intresse han visat är det ju all anledning att tro att han har rikssvenskt påbrå. Så är dock ej förhållandet. Hans far, framlidne Carl Svedberg senior, var född i Malaks församling i Finland och hans mor, Caroline, född Knudsen, växte upp i Kvinnedal, Fleckfjord, Norge. Både tillhörde de ungdomskretsen i våra unga dar. Carl Jr, växte upp och studerade vid de allmänna skolorna i Tacoma. Bedrev studier och tog sin grad vid Eastman School of Music, i Rochester N. Y. och har dedrivit ytterligare studier vid U of W. Han är en virtuos på piano och hade en egen studio tills för något år sedan, då han blev anställd vid de allmänna skolorna. Sedan han tog över ledarskapet av Runebergskören har den kören upparbetats tills den är en av de absolut finaste blandade körerna i desst trakter. Det är Carls förtjänst att vi ännu kan få höra hemlandstoner nu och då. Och vi står i stor tacksamhetsskuld till honom för hans
oegennyttiga strävan att uppehålla Svensk sång och musik. I ungefär 30 år hade vi en sommarstuga vid Johnson Point, nära Olympia. Tills för några år sedan då det inte fanns ork nog längre att sköta om mer än ett hem. Var Kelso Point kan vara belägen har jag ingen aning om, men kanske Nisse har reda på det. Steve

MA 4-15-74

Tacoma, Wn. Det var en upplevelse att få omma till Logen Frihet i Fremont och träffa så många gamla beanta skom man inte träffat på årat. Det måste ha varit bortåt 20 år eedasn sist. Såg en del på avstånd, som det inte blev tillfälle att skaka hand med. Saknade flera av den gamla stammen som hade gått över gränsen till det stora okända. Synd att det inte blev någon kontakt med broder Ivan Angström O'Lane. Skulle ha önskat att bli närmare bekant med honom. Vi är ju bläcksudare båda två och lika fåglar skockas. Man är ju inte lika aktiv som förr. Med åren känns det skönt att få överlåta alla brödbekymmer och allt annat besvär som tillhör föreningslivet på yngre skuldror och snart varslar man att det går bra en förutan. Därmed är dock inte sagt att intresset domnar av. Så varför inte ett rejält 'Vasa Rally' någon gång framöver, å lämplig tid och plats. Med ett lagom långt program så att Vasa-syskonen får tillfälle att förnya och stifta nya bekantskaper, så att allt blir lika gemytligt och trevligt som det var hos 'Frihet' på den sista Vasa-träffen.

● Wallace Anderson, fyllde 50 år nyligen och blev vederbörli- gen avfestad med en riktig födelsedagshippa på Valhalla Hall. Wallace är son till framlidne Axel C. Anderson, som startade de beryktade Valhalla-frukostarna då han var ordförande för ett 30-tal år sedan. Wallace följde sin far i den stora stolen några år senare. De två är det enda par av far och son som innehaft ordförande- värdigheten i föreningens snart 90-åriga tillvaro. Gratulationer och må du länge leva!

● George Burkman har avlidit i en ålder av 90 år. Han var född i Sandbäck, Gammals- torps församling, Blekinge och kom till Iowa något år efter sekelskiftet. Lärde sedermera till grovplåtslagare (bollerma- ker) i S:t Paul, Minn. och an- lände till dessa trakter år 1912. Under båda världskrigen var han verkmästare vid skepps- varv. De senare årtiondena så drog han sig tillbaka som före- ståndare för hyreshus. Tillhör- de Valhalla och härvarande lo-

såg ni sist något fördelaktigt om Sverige i amerikansk press? De tycks vara lika goda kål- supare på båda hållen. Ingen- dera av parterna är kritvit och den ena parten är väl inte me- ra bläcksvart än den andra. Så

när båda parterna stöter i grått, är det väl bäst att göra liksom Jakob Ärlig "Taga saken kallt" Redaktören torde ha nog be- kymmer med att hålla SP fly- tande utan att vi ber honom att dra sitt träsivrd och gå i här- nad mot huvudstadspressen i Sverige. Särtrycket från Svens- ka Dagbladet var ungefär det larvigaste lappsjoj någon har kokat ihop på bra länge. Om det var någon mening med det så var jag oförmögen att upp- täcka den. "It touched on eve- rything, but covered nothing" för att begagna ett gammalt ordstäv. Det var också litet oförsiktigt att sätta Tre Kro- nor på Stjärnbaneret. Där kun- "trubbel", Bengt om någon genuin patentpatriot fått syn på det. Steve.

medan herrarna drog sig till- baka för att handlägga fören- ingens affärer underhölls da- merna med sällskapsspel. Av någon orsak tycktes kämparna vara litet mer talträngda än vanligt, så mötet drog ut på tiden, när allt var över så var fruntimren färdiga att gå hem. ● Efter ett halvsekel i Tacoma har Elof och Karin Lindstrom, i dagarna ändrat sin adress till 8727 N. W. 21st St., Seattle. För att komma närmare sonen Arne och hans familj. Paret är välkända bland landsmannen här i stan. Båda tillhör härva- rande vasaloge. Elof är f d ordf och har tagit aktiv del i för- i både Valhalla och vasalogen eningsarbetet. Vid senaste Vil- hallamötet meddelade ordf Len Lovstrom, att Elof hade lämnat orten och i väl valda ordalag prisade honom för allt gott ar- bete han utfört för logen under de gångna åren. Han meddela-

de också att Elof halvt lovat att komma över och agera köks- chef vid den årliga frukosten mot slutet av året. Det med- delandet mottogs med rungan- de applåder Vi kommer att sak- na Elof och Karin, på samma gång önskar vi dem tomtebo- lverka i deras nya hem.

Seattle söndagen den 6/4

Logen Norden # 233 med ordf. Thelma Johnson kom till ligen Frihets möte den 5 april i en buss, 26 medlemmar stark. Flera hade lovat att komma, men tillfällig sjukdom samt regn och köld förhindrade i sista minuten. Man hade ju även andra besökande, från Vasa Hope och Klippan, men från rentonområdet inte nå- gon. Mottagande för logen Frihet var ordf. Lillie Halvor- son, Aida Thorell och Fred Greenlund samt många gamla bekanta. Bland Nordens skara märktes Stephen Forslund och Anna M. Anderson. Forslund påpekade det stigande antalet kvinnoor på tjänstemannaplät- serna, kvinnornas 'liberation Movement', kanhända. Och här mindes den tid när Vasalogen var helt manlig. Fred Green- lund hade minnen sedan 1912 och Anna Haroldson berättade att hon omkring 1923 hade bli- vit medlem av logen Norden, men sedan flyttat över till lo- gen Ankaret i Enumclaw och efter ytterligare ett kvarts se- kel flyttat till logen Frihet. Där hon nu ativt deltagit i nästan 25 år. Anna M. Anderson, som har varit D. S. under många år gav oss en tankeställare om Vasa Ordens framtid. Med i Nordens grupp var även Gun- nar och Ingeborg Anderson som under en tid hade varit medlemmar i logen F. Det blev hägomster och ningar efter ett kort affär mö- te och i sjukrapporten omta- lades att en hel del av de äldre på vilohem är så glada över att få ett besök. Sedan fick alla närvarande kaffe och tillbehör på övre våningen där Bertha Nilson, Florence Nord- Logen Frihet . . forts. på sidan 2

Med ett lagom så att Vasa-syskonen tar tillfälle att förnya och stifta nya bekantskaper, så att allt blir lika gemytligt och trevligt som det var hos "Frihet" på den sista Vasa-träffen.

● Wallace Anderson, fyllde 50 år nyligen och blev vederbörligen avfestad med en riktig födelsedagshippa på Valhalla Hall. Wallace är son till framlidne Axel C. Anderson, som startade de beryktade Valhallafrukostarna då han var ordförande för ett 30-tal år sedan. Wallace följde sin far i den stora stolen några år senare. De två är det enda par av far och son som innehaft ordförandevärdigheten i föreningens snart 90-åriga tillvaro. Gratulationer och må du länge leva!

● George Burkman har avlidit i en ålder av 90 år. Han var född i Sandbäck, Gammals- torps församling, Blekinge och kom till Iowa något år efter sekelskiftet. Lärde sedermera till grovplåtslagare (boilermaker) i S:t Paul, Minn. och anlände till dessa trakter år 1912. Under båda världskrigen var han verkmästare vid skeppsvarv. De senare årtiondena så drog han sig tillbaka som föreståndare för hyreshus. Tillhörde Valhalla och härvarande loge av Vasaorden och Christian Science Church. Närmast sörjande är en son Grant, industriägare i Eugene, Oregon, med maka och två söndöttrar och ett barnbarns barn, samt systern, fru Matilda Garvin i Portland, Oregon.

● Att Onkel Sam inte alltid har fått så god press i det gamla landet, det kan vi komma överens om. Men om de svenska journalisterna har svärtat ner Onkel Sam något värre än deras samtida här i landet har svartmålat Moder Svea, det övergår mist bedömning. När

MAY 8-74

Tacoma, Wn. Valhallas sedvanliga påsksexa avhölls i samband med det senaste logemötet. En smula "post festum" förstås, men påsken kommer ju aldrig på något bestämt datum heller. Så det går väl på ett ut. Som vanligt var det en familjemiddag och tillslutningen var god. Föreningen består huvudsakligen av tiggermjölk. På senare år har fruarna blivit ombudda att bringa en favoriträtt. Det blir mat för "gudar" och denna gång var inget undantag. Dick Carlson, förde kommandot i köket den här gången till allas belåtenhet. Medan herrarna drog sig tillbaka för att handlägga föreningens affärer underhölls damerna med sällskapsspel. Av någon orsak tycktes kämparna vara litet mer talträngda än vanligt, så mötet drog ut på tiden, när allt var över så var fruntimren färdiga att gå hem.

● Efter ett halvsekel i Tacoma har Elof och Karin Lindstrom, i dagarna ändrat sin adress till 8727 N. W. 21st St., Seattle. För att komma närmare sonen Arne och hans familj. Paret är välkända bland landsmännen här i stan. Båda tillhör härvarande vasaloge. Elof är i d ord och har tagit aktiv del i för i både Valhalla och vasalogen eningsarbetet. Vid senaste Villahallamötet meddelade ordf Len Lovstrom, att Elof hade lämnat orten och i väl valda ordalag prisade honom för allt gott arbete han utfört för logen under de gångna åren. Han meddelade

de också att Elof halvt lovat att komma över och agera kökschef vid den årliga frukosten mot slutet av året. Det meddelandet mottogs med rungande applåder Vi kommer att sakna Elof och Karin, på samma gång önskar vi dem tomtebolycka i deras nya hem.

● Steilacom lär ha varit ett ganska livligt pionjärsamhälle år 1870 då Anton och Fredrika Malm, anlände dit efter att ha tillbringat de första tre åren här i landet i Chicago. Enligt Bonney's History of Pierce County var hon den första svenska kvinna som vågat sig ut hit till urskogen. Nyligen råkade jag på ett annat namn av intresse i en annan historik. Där meddelades att Agneta Larson, 18 år gammal, hade anlännt till dessa trakter med Byrds karavan år 1852. (Byrd tog ett homestead vid American Lake.) Samma år (1852) gifte hon sig med Thomas M. Chambers, 57 år gammal, en änkeman med 8 barn, som hade ett frihemman vid mynningen av Steilacom Creek som sedan blev Chambers Creek. Agneta och Chambers hade 4 barn tillsammans innan han avled år 1876. (What a man. What a man.) Fru Chambers lär ha levat till 1916. Steve

efter ytterligare ett kvarts sekel flyttat till logen Frihet. Där hon nu aktivt deltagit i nästan 25 år. Anna M. Anderson, som har varit D. S. under många år gav oss en tankeställare om Vasa Ordens framtid. Med i Nordens grupp var även Gunnar och Ingeborg Anderson som under en tid hade varit medlemmar i logen F. Det blev hägomster och ningar efter ett kort affär möte och i sjukrapporten omtalades att en hel del av de äldre på vilohem är så glada över att få ett besök. Sedan fick alla närvarande kaffe och tillbehör på övre våningen där Bertha Nilson, Florence Nord-

Logen Frihet . . . forts. på sidan 2

Tacoma Wa. För några år sedan då 'pumpen' ville gå i strejk och diverse andra skröpligheter började göra sig gällande fick jag en bestämd order av doktorn att bege mig

ut och gå, minst ett par mil om dagen om jag inte ville möte Sankte Per i förtid. Det blev ju bara några kvarter till att börja med tills det blev nog ork att knata de två milen och när jag var hos honom sist så blev det endast ett kort "Keep walking". Ibland blir det av att ta en rundvandring genom det och uppliva gamla minnen från den tid vi och seklet var unga även om det ena efter det andra av de gamla minnesmärken försvinner. Nyss föll "Vor Frelseres Luth. Kirke" i ett moln av damm och flisor. Den församlingen förenade sig med en annan och vi antager att den färgade menighet som förvärvade kyrka och prästgård fick dem för ett rampris. Nu när ett katolskt lasarett behövs området för utvidgning så fick de punga ut med \$100 000. Ett par kvarter därifrån står den gamla Norske Frikirken. Där vi vill minnas att guttarna och även en del pojkar väntade tåligt på söndagskvällar tills ungdomsmötet var över för att se om det kom ut några 'piker' som de kunde få ihopet med. Nu har Kirken blivit en Muhammedansk moske med halvmane och allehanda krumelurer på skylten utanför. Inte så långt därifrån på 14th och M St. står f. d. Svenska Frikyr-

kan väl igenbomrad, med fönstren väl täckta. Tills nyligen har den innehafits av en "New Jerusalem"-församling. Inte tror jag att de hade något att göra med Emanuel Swedenborg's Nya Jerusalemets lära. Snarare en färgad pingstförsamling som nu har förvärvat f. d. Svenska Methodistkyrkan på 11th och J St. Där pastor Beck predikade på sin tid och blev så rörd att tårarna rann när han berättade om sina snälla pojkar — som var minst lika fulla av sjutton som resten av oss. I pastorns främre händer det att farbror farbror Carlson tolkade ordet: på den bästa eller värsta 'swengelska' man någonsin har hört. Frälsningsarméns loka på 12th and K där kapten Fred Anderson förde kommandot och skramlade ihop medlen a bygga för, revs för åtskilliga år sedan och tomten blev pakering för ett snabbköp. Anderson, var smålänning och mångsidig, annars hade det vänt inte gått med den lilla här hade att kommendera. En keportör som kom till stan och gång gått igenom Krigsskolan med Anderson, meddelade där hade han kallats för "Glada Fredrik".

get bröt ut blev han skickad till fronten. Där blev han ryktbar med att förplåga pojkar med pannkakor och hade erövrat titeln "Capt. Anderson The Flapjack King." Efter sin återkomst tog han avsked från Armén och återgick till näringarna. Men glömde aldrig att dra fram det stora äventyret i både tid och otid. Brankären roade sig med att tulla eld på bröderna Petersons fastighet för några år sedan. Ett gammalt minnesmärke. De hade med bränsle, hö och spannmål. En amerikansk församling äger nu f. d. Svenska Tabernaklet. Värmlänningen Olof Larson, lade nog ner all färdighet och all sin erfarenhet i den byggnaden. Men ändock dugde den ej i längden. Sakerligen står helgedomen likel och är kanske då ett fridkadan mot slutet av nästa seylst minnesmärke. Svenska Lutherska Kyrkan på 8th och I St. brann för jämnt 50 år sedan. Men prästgården står fortfarande kvar, fast det ser litet fasigt ut däromkring. Det var en livlig plats på sin tid. Minst en vigsel varje lördag på pastor Bloemquists tid. Hans "tjänstebröder" började undra var de alla kom ifrån. Någon satte upp en affärsbyggnad efter branden som nu har stått tom länge. Nu har där blivit "Guds Hus" igen. "Church of the Guardian Angels". Vad för sorts sekt är obekant. Svenska Lutherska Kyrkan blev First Lutheran redan före branden och återuppbyggdes på 6th och I St. av bohusslänningen Edward Young, mitt emot Wrights Park. Wrights Park förtjänar sitt eget kapitel någon gång framöver. Landskapsarkitekt var en E. O. Schwagerl, men det var värmlänningen Andy Christofferson, som var utlärare trädgårdsmästare från Sverige, som stod för arbetet under de fem år som det tog att fullborda projektet. Steve

Tacoma, Wn, den 1 maj -74

Tryckfels-Nisse, den rackarn var framme igen i ett föregående opus. Då jag meddelade att jag tar en rundvandring i det f. d. Skandinaviska distriktet här i vår by, hoppade han helt sonika över det. Så var det om kolportören som kom och berättade att kapten Anderson var känd som "Glada Fredrik" i Chicago. Det fick Nisse ihop till "Glada Anderson". Kapten Anderson bara log när någon påminde honom att han var Glada Fredrik. Kolportören var för övrigt Albert Dahlström, om någon kommer ihåg honom och hans bedrifter. Efter sin sejour i Frälsningsarmén startade han sitt eget samfund — och väckte många själar — kvinnor mest. När det började osa hett i mellänvästern kom en västerut. Till slut blev Önsad intraserad i hans fö-

Kören, över 100 röster stark, var i god form. Samsjungning, harmoni och nyansering var perfekt. George Halvar från Seattle var chefsdirigent. Biträdd av Ernest Harold, från Portland och Mildred Svedberg från Tacoma. En trumpetare, Loran Saretske, tog publiken med storm då han uppträdde i mellannumren. Tacomalogens ordförande Hannes Sutherland, meddelade att det var precis 50 år sedan kretsens sångare samlades för första gången och gav sin första konsert i samma lokal där de nu kunde fira 50-årsjubileet. Tacoma-avdelningens kör är 10 år äldre än det och Leonard Svedberg har varit med från början. Sakerligen distriktets "Grand Old Man". Jag uppskattade att bli bekant med Ernest Harold, från Portland och fick ett kort samtal med honom innan någon rök honom i rocken och meddelade att han behövdes någon annanstans. Efter konserten blev det förfriskningar och allmän bal. Men det är länge sedan jag orkade kasta klackarna i taket så jag drog mig iväg hemåt efter en mycket trevlig afton.

● Pastor Lyndon Murk, i Bethel Lutherska församling, blev vederbörligen hyllad söndagen efter Påsk emedan 10 år hade förflutit sedan han tog över pastoratet. Förfriskningar serverades, ett minnesalbum och en subskriberad gåva överlämnades. Med sitt vänsällna väsen har han blivit uppskattad i vida kretsar. Han är en begåvad predikant, sångare och musiker. Få kan mäsas som han Sjunger i Runebergskören och var solist vid deras finlandsfärd för något år sedan. Lär ha ett bibliotek på flera tusen band och är en skicklig amatörfotograf. Född i Fergus Falls, Minn., kom han till Bellingham i skolåldern. Efter seminarietären och ordination, verkade han först i S:t Paul och sedan i Great Falls i 13 år tills han blev kallad till Tacoma. Han har både småländskt och gotländskt påbrå. Fast förfäderna på båda hållen kom till Minnesota som barn, kanske för 100 år sedan eller mer. Liksom sin företrädare ser han ut att ha vunnit landsmännens förtroende och vi önskar honom all lycka i fortsättningen.

● Tillsammans med en kompanjon, har vår "nephew" Edwin Lindbeck, son till fru Agda Lindbeck i Kelso, som torde vara tämligen bekant i Vasakretsar, övertagit B. J. Logan's Marine Surveyor & Marine Insurance Co i Anchorage, Alaska. Lycka till! Ed var i Onkel Sams flotta i 28 år och steg från rekryt till kommandör i tjänst. Efter pensioneringen blev det ett kort strandhugg i Aberdeen innan han anställdes i firman han nu övertagit. Fru Mary Ann, dotter till fru Linda Person i Seattle fyller i dagarna 50 år. Huj vad tiden går. Tycker det var bara i förljöl hon brukade som skol flicka komma med folk från

Tacoma Wa. Albert A. Anderson, firade sin hundraårsdag söndagen den 19 maj med en mottagning på Federal Way Convalescent Center, anordnad av hanus trt döttrar, fruarna Ragnhild Liljebeck, Doris Smith och Alyce Fulton. En niece, Hildur Forsberg, kom flygandes från Sverige för att bevista sin Onkels hundraårsdag. Hr. Anderson var född på Adelsö i Mälartn, nära Stockholm. Gick tidigt till sjöss och gjorde ett första strandhugg på östkusten i USA i början av seklet. Fick ett jobb hos en millionär att sköta om hans fina hästar och fick även lära sig att köra och sköta om hans bil. Hans arbetsgivare ville behålla honom, men havet drog. Nästa strandhugg blev i Port Ludlow, Wn år 1911. Men inom kort bar det av hemåt igen. Hemkommen blev han i äktenskap förenad med Anna Malm och snart var de nygifna på väg till Tacoma. Här blev han först sysselsatt inom virkesindustrin. Efter några år i Tacoma inköptes en halv acre land på East Tacoma Hill med åtminstone 50 stubbar. Ett mindre hem byggdes först, som sedan utvidgades. Där hade herr Anderson sin hemvist till för ungefär ett år sedan, då han drabbades av ett slaganfall. Nästan ända till dtn tiden körde han sin bil och skötte om sin trädgård. Fru Anderson avled år 1931. Ett tag var han vaktmästare och körde skolbussen från Northeast Tacoma school. Bussen fick han hålla sig med själv och även reparera den. Lönen var \$ 55 per månad. Var sedermera anställd i andra skolor i Tacoma och vid

194-24-74

ett skeppsvarv under sista kriget. Hans hobby har alltid varit finsnickeri. Möbler vars like inte torde kunna uppbringas någon annanstans har överlämnats till de anhöriga. Vi gratulerar Med Dagen.

● Fröken Gun Johansson, från Stockholm, kemisk ingenjör till yrket, har anlänt på några veckors besök hos sin faster fru Ragnhild Forslund och farbror Folke Johansson, i Steilacom, samt kusinerna Harry Forslund i Seattle och Walter Forslund i Tacoma med familjer. Det är fyra år sedan hon var här sist och vi önskar henne välkommen åter! Gun är barnfödd i Kiruna där hennes föräldrar innehade Nya Manufakturaffären till för några år sedan. Föräldrarna herr och fru L. R. Johansson gjorde två längre besök i Tacoma, sist för ett par år sedan. Hewkommen dog hr. Johansson kort därefter.

● Fru Gunhild Lundqvist, jämte dottern fru John Oblanas, (Nancy) jämte hennes barn Johnny och Judy Oblanas från Sunnyvale, Kalifornien lämnar i dagarna för en sex veckors tur till det gamla landet. Detta

är Nancys tredje resa till sina fäders land. Hur många gånger fru Lundqvist varit hem har jag förlorat räkningen på. Besöken gäller främst hembygden i Blekinge och framlidne Gunnar Lundquists släktingar i Angermanland och övriga släktingar i Skåne, Småland och annorstäds Steve

MON., JAN. 22, 1973

Jarvis V. Headberg, Ex-Index Owner, Dies

Victor J. Headberg, 82, of 611 N. Sheridan Ave., former co-owner, editor and publisher of the Tacoma Daily Index, died Saturday. He was born in Tacoma and had lived here all his life.

Mr. Headberg worked at the Index for more than 60 years, starting as a copy boy. He retired and sold his interest in 1970.

He was a member of the Joseph Warren Lodge 235, F & A M and attended the First Lutheran Church.

He is survived by a son, Robert V. of Tacoma; a brother, Dr. Reuben A. of Tacoma; five sisters, Mrs. Hans M. Anderson, Mrs. Clayton E. Johnson and Miss Mabel Headberg, all of Tacoma, and Mrs. M. C. McDonald of Santa Rosa, Calif., and Mrs. Edwin Rundell of Rochester, Minn.; two grandchildren; and four great-grandchildren.

Services will be announced by Buckley-King Mortuary.

na försvinner. Nyss föll "Frelseres Luth. Kirke" i ett moln av damm och flisor. Den församlingen förenade sig med en annan och vi antager att den färgade menighet som förvärvade kyrka och prästgård fick dem för ett rampris. Nu när ett katolskt lasarett behövde området för utvidgning så fick de punga ut med \$100 000. Ett par kvarter därifrån står den gamla Norske Frikirken. Där vi vill minnas att guttera och även en del pojkar väntade tåligt på söndagskvällar tills ungdomsmötet var över för att se om det kom ut några 'piker' som de kunde få ihopet med. Nu har Kirken blivit en Muhammedansk moske med halvmåne och allehanda krumelurer på skylten utanför. Inte så långt därifrån på 14th och M St. står f. d. Svenska Frikyr-

kan väl igenbomrad, med fönstren väl täckta. Tills nyligen har den innehafts av en "New Jerusalem"-församling. Inte tror jag att de hade något att göra med Emanuel Swedenborg's Nya Jerusalem's lära. Snarare en färgad pingstförsamling som nu har förvärvat f. d. Svenska Methodistkyrkan på 11th och J St. Där pastor Beck predikade på sin tid och blev så rörd att tårarna rann när han berättade om sina snälla pojkar — som var minst lika fulla av sjutton som resten av oss. I pastor's frånvaro hände det att farbror farbror Carlson tolkade ordet: på den bästa eller värsta 'swengelska' man någonsin har hört. Frälsningsarméns loka på 12th and K där kapten Fred Anderson förde kommande och skramlade ihop medlen att bygga för, revs för åtskilliga år sedan och tomten blev påkiering för ett snabbköp. Anderson, var smålänning och mångsidig, annars hade det väl inte gått med den lilla här hade att kommande. En gång portör som kom till stan och gång gått igenom Krigsskola med Anderson, meddelade där hade han kallats för "Glada Fredrik".

da Anderson kallat öknar fastnade

Säkerligen står helgedomen likel och är kanske då ett fridkadan mot slutet av nästa se-lyst minnesmärke. Svenska Lutherska Kyrkan på 8th och I St. brann för jämnt 50 år sedan. Men prästgården står fortfarande kvar, fast det ser litet fasigt ut däromkring. Det var en livlig plats på sin tid. Minst en vigsel varje lördag på pastor Bloemquists tid. Hans "tjänstebroder" började undra var de alla kom ifrån. Någon satte upp en affärsbyggnad efter branden som nu har stått tom länge. Nu har där blivit "Guds Hus" igen. "Church of the Guardian Angels". Vad för sorts sekt är obekant. Svenska Lutherska Kyrkan blev First Lutheran redan före branden och återupbyggdes på 6th och I St. av bohushänningen Edward Young, mitt emot Wrights Park. Wrights Park förtjänar sitt eget kapitel någon gång framöver. Landskapsarkitekt var en E. O. Schwagerl, men det var värmlänningen Andy Christofferson, som var utlärare trädgårdsmästare från Sverige, som stod för arbetet under de fem år som det tog att fullborda projektet. Steve

Tacoma, Wn, den 1 maj -74

Tryckfels-Nisse, den rackarn var framme igen i ett föregående opus. Då jag meddelade att jag tar en rundvandring i det f d Skandinaviska distriktet här i vår by, hoppade han helt sonika över det. Så var det om kolportören som kom och berättade att kapten Anderson var känd som "Glada Fredrik" i Chicago. Det fick Nisse ihop till "Glada Anderson". Kapten Anderson bara log när någon påminde honom att han var Glada Fredrik. Kolportören var för övrigt Albert Dahlström, om någon kommer ihåg honom och hans bedrifter. Efter sin sejour i Frälsningsarmén startade han sitt eget samfund — och väckte många själar — kvinnor mest. När det började osa hett i mellänvästern kom han västerut. Till slut blev Sam intresserad i hans förehavanden och han fann för gott att smita iväg till gamla landet. Där blev han inblandad i varjehanda geschäft och var bl a biografägare i Limhamn. Jag trodde också att f d Missionskyrkan skulle stå likadann på slutet av nästa sekel. Men det gav Nisse sjutton i. Det blir lite svårt att ha tålamod med Nisse ibland.

● I samband med det årliga kretsmötet av Runebergs-Orden gav distriktets sångare en mycket njutbar konsert på Valhalla Hall lördagen den 20 april

samtal med honom innan någon rök honom i rocken och meddelade att han behövdes någon annanstans. Efter konserten blev det förfriskningar och allmän bal. Men det är länge sedan jag orkade kasta klackarna i taket så jag drog mig iväg hemåt efter en mycket trevlig afton.

● Pastor Lyndon Murk, i Bethel Lutherska församling, blev vederbörligen hyllad söndagen efter Påsk emedan 10 år hade förflutit sedan han tog över pastoratet. Förfriskningar serverades, ett minnesalbum och en subskriberad gåva överlämnades. Med sitt vänsälla väsen har han blivit uppskattad i vida kretsar. Han är en begåvad predikant, sångare och musiker. Få kan mässa som han Sjunger i Runebergskören och var solist vid deras finlandsfärd för något år sedan. Lär ha ett bibliotek på flera tusen band och är en skicklig amatörfotograf. Född i Fergus Falls, Minn., kom han till Bellingham i skolåldern. Efter seminarieäran och ordination, verkade han först i St Paul och sedan i Great Falls i 13 år tills han blev kallad till Tacoma. Han har både småländskt och gotländskt påbrå. Fast förfäderna på båda hållen kom till Minnesota som barn, kanske för 100 år sedan eller mer. Liksom sin företrädare ser han ut att ha vunnit landsmännens förtroende och vi önskar honom all lycka i fortsättningen.

● Tillsammans med en kompanjon, har vår "nephew" Edwin Lindbeck, son till fru Agda Lindbeck i Kelso, som torde vara tämligen bekant i Vasakretsar, övertagit B. J. Logan's Marine Surveyor & Marine Insurance Co i Anchorage, Alaska. Lycka till! Ed var i Onkel Sams flotta i 28 år och steg från rekryt till kommandör. Efter pensioneringen blev det ett kort strandhugg i Aberdeen innan han anställdes i firman han nu övertagit. Fru Mary Ann, dotter till fru Linda Person i Seattle fyller i dagarna 50 år. Huj vad tiden går. Tycker det var bara i förtid hon brukade som skolflicka komma med folk från Kelso till vårt sommarhem vid Kelso Point. Vi gratulerar! Antagligen har de inte SP. Men kanske professor Måve, vid University of Alaska som de är goda vänner med har den, och frambär hälsningarna. Steve

Ludlow, Wn år 1911. Men inom kort bar det av hemåt igen. Hemkommen blev han i äktenskap förenad med Anna Malm och snart var de nygifta på väg till Tacoma. Här blev han först sysselsatt inom virkesindustrin. Efter några år i Tacoma inköptes en halv acre land på East Tacoma Hill med åtminstone 50 stubbar. Ett mindre hem byggdes först, som sedan utvidgades. Där hade herr Anderson sin hemvist till för ungefär ett år sedan, då han drabbades av ett slaganfall. Nästan ända till dtn tiden körde han sin bil och skötte om sin trädgård. Fru Anderson avled år 1931. Ett tag var han vaktmästare och körde skolbussen från Northeast Tacoma school. Bussen fick han hålla sig med själv och även reparera den. Lönen var \$ 55 per månad. Var sedermera anställd i andra skolor i Tacoma och vid

MAY - 24 - 74

ett skeppsvarv under sista kriget. Hans hobby har alltid varit finsnickeri. Möbler vars like inte torde kunna uppbringas någon annanstans har överlämnats till de anhöriga. Vi gratulerar Med Dagen.

* * *

● Fröken Gun Johansson, från Stockholm, kemisk ingenjör till yrket, har anlänt på några veckors besök hos sin faster fru Ragnhild Forslund och farbror Folke Johansson, i Steilacom, samt kusinerna Harry Forslund i Seattle och Walter Forslund i Tacoma med familjer. Det är fyra år sedan hon var här sist och vi önskar henne välkommen åter! Gun är barnfödd i Kiruna där hennes föräldrar innehade Nya Manufakturaffären till för några år sedan. Föräldrarna herr och fru L. R. Johansson gjorde två längre besök i Tacoma, sist för ett par år sedan. Hewkommen dog hr. Johansson kort därefter.

* * *

MON., JAN. 22, 19

Jaries V. Headbe Ex-Index Owner, Di

Victor J. Headberg, 8611 N. Sheridan Ave., formerly co-owner, editor and publisher of the Tacoma Daily Index, died Saturday. He was born in Tacoma and lived here all his life.

Mr. Headberg worked for the Index for more than 20 years, starting as a copy boy. He retired and sold his interest in 1970.

He was a member of the Joseph Warren Lodge F & A M and attended the First Lutheran Church.

He is survived by a sister, Robert V. of Tacoma; a brother, Dr. Reuben A. of Tacoma; five sisters, Mabel Hans M. Anderson, Mabel Clayton E. Johnson and Mabel Headberg, all of Tacoma, and Mrs. M. McDonald of Santa Rosa, Calif., and Mrs. Edwin Russell of Rochester, Minn.; two grandchildren; and four great-grandchildren.

Services will be announced by Buckley-King Mortuary.

By Marshall Wilson

TWENTY years or more ago a visiting Swede, Albert Viksten, my father-in-law, came halfway around the world and introduced me to a man in my own town—Seattle. That man was Harry Fabbe.

Albert, who traveled the world over for the books he wrote, both fiction and nonfiction, had a reputation of finding the "good and important" people in every community in which he stopped.

Harry Fabbe certainly was no exception.

Fabbe, 74, died December 7 after almost half a century of work and devotion to the Swedish community in the Pacific Northwest.

Fabbe's instrument of effectiveness was the weekly Svenska Posten (The Swedish Post), which he edited 46 years.

To a few who knew him he was Harry—rarely was it Mr. Fabbe—to most it was just Fabbe,

FABBE: Northwest Swedes' editor 46 years

a name he wore like a title.

Fabbe's ashes have been returned to his native Linköping in Southern Sweden. The marks he made in a land forever alien to him can never be erased.

His passport shows he first entered the United States August 28, 1915. He worked in Alaska for a while but eventually came to Seattle. In 1926 his mother was ill in Sweden, so Fabbe went home for a year but returned in 1927 to take over the editorship of Svenska Posten. He was to have no other job.

Fabbe, who loved his native Sweden so much and who wrote about it so eloquently, was to go home only once more, in 1948, when he and his wife, Betty, took a four-month trip as guests of the Swedish government.

All kinds of honors were heaped on Fabbe—lifetime membership in the Swedish Club, recognition in 1948 by King Gustav V, who made him a Knight of the Order of Vasa, and in 1973, when Princess Christina came to Seattle and, on orders of still another King, Gustav VI Adolf, presented him with the title Commander of the Order of Vasa, the country's highest honor.

Fabbe cherished these honors. An honor of a different sort brought on one of his memorable chuckles.

Mrs. Fabbe recalls that when her husband was in Alaska he had done some seed gathering for botanists with whom he corresponded at Lund University in Sweden. Seven of the seeds were of previously uncataloged plants. The Lund

for him there," Mrs. Fabbe recalled. "I heard him roar with laughter.

"They had named one of the plants after him—*Taraxacum fabbianum*.

"Harry, who had spent years fighting the weeds at our home, had just had a dandelion named after him."

ALL HIS LIFE Fabbe remained fluent in the Swedish language he learned as a child.

"Fabbe never wrote in 'Svenska' (fractured Swedish)," recalls Prof. Walter Johnson, retired as chairman of the Scandinavian Language and Literature Department at the University of Washington.

"His Swedish was as pure as it was when he first got off the boat, in spite of only two trips back to Sweden."

How did he keep it so pure, in a land where so many of his fellow countrymen have almost forgotten the mother tongue?

Harry Fabbe at the Linotype on which he set type for Svenska Posten

"By reading, by correspondence with literary men in Sweden, and his contacts with almost every Swede who came to town," Professor Johnson said.

In his 47 years in Seattle, the great, the near-great and the unknown Swedes came to Fabbe.

Mrs. Fabbe remembers those visiting Swedes.

"Harry would come home and tell, in an offhand way, of the ambassadors, consuls, writers who had dropped in at the plant," she said.

Sometimes Fabbe took his visitors with him to their Queen Anne home—maybe for dinner or maybe to stay a few days.

"But he was good about that," Mrs. Fabbe said. "He'd always let me know, and give me time to get ready for our guests."

"Fabbe had only one rival in Swedish writing," Professor Johnson said. "That would be Gerhard Rooth, editor of Nordstjernen (The North Star), the New York Swedish paper."

OF HUNDREDS of Swedish-language papers which once flourished across the United States, only five still survive—Rooth's Nordstjernen and Fabbe's Svenska Posten are among that small number. Others are in Chicago, San Francisco and Austin, Tex.

Of the five, only the New York and Seattle papers are still "almost all" written in Swedish.

And that is a bitter point to many of the older readers of Svenska Posten. More and

Ben Ekback, Fabbe's successor, has announced there will be still more articles written in English—to keep up with the times and reach the reader.

"I didn't know Fabbe well," Ekback said. "He was here with me for one week while I was breaking in."

After the one week with Ekback, Fabbe tired in February last year, but still sent in weekly column until the week before his death.

Ekback said Fabbe didn't leave him with "orders or suggestions" on how to run the paper.

"But I knew how committed he was to keeping the pure Swedish language," Ekback said.

This is an unspoken request Ekback doesn't feel he can keep.

"You have to write for your readers," Ekback said. "Too many of the Swedes in the community no longer speak Swedish, even though they are still interested in news from the

land of their ancestors."

Josef Oscarsson, president of the Swedish Club, is another who knew Fabbe well over the years. It was Oscarsson, with no newspaper training, who stepped in to fill the big shoes at Svenska Posten when Fabbe took that rare week off.

"We all knew Harry's health was very poor—that his days were few," Oscarsson said. "Otherwise he would not have given up his life's work and interest—Svenska Posten."

"We hoped that with rest and relaxation he would improve so that he could enjoy sitting back and seeing his work continue," Oscarsson wrote in the Swedish Club News.

"But it was not to be. Friday, December 7, was the day of completion. Now he is gone."

"... He has, in our estimation, contributed more than anyone else to keep the Swedish language alive in our area, helped to perpetuate the Swedish traditions and through the paper assisted in keeping the Swedish organizations alive."

Oscarsson gave a concise description of Fabbe:

"He was frank in his expressions, committed to his purpose and his work as to his words and a fighter for that in which he believed... a good man."

Fabbe saw no one in the days just before his death.

The day before he died, Betty called Oscarsson and said Fabbe wanted to see him.

FABBE. Northwest Swedes' editor 46 years

Harry Fabbe at the Linotype on which he set type for Svenska Posten

a name he wore like a title.

Fabbe's ashes have been returned to his native Linköping in Southern Sweden. The marks he made in a land forever alien to him can never be erased.

His passport shows he first entered the United States August 28, 1915. He worked in Alaska for a while but eventually came to Seattle. In 1926 his mother was ill in Sweden, so Fabbe went home for a year but returned in 1927 to take over the editorship of Svenska Posten. He was to have no other job.

Fabbe, who loved his native Sweden so much and who wrote about it so eloquently, was to go home only once more, in 1948, when he and his wife, Betty, took a four-month trip as guests of the Swedish government.

All kinds of honors were heaped on Fabbe—lifetime membership in the Swedish Club, recognition in 1948 by King Gustav V, who made him a Knight of the Order of Vasa, and in 1973, when Princess Christina came to Seattle and, on orders of still another King, Gustav VI Adolf, presented him with the title Commander of the Order of Vasa, the country's highest honor.

Fabbe cherished these honors. An honor of a different sort brought on one of his memorable chuckles.

Mrs. Fabbe recalls that when her husband was in Alaska he had done some seed gathering for botanists with whom he corresponded at Lund University in Sweden. Seven of the seeds were of previously uncataloged plants. The Lund botanists nurtured and developed the seeds.

"When Harry got home to Sweden (in 1948) he was upstairs reading mail which was waiting

"By reading, by correspondence with literary men in Sweden, and his contacts with almost every Swede who came to town," Professor Johnson said.

In his 47 years in Seattle, the great, the near-great and the unknown Swedes came to Fabbe.

Mrs. Fabbe remembers those visiting Swedes.

"Harry would come home and tell, in an offhand way, of the ambassadors, consuls, writers who had dropped in at the plant," she said.

Sometimes Fabbe took his visitors with him to their Queen Anne home—maybe for dinner or maybe to stay a few days.

"But he was good about that," Mrs. Fabbe said. "He'd always let me know, and give me time to get ready for our guests."

"Fabbe had only one rival in Swedish writing," Professor Johnson said. "That would be Gerhard Rooth, editor of Nordstjernen (The North Star), the New York Swedish paper."

OF HUNDREDS of Swedish-language papers which once flourished across the United States, only five still survive—Rooth's Nordstjernen and Fabbe's Svenska Posten are among that small number. Others are in Chicago, San Francisco and Austin, Tex.

Of the five, only the New York and Seattle papers are still "almost all" written in Swedish.

And that is a bitter point to many of the older readers of Svenska Posten. More and more English is creeping into the columns. The paper isn't as "pure" as it was with Fabbe, the old-timers say.

land of their ancestors."

Josef Oscarsson, president of the Swedish Club, is another who knew Fabbe well over the years. It was Oscarsson, with no newspaper training, who stepped in to fill the big shoes at Svenska Posten when Fabbe took that rare week off.

"We all knew Harry's health was very poor — that his days were few," Oscarsson said. "Otherwise he would not have given up his life's work and interest—Svenska Posten."

"We hoped that with rest and relaxation he would improve so that he could enjoy sitting back and seeing his work continue," Oscarsson wrote in the Swedish Club News.

"But it was not to be. Friday, December 7, was the day of completion. Now he is gone."

"... He has, in our estimation, contributed more than anyone else to keep the Swedish language alive in our area, helped to perpetuate the Swedish traditions and through the paper assisted in keeping the Swedish organizations alive."

Oscarsson gave a concise description of Fabbe:

"He was frank in his expressions, committed to his purpose and his work as to his words and a fighter for that in which he believed . . . a good man."

Fabbe saw no one in the days just before his death.

The day before he died, Betty called Oscarsson and said Fabbe wanted to see him.

"We talked for a while and his last words to me were, 'You've got to keep that newspaper alive,'" Oscarsson said.

Oscarsson reluctantly sees encroaching English in Fabbe's paper. He knows what happened at the Swedish Club. He's a businessman and sees the handwriting on the wall.

"In another past generation Swedes were coming to the club to find someone with whom to talk," he said. "Twenty years ago we were still running English classes. But, now, there's a new breed coming. They all speak English.

"Now we have classes in Swedish every Monday night here at the club — five classes for about 130 people.

"The classes are made up of second and third-generation Swedes — they're the wives and husbands of Swedish-speaking people — they're the ones who are going to Sweden for a visit and want to know the language.

"I guess Svenska Posten is like the club — you have to cater to your public."

The Masthead of Svenska Posten speaks a story of its own and what has happened to the

Newman speaks candidly about Svenska Posten and its future.

"Maybe its days are numbered. I don't know," Newman said. "Circulation is around 3,000 — I think it was about that when I came here 18 years ago."

Although Svenska Posten may be his, in title, Newman thinks of it as a property of the Swedish community.

"I leave them alone. I don't try to set any kind of policy about running the paper," he said.

But Newman is a businessman who knows he couldn't continue to put out a money-losing paper.

"Just as long as it breaks even we'll keep turning it out," he said.

Newman described Fabbe as a man who was "totally without enemies."

"I always thought it was impossible to work,

Professor Johnson recalled that five or six years ago the Swedish ambassador to China toured the United States, studying the Swedish-American press.

"No one got a finer report than Harry Fabbe," he said.

"People didn't say in his lifetime what they thought about Harry," Professor Johnson said. "But Harry wouldn't have let you if you had wanted to.

"The Swedish colony in the United States, particularly in Washington and for some unknown reason in Utah, realized what a treasured role he played in Swedish life.

"But even if they hand you that gold watch, or the going-away suitcase, the best things are always said about you when you're six feet under ground."

Like most of us, Fabbe put off the unpleasant things in life. Such as the times when Mrs. Fabbe would ask, even when he was in good health, what he was going to do with all the Swedish books, papers and correspondence that filled their home.

The day before he died Mrs. Fabbe asked about his papers.

"We'll decide that tomorrow," he replied.

Reminded that there might be no tomorrow, Fabbe said it all should go to the University of Washington.

It was to old friend Professor Johnson that Mrs. Fabbe turned, to sort out the "mess" of a half century of collecting.

"The basement, closets, desks, dresser drawers — all were filled with the most complete correspondence you could imagine," Professor Johnson said.

What good will the material do in the Swedish archives at the university, Professor Johnson was asked.

"Scholars there will read it," he said. "Some day someone — perhaps another Vilhelm Moberg (author of "The Immigrants") — will be doing research on the Swedish role in America. Fabbe has it all written down for them."

Fabbe had a weekly column — Hort och Hant (Heard and Happened) — and if any Swede did anything of importance in the Northwest his story would appear there.

"He knew the old immigrants wanted to know what was going on back home," Professor Johnson said. "Each week he had an item or two from every province in Sweden.

"But he also wrote informative articles of Sweden today. And of the sports he liked so much."

Dr. Johnson will be taking Fabbe's books and papers to the university archives, but he recalls another project in which Fabbe gave a helping hand.

"Svante Lofgren, retired after a lifetime of writing and book collecting, had died in 1949," the professor said. "About 1957 his son, Ted, who still works at The Seattle Times, got in touch with me and said he thought the university should have the books.

"His home was on Stuart Island, the last of the islands in the San Juan chain before you get to Canada. We got a government ship to go up and get the books.

"Lofgren's house was the only one on the island and had long been standing empty. It wasn't a ghost town — it was a ghost island.

"Inside we found volumes and volumes of Swedish newspapers printed in small Washington cities. There were Swedish books, printed in Washington. There was modern and old Swedish literature. It was truly a find.

"Fabbe was moved, and enthusiastic. Later he wrote one of the most moving pieces I ever saw about a Swedish immigrant."

The Lofgren books and papers are still the largest single collection in the University Swedish archives.

Newman knows the future of Svenska Posten rests or falls on acceptance or rejection by the Swedish community.

SVENSKA POSTEN

The Swedish Post

SPOKESMAN FOR THE SWEDISH-AMERICAN POPULATION OF THE PACIFIC NORTHWEST

Läsnummer 30 cents

Arg. 89—29th Year, No. 18

Seattle, WA, onsdagen den 1 maj 1974, Portland, OR

(Wednesday, May 1, 1974)

Under Södra Korset

En svensk berättelse av L. Englund, Bellevue

Cirka 50 km öster om Perth vid kusten ligger den lilla industrin och hamnstaden Bunbury. Kommunikationsnätet mellan den större staden och Perth är inte bra och givetvis är det en stor möjlighet som får mig att åka på en tur omkring vid ett annat tillfälle. Detta är grund av möjligheten att åka till Västtra Auklandens östra kust. Cape Leveque, för att nämna några, är ett av de mest vackra och största stränderna i området. Detta är ett av de mest vackra och största stränderna i området. Detta är ett av de mest vackra och största stränderna i området.

och emhättan gör mig ytterst intresserad på att även besöka australiskt utbud av fiskeri och andra aktiviteter. Detta är ett av de mest vackra och största stränderna i området. Detta är ett av de mest vackra och största stränderna i området.

En liten berättelse om en kvinna som har varit i Australien och som har skrivit om sina upplevelser. Detta är ett av de mest vackra och största stränderna i området. Detta är ett av de mest vackra och största stränderna i området.

Emma Nelson
Nybliven pensionär

En av de mest vackra och största stränderna i området. Detta är ett av de mest vackra och största stränderna i området.

Swedish-language newspapers that once flourished in towns throughout the Northwest.

"The only Swedish-American newspaper of the Pacific Northwest," the masthead notes.

"Absorbed: Svenska Journalen, Seattle; Puget Sound Posten, Tacoma; Oregon Posten, Portland; Svenska Pressen, Vancouver, B. C.; Svenska Pacific Tribunen, Seattle; Svenska Pressen, Spokane," the masthead further notes.

Dozens of other papers, in towns too small for even a weekly printed in English, just closed their doors without being absorbed.

Russ Newman, who in 18 years rose from a printer to sole owner of Consolidated Press, which prints Svenska Posten, said four years ago he was ready to write "30" to the paper.

"Fabbe knew he wouldn't be around forever," Newman said. "Two years before he decided to retire he started looking around for someone to replace him. He looked everywhere, primarily across the border into Canada. He was reluctant to raid another Swedish paper, and he didn't find anyone.

"Two years ago, he said he was going to retire. I told him I thought I would stop publication of the paper. It really hurt him. He got together with his people from the Swedish Club, alerted the Swedish consul, and they started a fresh search."

or to live, without stepping on toes and making an enemy somewhere along the line," Newman said. "But not Fabbe."

Newman gestured toward the back shop where a score or more workers were busy putting out other newspapers and doing job-shop work.

"There isn't a man back there that wasn't saddened when Fabbe retired, and maybe even cried a little when he died," Newman said.

Fabbe was a familiar sight in the back shop, hunched over the Linotype keyboard which was unfamiliar to the other men because of the extra Swedish alphabet characters. He was his own typesetter.

BETTY, his Seattle-born and non-Swedish wife, naturally knew Fabbe best.

"If I ever had a rival, it was that paper," she said. "For the first three days of the week we hardly communicated — Wednesday was when the paper came out and we left him alone until that job was done.

"Harry was a loner — belonged to nothing. When we were in Sweden he was presented with an 'official' Swedish flag — which can only be given to an organization. He brought it back and gave it to the Swedish Club in Seattle. Shortly afterward they made him an honorary life member of the club. It was the only organization to

Under Södra Korset

En Svenska Posten av L. Englund, Bellevue

Omkring 300 kilometer söder om Perth i de västra läggerna, den lilla industristaden och handelsorten Bonbury... Kustens skulpturer, naturen, förbinden med sin ena ämne, grannens sydester, ena en färd och givetvis färd. När möjligheten kom för mig att åka till en utställning, valde jag denna rutt — inte minst på grund av möjligheten att söka till Västra Australiens sydliga punkt — Cape Lezmirne, för att nämna namnet. På denna Svapöarna som möjligen, utan att ha varit föregångaren, den västligaste var tyvärr inte den bästa, varför den 1946, som tidigare varit en del av västern på Newmar Island och ömt Perth bank och stöt, nu kom till i sin helhet. Vid utställningen låg det på ett stort område, som producerade och exporterade smulor, till det det sig naturligt att följa i samtal med andra besökare. Av dessa minns jag två män

och en kvinna som gav mig ytterligare bevis på att även bland australiska ungdom saknas den lilla världen. Denne yngling, 17-årig som till en del var studerande vid Wesley College i Perth och var vid tillfället på väg till sin familj utanför Bonbury. Likt sin far ville han bli läroverkare, men den enda skola i området låg i Perth och var ett steg från en del av Australien och var te sig följde på en punkt som han till slut hade. Detta är Örd River — förkätade här. När den södra utställningen skulle sträva till Australien, hade jag också ett land att följa. Detta är Örd River — förkätade här. När den södra utställningen skulle sträva till Australien, hade jag också ett land att följa. Detta är Örd River — förkätade här.

När jag såg honom, var han en ung man som såg ut som om han skulle bli en läroverkare. Han var en ung man som såg ut som om han skulle bli en läroverkare. Han var en ung man som såg ut som om han skulle bli en läroverkare.

stod. En lättsamt uttryck av glädje, vår tillfälliga bekant skap och med ett uttryck: "Good luck, sköta sig". F. n. är Örd River-projektet en jordbruksdrottning i det närmaste fridagligt under ledarskap av Drava Pty Ltd, ett australiskt konsortium. Från min bekanta Sank på åker till cykelstäm blev skulden märkbar, en lagvagn som jag såg sitta och se på de två Bonbury söderut. Chansen att åka till var naturligtvis vägen. Fråga var den enda, stabil, parallell med kustens kust för några mils innan den ändrade riktning och gick. Efter några timmar avbrutet framfart, utspändes landskapet, nämligen och det dröjde inte länge förrän jag tyvärr såg att åka av och åka på mitt sk. Mariska uppbygger och den tryckande varmen tog ut sin rätt, här för sig helt enkelt en enda mig en lära vad tid närmaste år. Vid utställningen efter en observation av vägen, som brukade vara en omgång jag såg att Åga var nu färdig och färdig och en önskan kända av fri

MARIA NELSON
Nybliven pensionär
En av de främsta utställarna till detta lands Marica A.

Swedish-language newspapers that once flourished in towns throughout the Northwest.

"The only Swedish-American newspaper of the Pacific Northwest," the masthead notes.

"Absorbed: Svenska Journalen, Seattle; Puget Sound Posten, Tacoma; Oregon Posten, Portland; Svenska Pressen, Vancouver, B. C.; Svenska Pacific Tribunen, Seattle; Svenska Pressen, Spokane," the masthead further notes.

Dozens of other papers, in towns too small for even a weekly printed in English, just closed their doors without being absorbed.

Russ Newman, who in 18 years rose from a printer to sole owner of Consolidated Press, which prints Svenska Posten, said four years ago he was ready to write "30" to the paper.

"Fabbe knew he wouldn't be around forever," Newman said. "Two years before he decided to retire he started looking around for someone to replace him. He looked everywhere, primarily across the border into Canada. He was reluctant to raid another Swedish paper, and he didn't find anyone.

"Two years ago, he said he was going to retire. I told him I thought I would stop publication of the paper. It really hurt him. He got together with his people from the Swedish Club, alerted the Swedish consul, and they started a fresh search."

Fabbe finally found his successor, Ekback, who was working on a paper in Canada.

Ekback, at first reluctant, was finally persuaded to take over the job. He faced governmental red tape and had to go back to Sweden before coming to the United States as a Swedish immigrant.

or to live, without stepping on toes and making an enemy somewhere along the line," Newman said. "But not Fabbe."

Newman gestured toward the back shop where a score or more workers were busy putting out other newspapers and doing job-shop work.

"There isn't a man back there that wasn't saddened when Fabbe retired, and maybe even cried a little when he died," Newman said.

Fabbe was a familiar sight in the back shop, hunched over the Linotype keyboard which was unfamiliar to the other men because of the extra Swedish alphabet characters. He was his own typesetter.

BETTY, his Seattle-born and non-Swedish wife, naturally knew Fabbe best.

"If I ever had a rival, it was that paper," she said. "For the first three days of the week we hardly communicated — Wednesday was when the paper came out and we left him alone until that job was done.

"Harry was a loner — belonged to nothing. When we were in Sweden he was presented with an 'official' Swedish flag — which can only be given to an organization. He brought it back and gave it to the Swedish Club in Seattle. Shortly afterward they made him an honorary life member of the club. It was the only organization to which he belonged.

"Harry was a Social Democrat, his political leanings evident in so much of his writing.

"I can remember when his was the only newspaper in the city that supported a Henry Jackson, a Warren Magnuson or any other Democrat."

Swedish books, papers and...

The day before he died Mrs. Fabbe asked about his papers.

"We'll decide that tomorrow," he replied.

Reminded that there might be no tomorrow, Fabbe said it all should go to the University of Washington.

It was to old friend Professor Johnson that Mrs. Fabbe turned, to sort out the "mess" of a half century of collecting.

"The basement, closets, desks, dresser drawers — all were filled with the most complete correspondence you could imagine," Professor Johnson said.

What good will the material do in the Swedish archives at the university, Professor Johnson was asked.

"Scholars there will read it," he said. "Some day someone — perhaps another Vilhelm Moberg (author of 'The Immigrants') — will be doing research on the Swedish role in America. Fabbe has it all written down for them."

Fabbe had a weekly column — Hort och Hant (Heard and Happened) — and if any Swede did anything of importance in the Northwest his story would appear there.

"He knew the old immigrants wanted to know what was going on back home," Professor Johnson said. "Each week he had an item or two from every province in Sweden.

"But he also wrote informative articles of Sweden today. And of the sports he liked so much."

Dr. Johnson will be taking Fabbe's books and papers to the university archives, but he recalls another project in which Fabbe gave a helping hand.

"Svante Lofgren, retired after a lifetime of writing and book collecting, had died in 1949," the professor said. "About 1957 his son, Ted, who still works at The Seattle Times, got in touch with me and said he thought the university should have the books.

"His home was on Stuart Island, the last of the islands in the San Juan chain before you get to Canada. We got a government ship to go up and get the books.

"Lofgren's house was the only one on the island and had long been standing empty. It wasn't a ghost town — it was a ghost island.

"Inside we found volumes and volumes of Swedish newspapers, printed in small Washington cities. There were Swedish books, printed in Washington. There was modern and old Swedish literature. It was truly a find.

"Fabbe was moved, and enthusiastic. Later he wrote one of the most moving pieces I ever saw about a Swedish immigrant."

The Lofgren books and papers are still the largest single collection in the University Swedish archives.

Newman knows the future of Svenska Posten rests or falls on acceptance or rejection by the Swedish community.

"Tell it like it is," he says. "You couldn't write about Harry Fabbe without also writing about Svenska Posten.

"Fabbe was Svenska Posten!"

Marshall Wilson is a Times reporter.

By Marcia Shannon

Valhalla Hall

Memories will flow with the toasts when the Swedish Order of Valhalla observes its 90th anniversary Saturday.

The lodge, which considers itself the oldest continuously existing men's fraternal organization on the West Coast, will celebrate in Valhalla Hall, a building its members had constructed in 1906.

The gala celebration points up that the Swedes have been in Tacoma for 127 years!

Descendants of Swedish immigrants proudly point to one of these, Nicholas Delin, as Tacoma's No. 1 resident. Arriving at Commencement Bay in April, 1852, he filed a pre-emption claim on 318 acres of land, the tract now being the site of the Union Station southward.

Delin set up a sawmill about where Puyallup Avenue and Dock Street converge or it may have been as far up as Pacific Avenue and Wakefield Drive.

The exact position of the mill is disputed among historians, but the impact of the Swede Delin is not — at least not among the Swedish folk of Tacoma.

Carl Person, a member of the fraternity, says, "The lodge began when a bunch of lonesome Swedes got together back in 1884 for mu-

tual fun and games."

And Stephen Forslund, who is gathering the history of Swedish immigrants in the Northwest for the archives of the University of Washington, reports that the lodge's organizational meeting was held on Dec. 15, 1884.

According to Forslund's data:

"The roster of 22 persons who signified their intent of becoming members of an organization formed for benevolent and social purposes is still extant and is deposited with the Swedish Archives at the UW.

Full membership was restricted to those of Swedish birth or descent. Norwegians could join but not hold office. The society first was called Freja, but the name was changed to Valhalla a few months later. The meeting place was the Svea Hotel, located on the southwest corner of what is now 11th and Commerce streets."

Forslund's collection of Swedish history in the Northwest also reports on the Valhalla Military Brass Band, which came into being about 1889 with the lodge spending about \$500 on instruments.

"The band was soon in demand to play not only for Valhalla functions but for parades and other civic ac-

Valhalla Band of 1889 Who knows their identities?

tivities. From pictures I've seen, the members wore uniforms that must have been light blue with all kinds of brass buttons, gold stripes and braids, creating quite an impression as they marched down the street.

"The lodge insisted that the name Valhalla be engraved on each instrument and that none of the instruments could be pawned in any shop in Tacoma or Pierce County."

Forslund surmises these conditions grew out of the difficult financial situation in the 1890s. He traces the band's progress through its organizational and financial problems until about 1900.

"Band members also played in other bands, of which there were a number in the city. The original Elks Band was composed largely of members of the Valhalla Band. The latter was active into the new cen-

tury, but there is no record that it existed long after that."

Forslund's compilation of Swedish influence in the Northwest runs to date to about 100 typewritten pages. He traces the influx of Swedish residents to the area, something of their families, where they lived and their occupations.

"Just how far I will get with this Swedish history at my age of 80 remains to be seen," Forslund says apologetically. "But perhaps future historians will find items of interest in the resume."

He gives credit for the venture to Prof. Walter Johnson of the Scandinavian department at the UW, to Harry F. Fabbe, editor of Svenska Posten, and to J. Ronald Todd, chief reference librarian at the UW

who has offered the library's facilities for storage and cataloguing his material.

Saturday's celebration by Valhalla Lodge will become another page in Forslund's history of Swedish descendants. Arrangements are in charge of the lodge's present chairman, Leonard Lovstrom. And although details of the program yet are being kept as a surprise, it's safe to surmise that the Swedes will be tooting their horns that night, 90 years strong.

mast sörjd av tre döttrar, mågar, fyra barnbarn och tre barnbarnsbarn Jordfästningen ägde rum i stillhet. Den enda landsman före honom som nådde en sådan hög ålder var en skräddarmästare som kom till Tacoma år 1883 och levde till att bli något år över 100. Han härstammade från Härjedalen. Fru Matilda Hedborg,

som vistas på ålderdomshemmet i McKenna fyllde 105 under mars. Född i Sollefteå och uppväxt i Dalarna. Fru Helga Berthelson blev 98 och fröken Cornelia Larson 97. Så det finns och har funnits kärnfolk bland landsmännen i dessa trakter också.

Bethel Lutheran Church som grundades som Svenska Evangeliska Luterska Beteförsamlingen den 13 juli 1914 kommer att observera 60-årsminnet av sin tillvaro vid Guds tjänsten den 14 juli. Vid jul år 1914 hade församlingen uppfört sitt kapell och då hölls den första julottan. Omkring 1926 blev engelskan det officiella församlingsspråket. Men ingen jul har gått förbi utan att det firats "Svensk Julotta" i Bethel. Fru Carl Berglund är den enda överlevande chartermedlemmen. Pastor Larson tjänade församlingen i 36 år o. har nu varit eremitus i 10 år och är lika rask som förr. Jag brukar tala om för honom att han har en stor församling — utom församlingen. För det är inte tu tal om annat än att han är svenskarnas präst. Det är också en renhärig Svensk, i mer än en bemärkelse, fast i mer än en bemärkelse. Pastor Lyndon Murk, som nu varit herde i Bethel i 10 år har med sin förmåga som predikant och sångare och med sitt vänsällskap blivit mycket omtyckt bland sina församlingsbor. Vi hoppas att många av landsmännen möter upp och deltar i firandet av församlingens bemärkelsedag. Steve

Tack Steve förw att du så att säga 'håller mig på mattan'. De sista två veckorna har vi dels haft folk på semester, sedan har våra båda sättmaskiner krånglat på en gång. Det är inget större fel på din svenska, Steve. Red.

Tacoma, Wa. Om ej Mrs. Don Davenport, (Edith Lund) ihågkommit mig med ett urklipp från "Seattle Times" hade jag troligen gått miste om Svenska Postens omnämmande och Fabbes eftermäle i nämnda blad. För det är sällan jag kommer över ett ex. av den tidningen. Så det är bra att ha en vän i viken ibland. Sedan Don drog sig tillbaka från sin befattning hos 'Sears' i Seattle tillbringar Edith och Don vintrarna i Arizona och somrarna vid "Bay Shore" nära Shelton. Nyligen har Don varit allvarligt sjuk, men är nu hemma från lasarettet och på bättringsvägen. JULY 24 '74

Efter en lång sjukdom har Edwin H. Wahlquist avlidit, i en ålder av 78 år. Närmast sörjd av maka och tvenne döttrar med familjer. Han var född i Des Moines, Iowa, kom till dessa trakter med föräldrarna vid sekelskiftet. Han var en av de första bekantskaperna som gjordes då jag anlände till Fox Island från det gamla landet år 1911. En av de tidiga söndagarna då jag var tillsammans med en grupp svensk-amerikanska ungdomar som försökte att tala svenska med mig, de flesta med en östgötabrytning, var ute på en fägata som dubbats till Hope Avenue. (Så hette poststationen och fru Alma Wahlquist var postmästare där) förklarade Ed och några av ungdomarna att mitt svenska namn Stefanus var alldeles för långt. Hädanefter skulle de endast kalla mig för Steve och

så har det varit sedan dess. ● Luterska Bethel-församlingens 60-åriga tillvaro firades med en högtidlig högmässa som bevistades av en fulltalig menighet, förliden söndag. Den vanliga ritualen följdes Pastor Murk föredrog församlingens historik där tidigare landsmän fick fullt erkännande för sina insatser under de tidiga åren. Pastor E. A. Larson, som verkat i församlingen i 46 år, de sista 10 åren som eremitus, höll ett kort anslående tal. Pastor Roger Olson, en av församlingens söner, predikade över ämnet: "Sixty years of Gods grace". Prediksstolspsalmen var "Tryggare kan ingen vara" som sjöngs först på engelska och sedan som en gård av aktning till banbrytarna på svenska. Och jag tror att sången ljöd kraftigast på originalspråket. En utställning av minnen från de gångna åren var ordnad i Helga Wahlberg-rummet i söndagsskolbyggnaden och till sist bjöd församlingen på gemensam lunch i kyrkans kapellvåning.

Våra resenärer till Sverige börjar att komma tillbaka. Vår svägerska, fru Gunhild Lundquist, jämte dottern fru John Oblas och barnbarnen Johnny och Judy anlände häromdagen. De rapporterade en trevlig och omfattande resa först och främst i Blekinge och Skåne. Midsommarhelgen tillbragdes i Rättvik, Dalarna. Och bebk gjordes i framlidne Gunnar Lundquists hemort i Annermanland. Nancy och barnen lbringar några dagar här innan de fortsätter hem till Sunyvale, Kalifornien.

● Fru Alva Pearson, som jämte dotter fru Kathelen Wright, flög hem till Borlänge för att fira 80-årsdagen återkom häromdagen Alva blev vederbörligen avfestad och hyllad på både vers och prosa, blev intervjuad och fick sitt konterfej i ortsbladet o s v. Släkt och vänner i dessa trakter lät ej händelsen gå obemärkt förbi. På inbjudan av Mr och Mrs John Seaberg och Mr och Mrs Gordon Pearson, samlades en skara i Seabergs eleganta hem vid University Place häromkvällen för att hylla 80-åringen. Välsmakande förfriskningar serverades av värdfolken och en trevlig afton tillbragtes. Och god fortsättning Alva! Steve

Tacoma, Wa. Len Svedberg tittade in häromdagen då han var på väg till Ferry Museum för att överlämna några fotografier tagna vid tillställningar under svenskhetens storhetstid härstädes på 20-talet. På samma gång sade han adjöss för några veckor och vid det här laget är han väl hemma i sitt kära Mälaks i Finland. Detta är den åttonde resan till hembygden. Han var vänlig nog att överlämna litet historiskt material från sina samlingar till mig. Som uppskattas högeligen Därbland en mycket intressant historik av den svensk-finska kören fram till slutet av 30-talet. En del av Martin Carlsons litterära försök, en del urklipp etc. Vi hoppas att använda något av detta material i SP framöver. Ett väl slitet program från en 'Svensk Fest' som avhölls på Germania Hall den 8 februari 1903 till förmån för de nödlidande i Norrland var av särskilt intresse. År 1902 var en sommar som det inte blev någon sommar i Sverige. Jag var ungefär en 10-åring vid det laget, så jag har ett svagt minne av det. Det lilla som blev att skörda frös uppe i Norrland. Så jag kommer ihåg insamlingarna därhemma för den i Norrland. För en gångs

skull ser det ut att landsmännen i Tacoma kunde glömma sina meningsskiljaktigheter o. kitsligheter samt samarbete. Festen började med ett preludium av Miss Hilma Johnson (hon blev Mrs C. O. Lynn senare) pastorena Everlov i Fri-församlingen, Frisk i Luterska församlingen medverkade. Red Sandegren, kommitténs ordförande höll hälsningstalet. Ett strängband sjöng "Till Ensliga stugan på kullen kväll gick Gunnar med bark ifrån skogen". En blandad kör från samtliga kyrkor medverkade. Doktorinnan J. R. Brown sjöng "Min lilla vrå bland bergen" och en Miss Hedberg "Norrlandens hemlängtan". Pastor Tornquist i Baptistförsamlingen som var jämtlänning talade om nöden i Norrland". Pastor Ovall från metodisterna hade uppdraget att be de närvarande om en frukostig kollekt. En sextett som kallade sig Svenska Glee Klubben bestående av P. O. Peterson, John Miller, Julius Bertle, S. Eklund, Frank Anderson o. A. Oman sjöng fosterländskt sånger och prof. Olof Bull hade fått ihop en strängkvartett som bidrog med högklassig musik.

Pastor M. E. Anderson från Missionskyrkan avslutade med bön och till slut sjöngs "America" och "Oss välsigna och bevara". Hur mycket de fick ihop för de behövande har inte jag hört, men jag förstår att det blev en försvarlig summa. Valhalla startade gåvorna med \$50 ur föreningens kassa. Det var sannerligen intressant att få en inblick i vad som hände härstädes för 70 år sedan.

Fru Alva Pearson och dottern fru Kathleen Wright, som är bosatt i Kalifornien, anträder i dagarna en resa till gamla landet. Ett nästan årligt evenemang för fru Pearson, de senare åren. Denna gång gäller det att fara hem till Borlänge och fira en bemärkelsedag. Det är ju inte artigt att nämna en dams ålder, men vi kan nämna att hon anlände till Tacoma vid 16 års ålder år 1910. Nog sagt! Gratulationer! Lycklig resa! Och hälsa dem därhemma! Steve.

Tacoma Wn den 19 juni 1974

Det blir en smula tyst och ensligt i stugan att vara ensam hemma, fast det är inte så värst ofta det händer. I sällskap med vår svägerska Ragnhild Forslund, hennes två sonkullor fruarna Harry och Walter Forslund och föken Gun Johansson från Stockholm tog av till "the Blue Hawaii" här omdagen. Jag blev förstas inbjuden att få följa med, men jag var rädd för att jag kunde ha blivit femte hjulet under vagnen eller en törntagad bland fem rosor så jag avböjde. Spinnsidan behöver en semester för sig själva någon gång också.

Om det finns något nytt på stan har jag inte hört om det. Jag hörde att pastor Larson har varit ute på långresa. Varit på besök i sin bandomsstad Ashutala, Ohio, och varit med college-kamrater. Men jag har inte träffat honom. Så jag känner inte till detaljerna.

Jag lade undan ett nr av SP för ett tag sedan med en del uppgifter om Gustaf Eriksson Vasa som behöver korrigeras. Gustaf var upplänning och det är inte bekant att han någonsin varit i masriket före Stockholms blodbad då han klädd som dräng flydde undan de danska spejarna. Så om den unge adelsjunkern fröjdade med kullorna och lekte med masarna i sin gröna ungdom hade han en tämligen lång väg att färdas. Att han senare, enligt samma opus blev vald till kung med hjälp av dalkarlar från sin hemtrakt låter också ganska tvivelaktigt. I en dikt skriver Erik Axel Karlfeldt, hela Gustaf Vasas historia i fyra korta verser, där andra tar en hel bok att säga ungefär detsamma. "Du lopp i våra skogar som fnattten uti furuträd, du stod på våra logar bland legohjon som tröska säd. Vi togo dig och satte dig till rikets sol och stjärna, men vi äro icke sällare för vår vedermoda. Oss tryter sill och oss tryter salt, oss tryter korn och oxar, men tyske junkern går gödd och dryg och koxar.

Steve forts. på sidan 3

Steve forts. från sidan 2—

Men dina egna drängar som tjänat dig till blods dem ger du hugg och slagar och griper deras gods, ja reser hjul och stegel, att intet värre hände i Kristian den tyrannens tid, som vi av landet sände. Du svor oss, kung Gusaf, med många dyra eder att skydda våra fäders tro och våra gamla seder. Nu höra vi om lutheri och nygjord gudadyrkan och se ditt stora rofferi från klostren och från kyrkan. etc"

Han var både i Rankhyttan och Isala innan han kom till Ornäs. Det var i Rankhyttan som mor i huset smockade till honom med brödspaden och bad honom packa sig iväg ut i lada och tröska, när danska spejare anlände. Som barn var jag till den ladan en gång. Varje vår när vi gick i storskolan var det utflykt till Ornäs. Där fick vi lyssna till korpral Bloms historia, den blev längre och vidlyftigare år från år. Sist så fick vi blicka ner i det höga dasset där de firade ner honom när spejarna var på väg för att gripa honom. Någon vidare hjälp lyckades inte Gustaf få i Nederdalarna. Inte något vidare i Ovan-Dalarna heller tills ett överdrivet rykte att kung Kristian ämnade sätta upp en galge vid varje länsmansgård kom dem att ändra åsikt. Här kunde vi förstås gå in på detaljer och nämna en massa namn som det inte finns rum för i SP. Bergsmän och allmoge trodde att han skulle bli arvtagare till Sten Sture men fann snart att han gick sina egna vägar och blev en sträng enväldshärskare som regent och vänskapen med Dalarna svalnade hastigt. Senare tiders forskare har funnit föga av den romantiska Gustaf Vasa-romantik som tidigare forskare skapade. Vilhelm Moberg, var viss inte den första "to debunk" denna romantik. Men jag vet inte om man alltid kan ta dem på allvar. I första hand är de ju författare med en ganska livlig fantasi Och det har visat sig att de ibland inte forskade alltför djupt. I sin skildring om dalkarlarna och Engelbrekt förlade Fabian, fästet Borganäs till Grådö nära Hedemora, istället för en udde strax intill Domnarvets Järnverk. Som alltid kallas Borganäs. Den hatade fogden Jösse Finnsson regerade där o. fästet brändes av Engelbrekt, en bergsman från Norberg år 1434. Vid grävningar för en väg år 1922 fann man ett två och en halv meters djupt brandlager på platsen med nog lämningar som bevisade att Fabian nog hade huggit i en bakfot den gången. Steve

George Washington Was Not the First American President

By U.S. Sen. Charles Mathias

On April 14 this year several hundred persons joined with me in celebrating the birthday of the first President of the United States — John Hanson.

For nearly 200 years Americans have been taught that the first president of this country was George Washington. Washington was the father of his country and the first president elected after the Constitution was ratified in 1789.

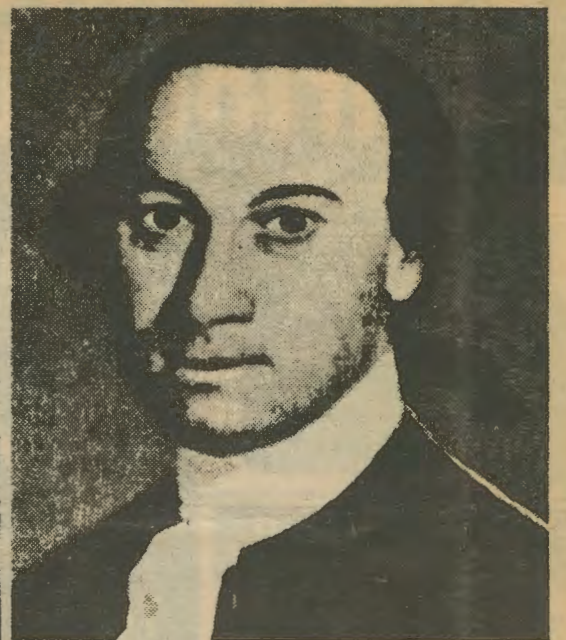
But John Hanson of Maryland was President of the United States eight years before Washington was elected. His exact title was President of the United States in Congress Assembled. Washington himself acknowledged Hanson's precedence. In a letter to Hanson after the latter's election, he wrote: "I congratulate your excellency on your appointment to fill the most important seat in the United States."

The fact that to most Americans today this information comes as a surprise is the result of neglect in the teaching of history which, with my colleagues in Congress, I intend to remedy. John Hanson, businessman and statesman, was a delegate from Maryland to the Continental Congress. He performed services so important that the Congress elected him President of the United States on Nov. 5, 1781, a post he held for one year.

Under his leadership, the United States began to function as a nation. He organized the first Cabinet, issued orders to the military forces, received Washington at Congress after his brilliant success at Yorktown, ordered the seal of the United States, still in use today, and set aside the last Thursday of November as Thanksgiving Day.

He was succeeded as president by seven other men. If you entered an American history class today and recited the names of John Hanson, Richard Henry Lee, Elias Boudinot, Thomas Mifflin, John Hancock, Nathaniel Gorham, Arthur St. Clair and Cyrus Griffin, and asked what one office all these men held, you'd undoubtedly be met by blank stares.

But these were the first eight men to exer-

FIRST: John Hanson (above) was President of the U.S. eight years before Washington, says Senator Mathias.

Sen. Charles Mathias (D.-Md.)

cise the prime executive power in the United States. This makes George Washington the nation's ninth chief executive rather than the first.

To forget John Hanson and the men who succeeded him is to forget the years between the end of the Revolutionary War and the ratification of the Constitution — difficult, perilous, critical years for this young country, during which Hanson and his successors served faithfully and well.

It takes not one ray from the glorious lustre of George Washington to recognize the rightful place of John Hanson in our history. His is a story that should be familiar to every citizen.

His place as a leader of the revolution and founder of the republic is firm and independent of his tenure as president.

You are invited, then, to celebrate with us on April 14 next the 251st birthday of the true first President of the United States — John Hanson, a patriot whose reputation at long last is coming back into its own.

A 'dome of snow' gave Tacoma its name

How did Tacoma get its name? According to Thomas W. Prosch, author of "McCarver and Tacoma," published in 1906, the name came from Philip Ritz, who had read Theodore Winthrop's "The Canoe and the Saddle," in which the word, Tacoma, was used to describe Mount Rainier.

Prosch was a son-in-law of Morton Matthew McCarver, reputed founder of the city of Tacoma. He married Miss Virginia McCarver in 1877 and had access to the family's memoirs and records.

He reveals that in September 1868, Ritz, a prominent man of Washington Territory who lived east of the Cascade Mountains, landed by steamer at Leilacoom. He had come to see the site of the new Puget Sound town and spent the night at Job Carr's home in Old Town. He also wanted to suggest a name for the new town.

Winthrop's description of Mount Rainier, as he saw it from Commencement Bay, begins: "It was a giant mountain dome of snow . . . seeming to fill the aerial spheres as its image displaced the blue depths of tranquil water . . . kingly and alone stood this majesty . . ."

SO IMPRESSED was Ritz with Winthrop's prose that he thought the name, Tacoma, as the Indians called the mountain, was beautiful. So enthusiastic was he in his talks with the McCarver family that all rallied to his support.

Tacoma had its beginning in 1852, according to some historical sources, when Nicholas DeLin built a sawmill at head of Commencement Bay.

Other references say it began in 1857 when Job Carr and his two sons settled in what is now Old Town. Still others say the city had its actual beginning in 1868 when Gen. McCarver bought land here, envisioning a western terminus for the Northern Pacific Railway.

In August 1868, McCarver had employed Charles A. White, Olympia civil engineer, to survey and map a portion of his land for town purposes. White used the words, Commencement City, on the map.

IN OCTOBER 1868, McCarver and his two partners, Lewis M. Starr, president of the First National Bank in Portland, and James Steel, cashier of the same bank, met in Portland. They gave their consent to the name Tacoma and another son-in-law of McCarver's,

Old Tacoma photographed in 1871

C. P. Ferry, being an expert penman, was asked to strike out the words, Commencement City, and insert Tacoma as the new name.

In 1905, James Steel, one of the participants in the naming of the city, wrote as follows: "We concluded that Commencement City was too long a name, and at the suggestion of Gen. McCarver we changed the name to Tacoma . . . The name was decided upon by Mr. (Lewis M.) Starr, Gen. McCarver and myself, in the offices of the First National Bank, Portland, and as I have said, at the suggestion of Gen. McCarver, who informed Mr. Starr and myself that that was the Indian name for Mount Rainier."

In the summer of 1869, surveyors were employed by the townsite promoters and over 30 blocks were laid out. Streets that led from Puget Sound were 100 feet wide and were named

White, Steel, Carr, McCarver and Starr. On maps, Steel is usually misspelled, the final "e" being added. White Street was named for Charles A. White, the surveyor employed by Gen. McCarver to survey and map part of his land.

On Aug. 10, 1869, James Steel and Lewis M. Starr acknowledged in Portland their signatures to this plat "of the Town of Tacoma, Washington Territory."

JOB CARR and M. M. McCarver joined them in the dedication but did not file until several months later. Meanwhile, Anthony P. Carr filed his plat of the town of Tacoma with the county auditor.

This was a severe blow to McCarver who could not plat another town of Tacoma. He decided to use a different name and the map was changed to

"Tacoma City" and was so filed Dec. 3, 1869.

McCarver, generally regarded as the actual founder of Tacoma, was confident the Northern Pacific Railway Co. would choose Tacoma as its western terminus and buy his land. He was right about the city but wrong about the location of the terminus. The NP bought cheaper land, platted New Tacoma in 1874 and left McCarver high and dry.

Today, we are lucky the Indian name has prevailed. Our city might have been called "Commencement City" or "Commencement Bay," either one an awkward mouthful. Or the name Tacoma might have been translated into its various meanings and the town could have been called "Nourishing Mother," "Big Mother of All," "Frozen Water" or "Near to Heaven."

Pace quickens at Mork home

By **MARCIA SHANNON**
TNT Sound Life Writer

Activity accelerated to an all-time high last week at the home of Erling Mork, Tacoma's newly named city manager.

Not only was there the attendant excitement of the announcement of Mork's new executive position, but there was also the hectic hum generated by five children.

THREE college-age sons were arriving home for the summer, a teen-age daughter was elected her school's cheerleader and an 11-year-old son claimed telephone priority to schedule his Little League baseball.

Through it all moved Judy Mork, wife and mother, implementing her own managerial abilities.

I joined her in her kitchen to talk.

Mrs. Mork expertly turned a cake out of its pan and began the frosting.

But the calmness of her actions was only a facade.

NOTED for her vivacious personality, Mrs. Mork is tall with dark curly hair and she has a slender figure that was complemented by her light blue slacks outfit.

Her face pictured her pleasure and pride in her husband's appointment and her deep brown eyes danced with unusual light.

"Waiting this out for the past few days has really been exciting," she said, explaining that relatives and close friends have shared with the Morks the breathless anticipation of the period surrounding the selection and announcement.

Both Erling and Judy Mork are of Scandinavian descent, and both have deep roots in Tacoma.

ERLING, a native, is the son of Mr. and Mrs. Ole Mork

of Seattle. His father is a commercial fisherman. Erling also has a brother, Harold, Seattle, and a sister, Eleanor Schubert, who lives in Pendleton, Ore.

Born in Shreveport, La., Judy has lived in Tacoma since she was four years old. Her parents returned here after the Second World War. They are Mr. and Mrs. John Carlson, and he's an assistant traffic engineer with the City of Tacoma.

Mrs. Mork's grandparents were Mr. and Mrs. John Carlson, who resided on South M Street. They immigrated here from Sweden.

Mrs. Mork attended Washington Elementary, Mason Junior High and Stadium High Schools before spending a couple of her college years at George Washington University. An aunt, Mrs. Leonard Cecil, former Tacoma Kathleen Carlson, lives in Washington, D.C., and Judy's brother, Phil, lives in Annapolis, Md.

Because Mork is a hometown boy who has "made it," the telephone calls from cheering neighbors have been numerous. Even as Judy and I talked, the phone rang.

"That was Erling," she said, hanging up.

"He's been getting lots of calls at the office, too." Then her eyes danced merrily and she chuckled. "The calls are mostly from women — he says!"

Tacoma's new city manager, Erling Mork, with Mrs. Mork, Julie,

13, and John, 11. Three older

sons, Stuart, Steven and Stanley, when

MRS. MORK does not consider herself much of a joiner of clubs. She is proud, however, of her memberships in Tacoma Zonta Club, Christmas House and Allied Arts, where she has been a board member. Most recently, she spent days with the Vietnamese orphans who were sheltered at Ft. Lewis.

Home for the Morks is an attractive residence renovated to take advantage of mountain and water views.

Interior colors are green and blue, sparked with yellow, and there is a deck that is the scene of summer picnics.

WHEN the entire family is gathered, there are Stuart, a senior at Colorado State College; Steven, a junior, and Stan, a sophomore, both at the University of Colorado. There also are Julie, 13, who attends Mason Junior High School, and John, 10, a student at Stanley Elementary

School. Sheba, a police dog and a parakeet complete the circle.

The telephone continued to ring as we talked; Mrs. Mork's mother came in for coffee and John arrived home from school.

"I wish we'd hear from Stan to pick him up," Mrs. Mork fretted. "He's flying in this afternoon from Denver."

She moved to the stove to prepare a pot roast for the

June 1 '75

Staff photo by Bruce Larson

Tacoma's new city manager, Erling Mork, with Mrs. Mork, Julie,

13, and John, 11. Three older sons, Stuart, Steven and Stan-

ley, were unable to be present when the photo was taken

MRS. MORK does not consider herself much of a joiner of clubs. She is proud, however, of her memberships in Tacoma Zonta Club, Christmas House and Allied Arts, where she has been a board member. Most recently, she spent days with the Vietnamese orphans who were sheltered at Ft. Lewis.

Home for the Morks is an attractive residence renovated to take advantage of mountain and water views.

Interior colors are green and blue, sparked with yellow, and there is a deck that is the scene of summer picnics.

WHEN the entire family is gathered, there are Stuart, a senior at Colorado State College; Steven, a junior, and Stan, a sophomore, both at the University of Colorado. There also are Julie, 13, who attends Mason Junior High School, and John, 10, a student at Stanley Elemen-

tary School. Sheba, a police dog and a parakeet complete the circle.

The telephone continued to ring as we talked; Mrs. Mork's mother came in for coffee and John arrived home from school.

"I wish we'd hear from Stan to pick him up," Mrs. Mork fretted. "He's flying in this afternoon from Denver."

She moved to the stove to prepare a pot roast for the

oven and discovered her well-ordered kitchen was short a seasoning. So John was dispatched to the store.

Yes, it is plain that Erling Mork's new appointment has quickened reactions among his folks at home.

Mrs. Mork smiled with a sudden memory.

"You should have seen Erling's face when he discovered the name of John's baseball team — 'ASARCO!'"

ens
ome

igh last
s newly

itement
xecutive
n gener-

e. His father is a
ial fisherman. Erl-
has a brother, Har-
ttle, and a sister,
Schubert, who lives
ston, Ore.

n Shreveport, La.,
s lived in Tacoma
was four years old.
ents returned here
Second World War.
Mr. and Mrs. John
and he's an assist-
ffice engineer with
of Tacoma.

ork's grandparents
and Mrs. John Carl-
resided on South M
They immigrated
m Sweden.

ork attended Wash-
Elementary, Mason
High and Stadium
hools before spend-
uple of her college
George Washington
ty. An aunt, Mrs.
Cecil, former Taco-
hleen Carlson, lives
nington, D.C., and
rother, Phil, lives in
is, Md.

use Mork is a
own boy who has
it," the telephone
m cheering neigh-
ve been numerous.
Judy and I talked,
e rang.

was Erling," she
nging up.
been getting lots of
he office, too." Then
danced merrily and
kled. "The calls are
rom women — he

TIME MACHINE

By CAROLINE KELLOGG

James Sales: first white child born here

FIFTY YEARS AGO on Oct. 20, 1925, The News Tribune noted the 72nd birthday of James Sales, first white child to be born on the site of Tacoma. He was born in 1853, an important one in Tacoma's history.

That year the first organized party of immigrants reached the Puget Sound country, Nicholas DeLin was operating his tiny sawmill in Galliher Gulch, Theodore Winthrop passed through, Pierce County was organized and Peter Judson staked out his claim where the business district of the city grew. And James Sales was born on Oct. 20, 1853.

His father, William, and his mother, Eliza, both born in London, had sailed around Cape Horn with the Hudson's Bay Co. to Victoria in 1850. The Sales party sailed in a small boat to the lower Puget Sound, settling on the Puyallup reservation. There were about 25 white families in Pierce County when they arrived.

When Nicholas DeLin built his little sawmill at the head of the bay, Sales joined the mill forces. Mrs. Sales operated the cookhouse.

The family home was a small house about where Dock Street and 23rd

Street intersect. James Sales was born there.

WHILE STILL a child he went to live with Mr. and Mrs. Edward Crofts, friends of his parents, on their donation claim seven miles south of the present city. Mr. and Mrs. Crofts lived in a little log house, near what was

later the intersection of South Yakima Avenue and Sales Road on the Spanaway line.

When the Crofts died they left their claim and its log cabins to James Sales and his family. During the time Mr. and Mrs. Crofts lived on the claim their barn formed a fortress for the neighbors during the Indians wars of 1855-1856.

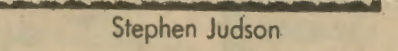
In 1878 James Sales married Josephine Hegeley, and they were the parents of nine children.

It was 20 years before he returned to see the land surrounding the place of his birth. In that time great changes had come about. From the wilderness of trees and brush, the little mill settlement had grown to a town which boasted a hotel, a church, scores of crudely built shacks. Tacoma soon saw its first newspaper and a town government was authorized.

James Sales died in 1942 at the age of 89. Descendants of his still live on the original property in Parkland, and a road and an elementary school have been named for Sales. His long life spanned the time during which Tacoma grew from a small settlement to a city of over 150,000.

James Sales

Stephen Judson

the Democratic Party and his vigorous work for the community.

declined to join the caravan, and were part of that brave company which

need as much the chilly winter-
y cuisine, but are
"chasing" is a
before cooking,
quit and not a
ns/s thought.
sh. of toponymy
ie. have the word
vis(es, like "Lake
alit lakes have it
lots. (Don't bother
at #w exceptions;
ion. Incidentally,
y in untains.)
g marriage prob-
ha on, recall that
atise, "Advice
ar back as the
is, at Rome. (He
local ion," which is
eed in his time.)
istry a nickname
6, w and not the
of la princess wh
ctec rue name wa
atio-
e prigot its nam
orati, where it wa
bee as far back
sunl
en r cottish pot
ctitioners f
rise 38 he marrid
lready bore
ake" became
with a poud
l sugar (eg
its
onger
ing h
he m
d. —
ignity
hand
an of
ohn D.
anthropist.

Mr. and M
to 5 p.m. next
home of their s
ter-in-law, Rol
Jane Mills.
The couple's
Iren, Stephen M
Cindy Johnson,
Irene Cross a

30% Sale

12-Piece Hostess Set

Spanish B
Grande Renais
Burgu
English Provincl
El Gre

Save a full 30% on a 12-piece place-settings (teaspoon) of famous Reed patterns included. Also save 20% on all other patterns included. Sa

GUNDE Original

764 Broadway

TIME MACHINE

By CAROLINE KELLOGG

Stephen Judson saw Tacoma founded

FROM THE Oct. 20, 1925 News Tribune: "The War Horse of Pierce County has passed on . . . Stephen Judson died at the age of 88."

"The first sheriff of Pierce County, a representative for years in the territorial and late Legislature, county treasurer for two years and for many years a trustee of the Board of Audit and Control of Western State Hospital at Fort Steilacoom, a Jeffersonian Democrat of sturdy ideals and a pioneer who came to this section driving an ox team he finished a life of usefulness and hard work when he died at his home in Steilacoom."

Judson was known as the "War Horse" because of his activities in politics and civil life of the early communities.

His pioneer parents, who came from Germany, crossed the plains in ox-drawn wagons in 1853 and took up a donation land claim which comprised most of the land now occupied by the business section of Tacoma.

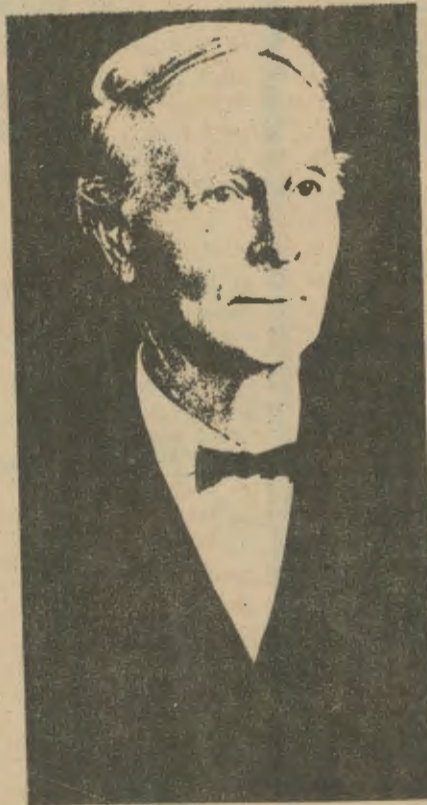
THE JUDSON FAMILY came to the United States in 1844 when Stephen was seven years old, and settled at Galena, Ill. The call of the west lured the father, Peter Judson, and after nine years in the Midwest, he and his family started for the "Oregon Country."

According to Herbert Hunt, the Judson party "overtook the Longmire-Biles party bound for Oregon, which then included Washington..." They "decided to join the caravan, and were part of that brave company which

conquered Naches Pass..."

They settled in a spot now occupied by the Union Station, near the center of Tacoma's present business district, and cleared a few acres of timber which then covered Tacoma.

The other residents of the deep for-

Stephen Judson

ests, the Indians, resented the invaders and though the Puyallups, living near the Judsons, at first appeared friendly, they eventually let the Judsons know that they must get out. A friendly warning from a young Indian playmate of Stephen's caused the family to leave.

They gathered as many of their belongings as they could and left that night. Pushing through the woods to a large ravine (now occupied by the Stadium) the settlers camped there for the night. The next day when Peter Judson returned to gather the rest of their goods he found the buildings he had built burned to the ground and the contents removed or destroyed.

THIS PROVED enough warning to the little white colony and it moved to Steilacoom. For 72 years Stephen Judson lived in that city.

He used an ox team to haul freight from the boats which stopped at Steilacoom to the fort maintained by the government there. His father built a kiln and made the first brick in the state.

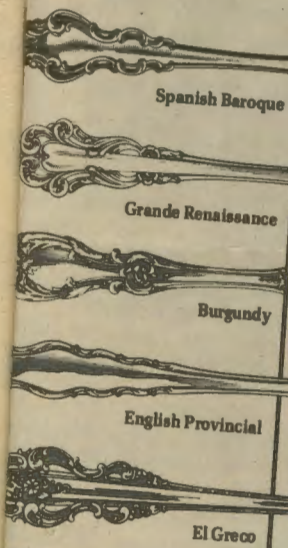
Stephen Judson saw Tacoma founded and watched the city grow. In 1868 he married Mary W. Gallagher, and their children were born in Steilacoom.

When the county was formed, cities grew up from stump land and civil government was given the reins. Stephen Judson plunged into politics and it was then that he earned the title of "War Horse" because of his fidelity to the Democratic Party and his vigorous work for the community.

Mr. and Mrs. M...
to 5 p.m. next Sunday in
home of their son and da
ter-in-law, Robert and
Jane Mills.
The couple's grand
children, Stephen Mills and
Cindy Johnson, will assist
Irene Cross and Mr. M...

30% Off Sale

12-Piece Hostess Set

Save a full 30% on a 12 P
ce place-settings (teaspoon,
of famous Reed & B
Also save 20% on all other pi
patterns included. Sale e

GUNDE

Original

764 Broadway

REFLEKTIONER ÖVER HENRY BENGSTONS LIV MARS 1887-OCTOBER 12, 1974.

av Emory Lindquist

Livet i verkligheten är blott en Pilgrimsfärd över många stigar. Henry Bengston började sin färd i By socken i Värmland den 26 mars 1887 när han föddes i hemmet av familjen Johan August Bengtson och växte upp i en skara av sju barn. Han gick i hembygdens skolor och visade tidiga intressen i vad som lärdes där, och det visade sig också tidigt att han var begåvad och en förhoppningsfull studerande.

En händelse inträffade medan han arbetade som hantlangare åt murarna på den nya skolbyggnaden i Säffle, att han blev bekant med rektorn fil. lic. Valdemar Dahlgren, som utan tvivel gav den mottagliga ynglingen många praktiska och moraliska råd, som blev vägmarken för Henry och som han sökte följa under hela sitt liv. Under åren 1905 och 1906 läste Henry själv i rektor Dahlgrens inspirerande klasser. Inflytandet av denne intelligenta framsynte lärare blev grundvalen till Henrys livsverksamhet. Den aktning läraren och lärjungen hyste för varandra var ömsesidig. Dahlgren var övertygad om att om Henry stannat hemma hade han blivit en framstående ämbetsman i Statens tjänst.

Henry Bengstons uppväxtår visade riktlinjen och den varma dedikationen som motiverade hans tankar och gärningar under mognare år. Han blev medlem i IOGT-rörelsen och fann ett stort idealistiskt arbetsfält där, alltid bibehållande sin personliga övertygelse även om det förorsakade personliga uppoffringar i hans osläckliga törst för vetande gav upphov till en vittomfattande orsakade personliga uppoffringar. Hans osläckliga törst för vetande gav upphov till en vittomfattande läsning. Han hade en aning om att jordens ägodelar icke voro rätt fördelade och han sökte svaren i sina studier av den politisk ekonomien. Henry George, Hjalmar Branting, August Palm och andra ledare inom det växande socialdemokratiska partiet, vilkets teorier och praktik han allt framgent omfattade.

Stigarna på Henry Bengstons färd förde honom vid tjugooårsåldern till Nordamerika i sällskap med en onkel. De reste med båten "Rallo" över

skrev sina ledande artiklar i enkel och målmedveten stil, av många uppmärksammade för dess lärariska innehåll. Detta pågick till år 1920, då en grupp av medlemmarna i föreningen, med vilka Henry icke alls sympatiserade utan snarare motstred, inställde sig och beslutat krävde att slumpa klubbens program och verksamhet och ansluta sig till det kommunistiskt färgade arbetarpartiet. Detta gällde tidningen också, vilket förmådde Henry att omedelbart avsäga sig befattningen som redaktör för tidningen och att också utgå som medlem ur partiet.

Befriad från det betungande arbetet i den socialistiska rörelsen, startade Henry sin egen tryckeriäffär i samband med "The System Press", som framgångsfullt bedrevs i över fyrtio år. Vid sidan om en anseelig mängd tillfällighetstryckning blev följande publikationer redigerade och tryckta: Clark Street Booster, The Community Record, The Brynford Park Bulletin. Han tryckte också för andra, såsom "The Baptist Svenska Standard" samt många skol- och collegetidningar. Tryckeriet på Belmont ave var en mycket produktiv och brådskande affär. Dock stod han alltid redo med råd och dåd när någon förening eller en kyrka behövde hans professionella hjälp. Icke endast hans egen kyrka eller förening ägde denna förmån. Alla gjorde det.

Henry Bengston var medlem i många föreningar, dock endast i dem som strävade för idealistiska mål, såsom upplysning, hjälpsamhet, förbrödning och för gemensam trevnad för alla. Bland de föreningar han tillhörde och tjänade kan nämnas: Svenska Bildningsförbundet, Svit-hiod, IOGT, Värmlandsförbundet, Svenska Kulturförbundet och var dess redaktör för tidskriften "Kulturvet", samt andra kulturella och historiska föreningar. Han var en flitig medarbetare med artiklar i tidningar och tidskrifter i Sverige och i de svenskamerikanska tidningarna här. I 1955 trycktes och utgavs i Sverige Henry Bengstons berömda bok "På Vänsterflygeln i USA". Boken är en detaljerad beskrivning om arbetet och de fackföreningar som svensk-amerikanerna tillhörde. Den har mottagit ett varmt erkännande av kritiken både här och i Sverige.

Högt, tornande över denna rikedom på skapande, konstruktiv aktivitet står mannen, Henry Bengston själv. Jag har aldrig känt någon mera anspråkslös och ödmjuk människa än han var. Han gav ej sina tjänster för hedrande belöningar utan blott för glädjen att få göra något nyttigt, göra någon tjänst. Här på 1950-talet han blev underrättad om att han skulle tilldelas den Kungliga Vasa ordern så avtackade han sig ödmjukt av samvetskäl, ty en sådan hedrande belöning hade aldrig varit i hans tankar.

Henry Bengston var alltid villig och redo att hjälpa andra vare sig det var med långa, svåra översättningar, upplysningar o mångahanda frågor, eller på flerfalliga andra

som i byggandet av Guds egen stad.

Henry Bengstons livshistoria är till fullo identifierad med USA och som också hyser engenuin uppskattning för sitt fädernesland. Under sina tre resor till Sverige med Hildur förstärktes deras känslor och förståelse av det land och det folk, som närde dem med trygghet och kärlek i deras ungdom. Hans namn är välkänt i Sverige, särskilt ibland historikers, arbetarorganisationer, och emigrationen. I sin hemprovins Värmland, är han estimerad på särskilt sätt, i vilket han under stor festlighet fick mottaga Värmlandsmedaljen i sin hemstad Säffle. Här i denna staden uppstod den känslan att Henry Bengston symboliserade just den bryggan han givit sin gode vän dr. Sigurd Gustavson till namn på sin tidskrift "Bryggan" från den Gamla världen till den Nya.

Henry Bengston hade många hängivna vänner, bland dem poeten Arthur Landfors, redaktören E. Einar Andersson och många, många andra såväl i Amerika som i Sverige. När Hildur och Henry i 1968 flyttade till Northfield, Minnesota, efter hava varit bosatta på Keystone ave i Chicago i över 40 år, så var det för att bo närmare sin älskade dotter Margit och hennes make, professor Sigurd Fredrickson. Vänner beundrare och även främlingar trampade en stig hän mot Oxford Street, till hemmet där de bodde, för att få tala med honom, lära av honom, eller att blott få värmas av hans närhet. Han

var alltid samma fina, kansliga person även under den djupa sorgen av sin älskade och trogna Hildurs bortgång. Det var i Northfield som Henry skiljdes från sina kära älskade den åttonde Oktober 1974.

Det vill bli många porträtt som i våra minnens tempel kommer att ligga dröjande kvar. Intimast blir dock de närmaste älskade: Dottern Margit, svärsonen Sigurd och deras barn, Terry, Carl, Barbara och Annette. De ha underbara minnen av ett hem i kärlek och hängivenhet av en fader och en moder av en mormor och en morfar, som ägde alla förutsättningar till storhet och godhet.

Vi tackar Gud för att vi fått dela Pilgrimsfärden med denne gode och ärlige man, och att stigarna på våra färder ledde oss till var han vandrade.

Övers. W. Ehl.

gav upphov till en vittomfattande orsakade personliga uppförelser. Hans osläckliga törst för vetande gav upphov till en vittomfattande läsning. Han hade en åsikt om att jordens ägodelar icke voro rätt fördelade och han sökte svaren i sina studier av den politisk ekonomien. Henry George, Hjalmar Branting, August Palm och andra ledare inom det växande socialdemokratiska partiet, vilkets teorier och praktik han allt framgent omfattade.

Stigarna på Henry Bengstons färd förde honom vid tjugoförårsåldern till Nordamerika i sällskap med en onkel. De reste med båten "Rallo" över Nordsjön till England och med "Vita Stjärnlinjens fartyg "Cedric" till Port Arthur i Canada. På denna resa mötte och samtalade han med en gladlynt och rar flicka från Skattskär, Värmland, som bar det vackra namnet Hildur Carlson. I sina samtäl fann de sig ha många gemensamma intressen, tycken och åskådningar, och så, här på havet, lades grunden till den molnfria framtid, som stadfästades i Chicago, Ill 1914 i deras bröllop, vilket möjliggjorde de mångfaldiga resurser som uppstå när två likasinnade, intelligenta människor arbeta i harmoni för hemmet och samhället.

Ären han bodde i Canada arbetade Henry inom byggnadsindustrin eller som timmerhuggare i kanadensiska skogsavverkningar. Det var hårt och tungt arbete. Men det låg en ljusare förbådning i framtiden. Han började insända artiklar, vilka infördes i de svenska tidningarna: "Canada Tidningen" och "Canada Posten". En vän och Henry började utgiva sin egen journal i minnstryck, som de gav namnet "Den Unga Svenska Canadian". Den sysslade med tillfälliga trycksaker för kyrkor och andra svenska föreningar.

I juli månad 1909 avreste Henry Bengston från Canada, och efter ett kort uppehåll i Duluth, Minnesota, for han vidare till Chicago, Ill. för att kasta ankaret och låta det vila där till 1965. Han fick anställning i firman Marshall Fields och började orientera sig i den stora staden. Han såg sig om efter svenska klubbar och föreningar som han sympatiserade med och ville höra till. Han inskrev sig som medlem i Lake Viewlogen Svea av IOGT, i vilken han fann ett stort verksamhetsfält. Här formades ett starkt vänskapsband med Herman Hallström, som senare valdes till borgmästare i staden Rockford, Ill. Henry hade också ingått som medlem i den socialistiska klubben och i partiet. Denna publicerade "Svenska Socialisten" som blev språkrör för de svenska socialisterna i mellänvästern.

År 1912 anmodades Henry Bengston att övertaga ledningen och redigeringen av "Svenska Socialisten". Han åtog sig befattningen och skötte den på ett utmärkt klanderfritt sätt. Han

såg på aldrig varit någon mera utspråkslös och ödmjuk människa än han var. Han gav ej sina tjänster för hedrande belöningar utan blott för glädjen att få göra något nyttigt, göra någon tjänst. Här på 1950-talet han blev underrättad om att han skulle tilldelas den Kungliga Vasa orden så avtackade han sig ödmjukt av samvetskäl, ty en sådan hedrande belöning hade aldrig varit i hans tankar.

Henry Bengston var alltid villig och redo att hjälpa andra vare sig det var med långa, svåra översättningar, upplysningar o mångahanda frågor, eller på flerfalldiga andra sätt stå till tjänst med sin stora erfarenhet och talanger. Han var öm tolerant och generös, en verkligt kristlig gentleman. Hans idealistiska gärningar voro rikligen uppdelade i byggandet av människornas stad

TNT after 22-75

106-year area p

Alder pioneer hon
er Mrs. Mathilda B. I
106, of McKenna H
the Aged, died Mon
Mrs. Hedborg was
ther in Langsele or
Forsae, Solletteo,
Her father, Erick A
homesteaded at th

D-2 Tacoma, Sun., Sept. 29, 1974 The News Tribune

the asparagus from their garden.
And down the road at Wide Awake Hollow is the old one-room schoolhouse, where Anderson Island children took their schooling from 1882 to 1956.

ON THE HILL at the pioneer cemetery, the history is written on mute stone markers.
Petterson—Anna M., 1833-1919; Nels M., 1828-1897; Carl A., 1879-1947; Hanna, 1875-1944.

Johnson—Alma M., 1864-1967; John, 1863-1924.
Engvall-Anna, 1872-1925; Arthur F., 1904-1905
Christensen—Christian, 1841-1887; Helda, 1881-1898.

The island still is a magnet

By JOHN BAILEY
TNT Staff Writer

ANDERSON ISLAND — The people who drive off the ferry Islander wave at those waiting to board. Everybody knows everybody else. There's a spirit of unity and solidarity, of friendliness and helpfulness. That's part of the attraction. And if the dependence upon a ferry schedule is too much of an inconvenience for some people, it's an attraction to others. It makes

island living like being in another world. **IT'S QUIET**, the air is clean and the land is unspoiled. For some the roots are deep. Others have found a new way of life. But the lure is the same to the newcomers and to those who have lived a lifetime on the island. It is a more relaxed, leisurely pace — away from the hustle of the city and the suburbs. "I've waited 35 years for this," said Ralph Christen-

sen, who retired in January to his home on the Island's northern shore. He is one whose roots are deep. He was born in the old family home nearer the beach than the present house there. He left the island at 14 to go to school on the mainland. **HE DREAMED** of coming back during the many years he was a sheetmetal worker in Seattle. Now he's home again—to the house where his parents lived until they died.

houses where Johnson and his brother ran their poultry business. Their parents came there around Christmas time in the winter of 1896-97. The family has been there since then. But the farm isn't as large any more. **PART HAS** been sold off. Like many other farms on the island. They are part of a new, gigantic development. That's the new Anderson Island—a marked contrast to the old way of life. Paved roads snake through the timbered land which has been carefully measured and staked off. New homes are scattered here and there. There's a new, neat, little church, a mini-mart, a country club, golf course, a marina, parks and a tennis court. And two sparkling, fresh-water lakes. **THE PEOPLE** who live there are mostly the newcomers. Like Al and Ruth Luberts who came from a

suburban area of Seattle a little over a year ago. "We were invited here for a breakfast," Mrs. Luberts explained. "It was the time of year when there wasn't much to do, so we came. "And here we are. "We walked through mud and looked at the lot in the rain . . . and we stayed. "The silence is almost deafening. I almost went stir crazy at first. It's sort of like going back in time. "The ferry is something else when you're used to hopping in the car and going shopping at any time. **"BUT THE** people here are more closely knit. People depend upon each other. We lived in the same house for 25 years and some of our neighbors didn't even know each other." Now there's golf on the green, bass in the lake and beachcombing on the nearby shore. And deep from the woods which flank the Luberts' comfortable new home on three sides e

Rudolph Johnson

Ralph Christensen

Staff photos by Warren Anderson

Everybody knows everybody else.
 There's a spirit of unity and solidarity, of friendliness and helpfulness.
 That's part of the attraction.
 And if the dependence upon a ferry schedule is too much of an inconvenience for some people, it's an attraction to others. It makes

deep. Others have found a new way of life. But the lure is the same to the newcomers and to those who have lived a lifetime on the island.
 It is a more relaxed, leisurely pace — away from the hustle of the city and the suburbs.
 "I've waited 35 years for this," said Ralph Christensen.

Rudolph Johnson

beach than the present house there. He left the island at 14 to go to school on the mainland.
HE DREAMED of coming back during the many years he was a sheetmetal worker in Seattle. Now he's home again—to the house where his parents lived until they died.
 His grandfather, Christian Christensen, settled across the island at Amsterdam Bay, the first white man to live on the island. That was in 1870.
 And his grandmother was a Camus, a name still familiar to the island.
 There still is evidence of the island pioneers—from days when the islanders scratched their living from the soil. There are gnarled trees in the orchards which grew their fruit. And pastures where their cattle grazed.
 There are the old barns and their homes from days when they took their produce to Steilacoom by row-boat.
THEN CAME passenger boats and more people . . . and then the ferry. A minor inconvenience by comparison.
 And there's electricity now. And telephones. The island isn't as far away as it once was.
 Some farms look the same as they have for years. Like Rudolph Johnson's place. There's the old two-story, frame home. And the water tower still is there. Where water, pumped from the creek, was stored.
 And there are the chicken

large any more.
PART HAS been sold off. Like many other farms on the island.
 They are part of a new, gigantic development. That's the new Anderson Island—a marked contrast to the old way of life.
 Paved roads snake through the timbered land which has been carefully measured and staked off. New homes are scattered here and there.
 There's a new, neat, little church, a mini-mart, a country club, golf course, a marina, parks and a tennis court. And two sparkling, fresh-water lakes.
THE PEOPLE who live there are mostly the newcomers. Like Al and Ruth Luberts who came from a

and looked at the lot in the rain . . . and we stayed.
 "The silence is almost deafening. I almost went stir crazy at first. It's sort of like going back in time."
 "The ferry is something else when you're used to hopping in the car and going shopping at any time.
"BUT THE people here are more closely knit. People depend upon each other. We lived in the same house for 25 years and some of our neighbors didn't even know each other."
 Now there's golf on the green, bass in the lake and beachcombing on the nearby shore. And deep from the woods which flank the Luberts' comfortable new home on three sides

Ralph Christensen

Staff photos by Warren Anderson

Island scene

4NT Apr 22-75.

Anderson Island author succumbs

Bessie Cammon

Mrs. Louis (Bessie) Cammon, 88, an author who was born on Anderson Island and had lived there most of her life, died Tuesday in Tacoma. Her two-story home sits on the shore near Johnson's Landing, where she was born Betsey Elizabeth Johnson. Her family provided cordwood for the steamships of that day.

She and her late husband were married in 1906 under a shade tree at Johnson's landing and took a wedding trip to nearby McNeil Island to live 10 years. Mr. Cammon operated a tugboat out of Still Harbor there.

MRS. CAMMON, in her younger years, taught the wide-awake Hollow School on Anderson Island, where

eight grades were taught in one room. She had got her early education in an even earlier island school. At 18, she attended a six-week teachers' institute in Tacoma and received her teaching certificate.

Her first job was teaching Finnish children who spoke no English, at Mount Solo School in Cowlitz County. She wrote of it for the Cowlitz Historical Quarterly.

Mrs. Cammon's first writing was The Anderson Island Gossip Gazette newspaper for her island Sunday School class. Each issue contained a page of island history, also poetry and prose from readers. Later it became the Anderson Island Gazette.

Mrs. Cammon's father, Bengt Johnson, in 1890 became the island's first postmaster. Early post offices were at Vega and Yoman, communities still on the map.

In 1969, the book, "Island Memoir," on which Mrs. Cammon had worked for more than 30 years, was published.

THE AUTHOR was a member of the Anderson Island Community Church, the Anderson Island Community Club, the Pioneer Association of the State of Washington, and the Washington State Historical Society.

Survivors include two sons, Robert B. of Baring, Mo., and Anderson Island, and Russell E. of the island; two brothers, Otto and Ben Johnson, both of the island, four grandchildren, and four great-grandchildren.

Lynn Funeral Home is in charge.

106-year-old Alder area pioneer dies

Alder pioneer homesteader Mrs. Mathilda B. Hedborg, 106, of McKenna Home for the Aged, died Monday.

Mrs. Hedborg was born either in Langsele or at Osterforsae, Sollefteo, Sweden. Her father, Erick Anderson, homesteaded at the south

end of Ohop Lake while she was being reared in Sweden by an aunt after her mother died. Mrs. Hedborg came to the United States in 1889 and resided with her father until she decided her lack of fluent English was a handicap and came to Tacoma where she worked as a domestic and rented a house in which she sublet rooms to other working women.

She married Henry Hedborg in 1898 and homesteaded with him at Alder, where their son, Curtis, still farms. Mr. Hedborg died in 1942.

At 86, Mrs. Hedborg made news by commuting from Alder to attend evening art classes at Puyallup High School. She graduated at the top of her class.

Before entering the McKenna home, Mrs. Hedborg resided with her daughter Helen and her late husband, Lloyd Gilbert at Gilbert's Country Store at LaGrande.

Mrs. Hedborg was a member of the Alder Community Club, a charter member of the Nisqually Rebekah Lodge, the Grandmothers club and the Nisqually Rock Club.

Survivors include her son, Curtis; three daughters, Mrs. Helen Gilbert of LaGrande, Sadie Cronkhite and Mrs. Dorcy (Ida) Nagley, both of Alder, four grandchildren, 12 great-grandchildren and 21 great-great-grandchildren.

Dryer Mortuary is in charge.

l New

awa

its territories, of
issau, Mozambique
bla.

RECENTLY prom
ferendum to be fo
bn by independe
sh Sahara, and Po
e last major col
er, has now bowe
end of history.

pt. 7, Portugue
Minister Mar
signed historic a
Lusaka, Zamb
the African gu
ovement, Frelim
control of Moza
nation of 8.5 m

logged reco
uration record
g water (vert
) is 18 hours
Lowder, 16, of
e, N.C., July 20
Rock Creek Pa

N

hase of Anit
ment Comb
low for You
00 with yo

5.00, 4 c
.00; Make

-k's Bear
ne in, or
ointment.
e a free fo

SAT
June 25-75

SVENSK-AMERIKANSK PRESS

Representanter för de nio svensk-amerikanska tidningarna möttes i en unik konferens i Minneapolis maj 27-28. Mötets ordförande, ambassadör, Tore Tallroth, Stockholm, hade blivit eftersänd av det svenska konsulatet i Washington för att diskutera svensk-amerikansk press och dess framtid.

En liknande konferens har förmodligen ej hållits. De nio tidningarna, sju i USA och två i Canada, har gemensamt omkring 40.000 prenumeranter.

För att framhålla hur betydelsefullt det är att behålla det svenska språket och den svenska kulturen i Nordamerika hjälper den svenska regeringen de nio tidningarna ekonomiskt genom sin reklam och ger dem nyheter och informationer från Sverige.

Vid konferensen framhöll Tallroth att den svenska regeringen visade stort intresse av att även i framtiden samarbeta med svensk-amerikansk press. Deltagarna uttalade ideer om att förbättra tillförseln av nyheter genom att utan kostnad få skicka svenska dagstidningar, samt annat viktigt material utgivet av "Swedish Information Service". Likaså mer besök till Sverige av redaktörer för svensk-amerikanska tidningar. Somliga deltagare framhöll vikten av ett bättre samarbete mellan de olika tidningarna. Den hjälp som den svenska regeringen bidragit med var tyvärr av temporär art och kommer att avta mer och mer.

Ägarna och redaktörerna till tidningarna har dock tillräckligt med självförtroende och kommer att fortsätta att publicera tidningarna. I

De svensk-amerikanska tidningarna var representerade av (från vänster sittande): Mary A. Hendricks, California Veckoblad, Los Angeles,; Maj Brundin, Swedish Press, Vancouver, Canada; Karin A. Person, Vestkusten, San Francisco; Anita Myhrfors, Svenska Posten, Seattle, Washington. Stående: Gerhard Rooth, Nordstjernan-Svea, New York; Arthur B. Hendricks, Svensk Amerikanaren Tribune, Chicago; Glenn D. Peterson, Western News, Denver; Thorwald Wiik, Scandinavian News, Toronto, Canada; Gunnar Björkman, Nordstjernan-Svea, New York.

många fall är detta ett enmansarbete som är hårt och mycket uppoffrande. På senare år har dock de svensk-amerikanska församlingarna fattat betydelsen av etnologisk press och har bildat kommittéer för att hjälpa dessa tidningar att överleva.

De deltagande i konferensen var representanter för Utrikesdepartementet i Stockholm, de svenska konsulatet i Washington och Ottawa samt "The Swedish Information Service". Ambassadör Tallroth utrepade sin djupa tacksamhet mot den svenska regeingen. Han också tackade de människor som arbetat och fortfarande arbetar för den svensk-amerikanska gemenskapen i Nordamerika, samt Sveriges förhållande till USA och Canada.

Silage Stöcks.

In discussing corn, he recommended "Minnesota 13" as good material for silage. "Bank on 15 tons per acre. Feed 45 pounds of silage to cow per day, and other food with it. More than half of daily ration should be silage. Feed some food along with corn. Clover or timothy would balance rations as the two would give the proper carbohydrates and proteins. Put corn in early, harrow two or three times before it is up, and again as soon as it is up. Then begin cultivation. Employ as little hand work as possible, as it is too expensive an item.

"Field roots grow well. Thirty tons of mangels may be expected per acre. One acre with this yield would be enough for one cow for three and one-third years. Do not bind a cow to one kind of food. Have a variety.

norwegian ports.
THE INSTITUTE does
not have the financial re-
sources to purchase
microfilms of

Tracing your 'Roots' in Norway, Sweden

By JONATHAN NESVIG
TNT Staff Writer

STAVANGER, Norway — "Nesvig," the slight, white-haired Norwegian said, repeating my name upon meeting me.

Then Sevald Simonsen reached for a looseleaf notebook, pausing to ask, "Didn't your father ordain your brother?"

"Why, yes," I replied, dumbfounded. "How did you know that?"

The 72-year-old former teacher, who researches names of emigrants and their families for the Cleng Peerson Memorial Institute, said he had read about the ordination in the Western Viking, a Norwegian-language newspaper published in Seattle.

Still, I was amazed that he could remember an event that occurred almost two years ago, especially with 20,000 names recorded in the notebooks on his desk.

SIMONSEN FLIPPED to a small section on Nesvig, where the ordination was recorded under the name of my grandfather, Martin, who emigrated to the United States in 1893.

Nesvig (now spelled Nesvik) is a farm on a fjord near Stavanger. I have visited my relatives there several times and have done some research on my family history, so I didn't bother Simonsen with questions about my ancestry.

The institute, named for an emigrant who wandered through much of the United States searching for areas for Norwegians to settle, receives about 200 letters a year from Americans seeking information about their ancestors.

Many who write, Simonsen said, are "searching for an identity. Who am I?"

The institute's information about emigrants is limited to the area of Rogaland in western Norway, so its small staff cannot directly help persons seeking information about emigrants from other areas.

In those cases, the writer is referred to one of the state archives, which have church records, genealogical books and passenger lists of persons who emigrated from Norwegian ports.

THE INSTITUTE does not have the financial resources to purchase microfilms of church

Ulf Beijbom

records and all of the numerous genealogical books compiled in different areas of Norway.

In order to make ends meet, George Joa, 74, head of the institute, contributes from his savings. He emigrated to the United States himself, returning to his native Norway in 1969 after 39 years in Brooklyn, where he owned a florist shop.

Simonsen traveled to the United States two years ago in search of information about some of the 800,000 Norwegians who have emigrated to this country. His trip included a stop in Tacoma.

In Vaxjo, Sweden, there is a similar insti-

tute, but it is bigger, better financed and has a staff with more professional expertise.

THE EMIGRANT Institute receives between 500 and 600 letters annually from Americans seeking information about their ancestors.

Unfortunately, said director Ulf Beijbom, there is a lot of information in the United States of which Swedish-Americans are unaware.

An American visited the institute recently and discovered that his church records were on microfilm there.

"I didn't know they existed," the surprised visitor told Beijbom.

The institute has microfilms of records from 1,100 churches in America, including four in Tacoma. The records include the names of immigrants and their families, place of residence in Sweden and date of arrival in the United States.

The Tacoma churches include Bethel Evangelical Lutheran, Central Baptist, First Covenant and First Lutheran.

NOT ALL CAN be traced through the church, however, because by 1910, 73 per cent of the 1.3 million Swedish-Americans were not church members.

A pamphlet published by the Swedish government, entitled "Tracing Your Swedish Ancestry," advises readers that a wealth of information is available in the National Archives in Washington, D.C.

It has passenger manifests and military, census and naturalization records, all of which could be useful tools in tracing ancestry.

Death certificates in county courthouses, the pamphlet said, also can be helpful, because they contain the individual's birthdate and birthplace as well as next of kin.

The family Bible, handed down from father to son, often contains a family history.

The more information obtained in America, the easier it is to trace a person's ancestry in Sweden.

THE PERSON who does the bulk of the research at The Emigrant Institute is Lars-Goran Johansson.

Johansson, like Simon-

Photos by Jonathan Nesvig

George Joa, left, Sevald Simonsen

sen, has witnessed "a rapidly growing interest, especially among the youth," in ancestry.

The immigrants, he said, "wanted to be Americanized immediately. They were ashamed of their Swedish background and the fact they could not speak English correctly."

The third generation is the one that is most interested in finding out more about its European roots, he said.

The records of the state Lutheran Church are the best source of information, Johansson said, but the institute does not have the funds to microfilm all of them.

As in Norway, some writers are referred to national archives in Sweden for additional information. They have professional researchers who will help persons for a fee.

The institute has copies of passenger manifests from 1869 to 1897 and uses them to learn which parish in Sweden the emigrant came from. If the parish is known, the research is much easier.

ALTHOUGH THE institute is better funded than the one in Norway, Beijbom, who taught at the University of Washington from 1973 to 1975, complains that it does not receive much support from Swedish-Americans.

In addition to emigrant records, the institute also has a display detailing the emigration of Swedes and a room containing the source material to the emigrant books written by Swedish author Vilhelm Moberg, a founder of the institute.

"The Swedes in Tacoma and the Puget Sound Country," a book written by Tacoman Stephen Forslund, is part of the library.

The addresses of the two institutes are: The Emigrant Institute, Box 201, 35104 Vaxjo, Sweden, and Cleng Peerson Memorial Institute, Eiganesveien 14, 4001 Stavanger, Norway.

Norway, Sweden

Photos by Jonathan Nesvig

George Joa, left, Sevard Simonsen

has witnessed "a rapidly growing interest, especially among the third generation, in ancestry." The immigrants, he said, "wanted to be Americanized immediately. They were ashamed of their Swedish background and the fact they did not speak English correctly."

The third generation is the one that is most interested in finding out more about its European roots, he said. The records of the state Lutheran Church are the source of information, Johansson said, but the institute does not have the funds to microfilm all of them.

As in Norway, some writers are referred to national archives in Sweden for additional information. They have professional researchers who will help persons for a fee. The institute has copies of passenger manifests from 1869 to 1897 and uses them to learn which parish in Sweden the emigrant came from. If the parish is known, the research is much easier.

ALTHOUGH THE institute is better funded than the one in Norway, Bejbom, who taught at the University of Washington from 1973 to 1975, complains that it does not receive much support from Swedish-Americans.

In addition to emigrant records, the institute also has a display detailing the emigration of Swedes and a room containing the source material to the emigrant books written by Swedish author Vilhelm Moberg, a founder of the institute.

"The Swedes in Tacoma and the Puget Sound Country," a book written by Tacoman Stephen Forslund, is part of the library.

The addresses of the two institutes are: The Emigrant Institute, Box 201, 35104 Vaxjo, Sweden, and Cleng Peerson Memorial Institute, Elganesveien 14, 4001 Stanger, Norway.

NEWS FROM TACOMA

SS Allas vår Eric Kaija, fyllde sina modiga 75 år den första september. Av den anledningen anordnade fru Signe en ordentligt lig hippa på Bavarian Restaurant, dagen före bemarkelsedagen. Atminstone 150 personer deltog i festligheten. Fastän skriftliga inbjudningar utgått hade ingen skvallrat så Erk blev en smula konfys när han fann ut att han var hedersgästen där på festen. Eric's sväger, Hannes Sutherland, var ceremonimästare. Som också presenterade Eriss 75 år i revy, i "This is your life" stil. Flera korta tal hölls. Förplägnaden var riklig. En storartad supé avåts. De som var hugade fick sig en svängom och det visade sig att Eric var mäkta populär bland damerna och lika lätt på foten som han var för ett halvsekel sedan.

Eric växte upp i Leksands församling, Dalarna. A iltså vid Siljans sköna strand och kom till Tacoma år 1925. Han en har alltid tagit livlig del i det Svenska utka föreningslivet. Medlem av både Valhalla och Vasa, där han är ordförande f.d.

ng Begåvad med en vacker barytonröst har han alltid varit villig att bistå de tillfällighets-kvartetter som funnits tid efter annan och är mångårig medlem av Runebergskören. Sin borgerliga gärning gs-har han mestadels utfört som snickare. De sista årtiondena innan han drog sig tillbaka var han millwright och delägare i Puget Sound Plywood. Nu kanske s-han får hjälpa till ibland på sin fru's kontor. Fru Signe Kaija innehar Puget Sound Travel Bureau. Till familjen hör sonen Stanley med fru, fem barnbarn och två barnbarnsbarn. Gratulationer och må du länge leva, Eric.

Gloria Dei - Old Swede's Church

Bara några kvarter från Independence Hall i Philadelphia ligger den gamla svenska kyrkan, Gloria Dei - Old Swede's Church, som är den äldsta kyrkobyggnaden i Amerika fortfarande i bruk utan avbräck sedan dess tillkomst och invigning år 1700.

När de svenska kolonisterna anlände till nuvarande Wilmington i Delaware ombord på fartygen Kalmar Nyckel och Fågel Grip år 1638 byggde de först ett litet kapell i Tinicum i Delaware-dalen, och dopfonten, kyrkklockan och två keruber prydde kapellet sedan de förts över från Sverige 1642 av den svenska prästen i församlingen. Johan Kampanius. Dessa föremål finns fortfarande väl bevarade i Gloria Dei - Old Swede's Church.

Senare byggde svenskarna ett blockhuskapell i en indianby, Wicaco, som betydde en "trivsamt plats" och som nu ingår i centrala Philadelphia. När en ny präst, Anders Rudman, anlände till svenskkolonin i Philadelphia år 1698, uppmuntrade han sin församling att bygga en "anständig kyrka" och så kom Gloria Dei-Old Swede's Church till stånd.

Den invigdes år 1700 i närvaro av bl a William Penn och kallades allmänt "Katedralen i skogen". En farmarefamilj, Swenson, donerade makken där kyrkan ligger och han ägde också mark i närheten som han sålde till William Penn innan Independence Hall byggdes. År 1942 blev Gloria Dei - Old Swede's Church förklarad nationellt och historiskt minnesmärke. En sanering av de kringliggande kvarteren har resulterat i ett parkområde på cirka 2 1/2 tunnland och denna park som omger kyrkan skall återge något av den idylliska skogsatmosfär som existerade där på 1700-talet.

Det har sagts att en byggnad är endast så betydande som de händelser som utspelats i den. Gloria Dei - Old Swede's Church har därför betydelse vida utöver dess svenska ursprung. Det var här som Pennsylvanias första lagstiftande församling sammanträdde år 1701. Amerikas första infödda prästman invigdes vid altaret i Gloria Dei år 1703, och den svenska malmklockan i tornet klämtade och ringde in den nya nationen när självständighetsförklaringen undertecknades. Kyrkgården talar sitt tysta språk om Johan Printz, den första svenske guvernören, om John Morton som hade den avgörande rösten i Pennsylvanias delegation till den Kontinentala Kongressen, och om John Hanson som valdes till "President of the United States in the Congress assembled 1781-1782".

Benjamin Franklin och George

som hon besökte flera gånger.

Bland de dyrgrisar som finns bevarade från den svenska tiden är en Karl XII:s bibel som konungen donerade till kyrkan år 1702, samt en brudkrona i silver, som ännu bärs vid bröllop i kyrkan. En svensk katekes från 1704 finns också och den har översatts till en indiandialekt i Delaware. En i amerikansk historia välkänd kvinna stod brud i Gloria Dei den 15 juni 1777. Kanske bar Betsy Ross, som blev Mrs Joseph Ashbourn, den svenska silverkronan.

mast krävs är ett nytt tak, målning av exteriören, orgelrestaurering, bättre brandskydd och vård av parken med planteringar och blomsteranläggningar samt omvårdnad av den gamla kyrkogården.

En vädjan till alla som är medintressenter i detta unika svenskminne och det är väl alla av svensk stam, har utgått och borde få ett generöst svar från alla som vill vårda om det svenska arvet. Alla donationer stora eller små är skattefria och kan sändas till

Senare byggde svensarna ett blockhuskapell i en indianby, Wicaco, som betydde en "trivsamt plats" och som nu ingår i centrala Philadelphia. När en ny präst, Anders Rudman, anände till svenskkolonin i Philadelphia år 1698, uppmuntrade han sin församling att bygga en "anständig kyrka" och så kom Gloria Dei-Old Swede's Church till stånd.

Den invigdes år 1700 i närvaro av bl a William Penn och kallades allmänt "Katedralen i skogen". En farmarefamilj, Swenson, donerade marken där kyrkan ligger och han ägde också mark i närheten som han sålde till William Penn innan Independence Hall byggdes. År 1942 blev Gloria Dei - Old Swede's Church förklarad nationellt och historiskt minnesmärke. En sanering av de kringliggande kvarteren har resulterat i ett parkområde på cirka 2 1/2 tunnland och denna park som omger kyrkan skall återge något av den idylliska skogsatmosfär som existerade där på 1700-talet.

Det har sagts att en byggnad är endast så betydande som de händelser som utspelats i den. Gloria Dei- Old Swede's Church har därför betydelse vida utöver dess svenska ursprung. Det var här som Pennsylvanias första lagstiftande församling sammanträdde år 1701. Amerikas första infödda prästman invigdes vid altaret i Gloria Dei år 1703, och den svenska malmklockan i tornet klämtade och ringde in den nya nationen när självständighetsförklaringen undertecknades. Kyrkgården talar sitt tysta språk om Johan Printz, den första svenske guvernören, om John Morton som hade den avgörande rösten i Pennsylvanias delegation till den Kontinentala Kongressen, och om John Hanson som valdes till "President of the United States in the Congress assembled 1781-1782".

Benjamin Franklin och George Washington firade gudstjänst i Gloria Dei - Old Swede's Church och Franklin såg bland annat till att kyrkan fick åskledare.

Andra kända namn är intimt förknippade med den gamla svenskkyrkan namn som John Dahlgren och John Erickson. Två kända svenska konstnärer ligger begravda på kyrkogården Gustav Hesselius och Adolph Wertmüller, liksom många officerare och soldater från inbördeskriget. Jenny Lind, den svenska näktergalen, sjöng från kyrkans orgelläktare "Jag vet att min förlossare lever" och Fredrika Bremer fann under sitt besök i Amerika många svenskättlingar i Gloria Dei- Old Swede's Church

som hon besökte flera gånger.

Bland de dyrgripar som finns bevarade från den svenska tiden är en Karl XII:s bibel som konungen donerade till kyrkan år 1702, samt en brudkrona i silver, som ännu bärs vid bröllop i kyrkan. En svensk katekes från 1704 finns också och den har översatts till en indiandialekt i Delaware. En i amerikansk historia välkänd kvinna stod brud i Gloria Dei den 15 juni 1777. Kanske bar Betsy Ross, som blev Mrs Joseph Ashbourn, den svenska silverkronan.

Trots den kortlivade svenska koloniseringen av Delaware fortsatte svenska kyrkan att skicka präster till Gloria Dei, men senare blev kyrkan en episcopalförsamling och har sedan 1845 tillhört Pennsylvania stift.

En del svenska traditioner hålls fortfarande i helgd och sålunda firas julotta på svenskt vis med predikan på svenska. Lucia firas också liksom midsommar med majstång och svenska folkdanser.

Att bibehålla kyrkan i gott skick kostar pengar och församlingen är inte ekonomiskt stark nog att stå för alla kostnaderna. Vad som när-

mast krävs är ett nytt tak, målning av exteriören, orgelrestaurering, bättre brandskydd och vård av parken med planteringar och blomsteranläggningar samt omvårdnad av den gamla kyrkogården.

En vädjan till alla som är medintressenter i detta unika svenskmindre och det är väl alla av svensk stam, har utgått och borde få ett generöst svar från alla som vill vårda om det svenska arvet. Alla donationer stora eller små är skattefria och kan sändas till Kyrkan med adress: Gloria Dei - Old Swede's Church, Delaware Ave. and Christian Street, Philadelphia PA 19101.

Donationer kan också sändas till en av fondens förvaltare: Mr G. Hilmer Lundbeck, 1270 Avenue of the Americas, Suite 2213, New York, N.Y. 10020.

För vidare upplysningar ring Mr Lundbecks kontor (212) 247-0384. Övriga förvaltare i fonden är Konsul Donald Hogeland och Mrs Mary G. Roebing. Bland uppropets understödjare märks också Sveriges ambassadör i Washington, Greve Wilhelm Wachtmeister, samt alla Sveriges generalkonsuler i Amerika.

News from Tacoma

TacomaWa - Valhallas annual breakfast Sunday Nov 9 drew a huge crowd of hungry participants. Before the event a short business session was held when a class of 25 candidates were initiated, among them Mr Erling Mork, City Manager of Tacoma.

The kitchen committee really outdid themselves this time with a meny of ham, eggs, potato sausages mackerel and all other ingredients that goes with a sumptuos breakfast. With Pres. Durant as MC, a musical program was presented with Sven and Hans Fredrickson, with their accordions, Gus De Bock, Saxophone and Marty Carlson on the piano. The new Vikings were presented and some remarks were made by various members. Finally there was a chance for those who desired. to "Dra en spader" as we say in Swedish. Just how late the party lasted I wouldn't know, I went home some time in the afternoon and it was going good then. There used to be an old pun that "Everybody has to be out of the building by Tuesday morning".

Mrs Ernest O. (Evelyn) Becklund passed away Nov 3 while visiting in California. She was born in Vännäs, Västerbotten, Sweden and came to Jamestown N.Y. in 1910. Later she resided i Cleveland Ohio and came to Mineral Wa. as a bride in 1918. The family settled in Tacoma in 1941. Mrs Becklund was well known and active in the Swedish community a member of the local Vasa-lodge and the Bethel Lutheran Church. She is survived by her husband Ernest O Becklund, sons Ernest O. of Granada Hills, Ca and Hilding J. of Tacoma. A sister Miss Signe Seastrom of Tacoma, a brother and two sisters in Sweden and several grandchildren and great grandchildren. Funeral was held at Mt View Valley Chapel with Rev's A.E. Larson and Lyndon K. Murk officiating. Rev Murk sang: "How Great Thou Art" and later, in closing: "Tryggare kan ingen vara", in Swedish from the pulpit.

A notice in a local paper recently indicated that Mrs Gordon (Anna) Kincaid had passed away in Olympia. where she had made her home in recent years. She was Anna Sjöblom when she arrived in Tacoma from Munsala, Finland, in 1912 and had been a passenger on the ill fated "Titanic". Some 15 years ago a report went out over the News service that Mrs Helga Hirvonen, the last survivor of the Titanic disaster had passed away in New York City. This report was not correct inasmuch that a Mrs Hilda Larson, nee Hellström, a native of my Home town Borlänge, who was also a survivor was then still living in Chicago (she has since passed away).

You c

I a
son. He
be a fis
wanted
America
papa.
when v
he told r
follow m
that I a
are man
long to k

Runebergskören medverk
fullt och till sist bl
kaffe i lilla salen dä
lig stämning rådde.

Det blir svensk jul
Lutherska Kyrka juldag
Vidare upplysningar ge
ett kommande nummer.

SAGA TRAVEL

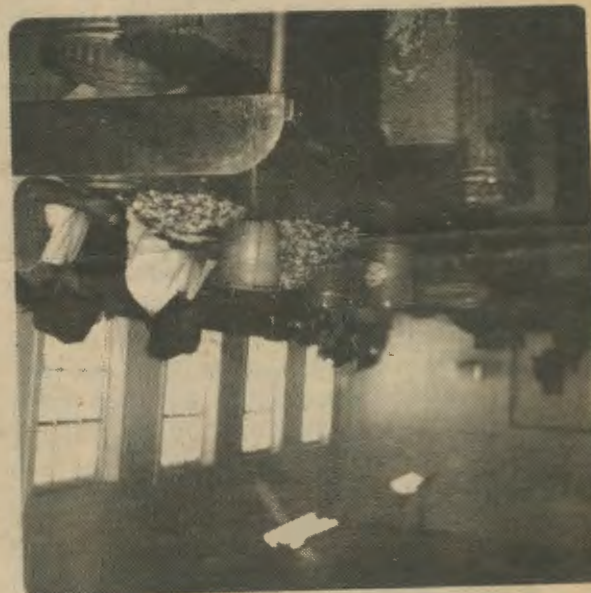
Komplett resbyrå-service.

för in-och uti

RESTAURANT SWEDISH CLUB'S

and Cocktail Lounge
1920 Dexter Ave. N.
Open Daily to Members and Guests
Come and see the most
beautiful restaurant in the city!
Banquet Facilities Available
For Up To 500 Guests
JOSEF OSCARSSON, Manager

Flinka händer i arbete.

Västkuistsallad.

resided i Cleveland Ohio and came to Mineral Wa. as a bride in 1918. The family settled in Tacoma in 1941. Mrs Becklund was well known and active in the Swedish community a member of the local Vasa-lodge and the Bethel Lutheran Church. She is survived by her husband Ernest O Becklund, sons Ernest O. of Granada Hills, Ca and Hilding J. of Tacoma. A sister Miss Signe Seastrom of Tacoma, a brother and two sisters in Sweden and several grandchildren and great grandchildren. Funeral was held at Mt View Valley Chapel with Rev's A.E. Larson and Lyndon K. Murk officiating. Rev Murk sang: "How Great Thou Art" and later, in closing: "Tryggare kan ingen vara", in Swedish from the pulpit.

A notice in a local paper recently indicated that Mrs Gordon (Anna) Kincaid had passed away in Olympia, where she had made her home in recent years. She was Anna Sjöblom when she arrived in Tacoma from Munsala, Finland, in 1912 and had been a passenger on the ill fated "Titanic". Some 15 years ago a report went out over the News service that Mrs Helga Hirvonen, the last survivor of the Titanic disaster had passed away in New York City. This report was not correct inasmuch that a Mrs Hilda Larson, nee Hellström, a native of my Home town Borlänge, who was also a survivor was then still living in Chicago (she has since passed away) and of course Mrs Kincaid in Tacoma. Now after a lapse of 15 years it must be fairly certain that Mrs Kincaid was the last survivor.

Den årliga Svenska högmässan i First Lutheran Church, drog en ansemlig menighet söndagen den 16 november. Hade vädrets makter varit lite mera nådiga och hade mässan annonserats lite bättre är det troligt att skaran blivit större. Pastor Murk från Bethel var liturg få kan mässa som han. Pastor Larson, också från Bethel predikade över dagens text. En ung man, Dennis Hagström, praktikant i First läste evangeliet på oklanderlig svenska.

America
papa.
when w
he told r
follow n
that I a
are man
long to h

Runebergskören medverkade fullt och till sist blev kaffe i lilla salen där en lugn stämning rådde.

Det blir svensk jul i Lutherska Kyrka juldagen. Vidare upplysningar ges i ett kommande nummer.

SAGA TRAVEL

Komplett resbyrå-service.

för in-och ut

SPECIELL PARKERINGSPL

CLIFF JENSI

SU 4-356

5803 - 15th A

WANTED

Older or retired single MALI yard care and transportation in exchange for FREE trailer of cabin in Sequim Wash. No 782-2342, after 6 P.M. 784-46

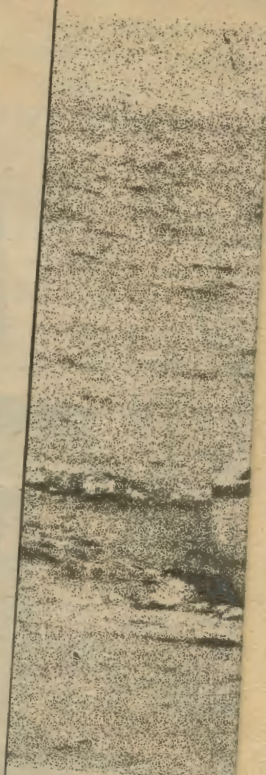

! Västskustsallad.

n Tacoma

as annual break- drew a huge crowd ants. Before the ness session was of 25 candidates ong them Mr Erling r of Tacoma. mittee really this time with a potato sausages ther ingredients umptuos break- urant as MC, a s presented with rickson, with Gus De Bock, Saxo- lson on the piano re presented and ade by various here was a chance ed. to "Dra en n Swedish. Just lasted I wouldn't some time in the s going good o be an old pun o to be out of sday morning". velyn) Becklund hile visiting in born in Vännäs, n and came to 910. Later she Ohio and came bride in 1918. in Tacoma in was well known wedish community al Vasa-lodge eran Church. She husband Ernest O

You c

I a son. He be a fis wanted America papa. when w he told r follow n

Sidan Atta

News from Tacoma

Tacoma Wash. Oct 24-75 -The Valhalla lodge observed their 91st anniversary recently with a dinner for the membership and their families. While these modern Vikings attended to some of the business of the lodge the ladies were entertained with Bingo games. The historical sketch of the lodge which was given at the 90th anniversary last year has been printed, and were now distributed to the members.

For the first time in its long history Vålhalla held a "Fishing Derby" Sunday Oct. 19. The weatherman didn't exactly cooperate but nevertheless there were quite a number of fishermen that went out. Considering the blustery weather the catch was very good. The fishing ended at noon and at 3.00-PM a delicious Salmon dinner was served in the lodge hall. Which drew the largest crowd we have seen in the dining room for some time. The prizes were awarded afterwards and there were enough prizes for all the participants in the Derby. I did not get the name of the young man who got the large fish made up of silverdollars for having the largest salmon. But, Oscar Johnson got 25 dollars for having the biggest Dog fish. The party was a success and will probably be an annual affair from now on.

The Scandinavian week held down town Oct 13-18 was an apparent success. The streets were decorated with Scandinavian flags but there was an apparent shortage of the Swedish colors. Each day was dedicated to one particular country. Sweden was on Thursday, With a short program at high noon. There was a vocal solo by Mrs ShirleyAnn Sargent. A duet by a couple of ladies whose names I did not learn. A representative of the Downtown Association filled in both as MC and orator. Each day the oldest emigrant from the various countries was recognized and given an award. Kalmarpojken Karl Swanson, who recently had his 96th birthday was duly honored on the Swedish day. Mr Swanson came to US at the turn of the century and after sojourns in Michigan and California he arrived in Tacoma in 1906. His active years were spent in both Northern Pacific and Milwaukee RR Shops. Long time resident of the South side of town he was active in Bethel Church as long as his strength permitted. I know that he has been a member of the local

Daughter of the late Mr and Mrs Harold Shonborg, well known in our Swedish community. A brother and two step sons are the closest survivors.

Steve

day in Swedish. Just
party lasted I wouldn't
come some time in the
it was going good
ed to be an old pun
y has to be out of
y Tuesday morning".
O. (Evelyn) Becklund
v 3 while visiting in
e was born in Vännäs,
Sweden and came to
in 1910. Later she
eland Ohio and came
as a bride in 1918.
tled in Tacoma in
lund was well known
the Swedish community
e local Vasa-lodge
Lutheran Church. She
her husband Ernest O
Forest O. of Granada
own Where you can't, our opera

I a
son. He
be a fis
wanted
America
papa.
when w
he told r
follow n

man didn't exactly cooperate
nevertheless there were quite a
number of fishermen that went out.
Considering the blustery weather the
catch was very good. The fishing en-
ded at noon and at 3.00 PM a deli-
cious Salmon dinner was served in
the lodge hall. Which drew the larg-
est crowd we have seen in the dining
room for some time. The prizes were
awarded afterwards and there were
enough prizes for all the participants
in the Derby. I did not get the
name of the young man who got the
large fish made up of silverdollars
for having the largest salmon. But,
Oscar Johnson got 25 dollars for
having the biggest Dog fish. The
party was a success and will prob-
ably be an annual affair from now
on.

The Scandinavian week held down
town Oct 13-18 was an apparent suc-
cess. The streets were decorated
with Scandinavian flags but there
was an apparent shortage of the
Swedish colors. Each day was dedi-
cated to one particular country.
Sweden was on Thursday, With a short
program at high noon. There was a
vocal solo by Mrs ShirleyAnn Sargent.
A duet by a couple of ladies whose
names I did not learn. A represen-
tative of the Downtown Association
filled in both as MC and orator.
Each day the oldest emigrant from
the various countries was recognized
and given an award. Kalmarpojken
Karl Swanson, who recently had his
96th birthday was duly honored on
the Swedish day. Mr Swanson came
to US at the turn of the century
and after sojourns in Michigan and
California he arrived in Tacoma
in 1906. His active years were spent
in both Northern Pacific and Mil-
waukee RR Shops. Long time resident
of the South side of town he was
active in Bethel Church as long as
his strength permitted. I know that
he has been a member of the local
Vasa lodge since August 8 1912 for
we were in the same class of candi-
dates. The Scandinavian Week closed
with an entertainment and a Grand
Ball at Valhalla Hall on Saturday
night.

Elmer Lind, resident of the
Mt View Dist. above Puyallup passed
away recently at the age of 85. Sur-
vived by two sons and two daughters
and a number of grandchildren. He
was born in Sundsvall Sweden and
came to Chicago in 1910 and to
Tacoma in 1914. He was a retired
mill wright foreman for the St
Paul and Tacoma Lmbr. Co. Member of
the local Vasa lodge and the First
Lutheran Church.

Mrs Clarence (Lillian) Stave, 67,
has passed away after a lengthy ill-
ness. She was a native Tacoman.

Daughter of the late Mr and M
Harold Shonborg, well known i
Swedish community. A brother
two step sons are the closest
vivors.

Steve

Obituaries

Lutheran pastor Larson passes

The Rev. E. Arthur Larson, 86, of 7439 S. Fawcett Ave., who was former pastor of several Lutheran churches, died Saturday.

He was born in Ashtabula, Ohio, and had resided in Tacoma for the past 51 years.

He was pastor of First Evangelical Lutheran Church in Astoria, Ore., from 1919 to 1928; Bethel Lutheran Church in Tacoma from 1928 to 1964; Messiah Lutheran Church in Auburn from 1928 to 1942; and Emmanuel Lutheran Church in Tacoma from 1930 to 1942.

Mr. Larson was named pastor emeritus at Bethel Lutheran in 1964.

He served as interim pastor at Rochester from 1944 to 1946 and 1953 to 1956, and interim pastor at Port Orchard from 1946 to 1950. He taught Swedish in the Tacoma area for more than 40 years, including Pacific Lutheran University classes from 1932 to 1950.

He was a founder of Lutherland in the late 1930s, was on the Hagman Radio services from the late 1930s through early 1950s, and held services in the county jail in the '30s and '40s and Jul Otta services every Christmas season through last December.

Surviving are a daughter, Mrs. Marv (Dorothy) Harshman of Seattle; four sons, E. Arthur Larson Jr. of Puyallup, Robert of Portland and Roy and Richard, both of Tacoma; a sister, Mrs. Gertrude Sellman of Atlanta.; 11 grandchildren and two great-grandchildren.

Lynn Funeral Home is in charge.

F

r

r

r

I

t

I

4

h

n

R

ic

to

L

T

hot

C);

not

F

cm

l,

ma

l,

(64

E

see

TACOMA

Om allt detta och mycket mer kan man läsa i en intressant skrift av Steve Forslund, 83, som 1911 emigrerade från Sverige och som nu sitter i sin villa i Tacoma och arbetar med att utforska den svenska kolonins öden och äventyr i området.

Mycket hjälp i sitt arbete har Steve av hustrun Ida som när hon var 19 år gammal alldeles ensam reste den långa vägen från Tvings församling nära Karlskrona i Blekinge till släktingar i Tacoma-området.

Träffades 1912

De båda träffades 1912 i Valhalla Hall, mötesplatsen under många år för svenskarna i Tacoma med omnejd och som just firat 90-årsjubileum.

Steve Forslund är född i Borlänge. Där har hans familj bott i generationer. Pappan var både åkare och bonde.

— Jag hade utvandrare i släkten, berättar han. Bl a fick vi ofta brev från fars kusin som bodde på Fox Island utanför Tacoma. Han skulle bli rik på att odla jordgubbar och tomater. Men det blev han aldrig.

— Jag kommer också ihåg att vi läste i Stockholms-Tidningen om världsutställningen i Seattle 1909, så jag visste lite om området innan jag kom hit.

Syskon i Sverige

Så en dag tog 18-åringen tåget på gamla Bergslagsbanan från Falun till Göteborg för vidare med båt till England, tåg till Liverpool, igen till Boston och så till tåg till Seattle.

— Både mor och far ledsna när jag åkte. Insåg naturligtvis att det fanns större möjligheter för mig i Amerika än hemma i Sverige.

Efter Steve för fem andra av hans syskon över till Amerika.

— Mamma undra ibland vad hon gjort för ont för att förlora sina barn på det här sättet. I dag har jag en syster och en bror kvar i Sverige.

Den första tiden arbetade Steve hos pappans kusin, Stor som han var. Fick han ändå gå i skolan — bland en massa småbarn. Mest för att lära sig engelska. När han tröttnade på jordgubbarna och tomaterna tog han jobb vid järnvägen i Tacoma. Han ville bli lokförare men i stället blev det hårt jobb som extra eldare.

Det dröjde inte länge förrän Steve hittade ett annat, ännu hårdare men betydligt mera lönande arbete — som

Här sitter Steve Forslund och skriver på sin historiskt viktiga avhandling om svenskar i Tacoma med omnejd. Makan Ida hjälper till med detaljerna.

— Den förste svensken här i Tacoma hette Nicholas Delin. Han var troligtvis född på Gotland 1817. Efter en period i Ryssland kom han 1846 till New York. Tillsammans med 150 andra unga män chartrade han segelfartyget Edward Everett och seglade till de härande guldfälten i Cali-

Hjälpa till på gården i Bre-dasjö mellan Karlskrona och Ronneby fick hon börja med vid tidiga år. Barndomshemmet finns förresten ännu kvar. Idas systerdotter bor där i dag.

När hon var 16 år gammal började hon arbeta på heltid. Ida skötte alla sysslor som måste utföras på en bond-

TACOMA, WASHINGTON (KvP) I mitten av 1800-talet kom den förste svensken till de skogsrika kusttrakterna i nordvästra Amerika där nu staden Tacoma ligger. 1855 tvingades han överge sitt sågverk och fly till en militärförläggning, sedan en av de många indianstammarna i området börjat dansa krigsdanser. Den hotfulla situationen lugnade så småningom ner sig och svensken kunde fortsätta arbeta på sitt sågverk. Ättlingar till honom och andra invandrade svenskar har till stor del byggt upp det samhälle som i dag är den sjudande storstaden Tacoma strax intill Seattle.

KVALLSPOSTEN MALMÖ SÖNDAG JUNE 22 1975

— staden som grundades av SVENSKAR

...och här sitter en annan utvandrare och skriver historien i en bok

Roger Carlsson

Marianne Sjöholm

Pappan hette alltså Pettersson men Ida hette Svensson innan hon gifte sig med Steve och fick namnet Forslund???

— Jo, förr fick man göra som man ville med sitt efternamn när man började skolan. Så då tog vi syskon namnet Svensson av någon anledning, förklarar Ida.

De båda träffades 1912 i Valhalla Hall, mötesplatsen under många år för svenskarna i Tacoma med omnejd och som just firat 90-årsjubileum.

Steve Forslund är född i Borlänge. Där har hans familj bott i generationer. Pappan var både åkare och bonde.

— Jag hade utvandrare i släkten, berättar han. Bl a fick vi ofta brev från fars kusin som bodde på Fox Island utanför Tacoma. Han skulle bli rik på att odla jordgubbar och tomater. Men det blev han aldrig.

— Jag kommer också ihåg att vi läste i Stockholms-Tidningen om världsutställningen i Seattle 1909, så jag visste lite om området innan jag kom hit.

Syskon i Sverige

Så en dag tog 18-åringen tåget på gamla Bergslagsbanan från Falun till Göteborg för vidare med båt till England, tåg till Liverpool, igen till Boston och så till tåg till Seattle.

— Både mor och far ledsna när jag åkte m. insåg naturligtvis att d. fanns större möjligheter för mig i Amerika än hemma i Sverige.

Efter Steve for fem andra av hans syskon över till Amerika.

— Mamma undra ibland vad hon gjort för ont för att förlora sina barn på det här sättet. I dag har jag en syster och en bror kvar i Sverige.

Den första tiden arbetade Steve hos pappans kusin, Stor som han var fick han ändå gå i skolan — bland en massa småbarn. Mest för att lära sig engelska. När han tröttnade på jordgubbarna och tomaterna tog han jobb vid järnvägen i Tacoma. Han ville bli lokförare men i stället blev det hårt jobb som extra eldare.

Det dröjde inte länge förän Steve hittad ett annat, ännu hårdare men betydligt mera lönande arbete — som gjutare. Och det höll han på med 42 långa år innan han pensionerade sig 1958.

— Jag är bara en gammal gjutare med huvudet fullt av sot och sand, skämtar Steve Forslund.

Steve Forslund har massor av kunskaper om den svenska immigrationen till Tacoma. Kunskaper som så småningom kommer att bli en värdefull historisk skrift.

— Det var på modet att emigrera då när jag gjorde det, säger han. Tiderna var svåra, det fanns inget arbete. Storstrejksen 1909 var ju ett tydligt tecken på att Sverige verkligen var i knipa.

— Den förste svensken här i Tacoma hette Nicholas Delin. Han var troligtvis född på Gotland 1817. Efter en period i Ryssland kom han 1846 till New York. Tillsammans med 150 andra unga män chartrade han segelfartyget Edward Everett och seglade till de hägrande guldfälten i Californien. Resan gick runt Kap Horn och det är känt att guldsökarna kom fram. Där emot är det okänt om de hade någon framgång i guidjakten. Sedan fortsatte Nicholas till Tacoma där han gifte sig med en ung flicka i en tysk invandrarfamilj.

Hårt i Blekinge

Om den förste svensken och många efterföljande landsmäns öden kan man läsa i Steve Forslunds historieskrift.

Hårda tider har också hans hustru Ida fått uppleva där hemma i Blekinge.

Hjälpa till på gården i Bre-dasjö mellan Karlskrona och Ronneby fick hon börja med vid tidiga år. Barndomshemmet finns förresten ännu kvar. Idas systerdotter bor där i dag.

När hon var 16 år gammal började hon arbeta på heltid. Ida skötte alla sysslor som måste utföras på en bondgård. Bl a var hon ett tag på en stor gård i Önnestad i Skåne när hon var 17 år gammal.

Det där med att resa till Amerika var inget nytt för Ida. Innan hennes far och mor gifte sig hade hennes far varit i Amerika under en period. Sven August Pettersson, som pappan hette, var kusk från Eringsboda. Efter en tid i Amerika reste han hem igen. Han ville gärna komma tillbaka men så gifte han sig och stannade i Sverige för gott. Ofta berättade han minnen från landet långt där borta där hans fyra bröder hade bosatt sig.

Pappan hette alltså Pettersson men Ida hette Svensson innan hon gifte sig med Steve och fick namnet Forslund???

— Jo, förr fick man göra som man ville med sitt efternamn när man började skolan. Så då tog vi syskon namnet Svensson av någon anledning, förklarar Ida.

19 år gammal bestämde sig Ida för att resa. Alldeles ensam över Atlanten.

I svenskarnas samlingshall Valhalla Hall träffades alltså Steve och Ida och dit går de än i dag, om än kanske inte så ofta. Svenskarna i Tacoma har blivit uppblandade med andra nationaliteter och Valhalla Hall är inte längre så ursvenskt som det brukade vara.

Men i kyrkan, dit Steve och Ida brukar gå, håller ännu pastor Larsson julotta på svenska varje år och pastor Mörk sjunger "Ära vare God i hojden" så svenskt han förmår.

...och här sitter en annan utvandrare och skriver historien i en bok

Roger Carlsson

Marianne Sjöholm

I en lugn och vacker del av Tacoma har Ida och Steve Forslund funnit en plats de trivs på och vill stanna.

Foreign-language papers gave Tacoma its

Staff of Tacoma Tribune in 1890s

Tobis Sandegren, editor, is seated at right and J. F. Visell, business manager, is standing at the right. Others unknown.

EDITOR'S NOTE — Paul Sandegren is former city editor of the Tacoma Times and editor of the Tacoma Labor Advocate for 20 years before retiring in 1969.)

By PAUL SANDEGREN

In 1913 there were six foreign-language newspapers published in Tacoma — five weeklies and one monthly. Four of them were of general circulation among particular nationality groups; two were associated with religious organizations.

Oldest of the publications was the German-language *Wacht am Sunde* (Watch on the Sound), founded in 1883. Tacoma Tribune, Swedish, was started in 1888; Tacoma Tidende, Norwegian, in 1890; Pacific Herold, Norwegian church paper, founded in Everett, subsequently moving its place of publication to Tacoma; Tacoma Japanese Times, year of establishment unknown, believed to have ceased publication in 1932, and *Sions-Bladet*, a Swedish-language, church-connected monthly.

Wacht Am Sunde was edited by A. Weichbrod, a bewhiskered gentleman, and was regularly published until it became a casualty of World War I — as was almost every thing German (such

language subject in high schools).

Even that area in the vicinity of East 64th Street and McKinley Avenue, long known as Bismarck, had its name changed to Hillhurst. The name, however, never really caught on, although street cars did carry the name for a while until the designation "McKinley Avenue" was considered more acceptable. *Wacht Am Sunde* was last published at South 17th Street and Railroad Avenue, now Commerce Street.

TOBIAS SANDEGREN, my father, founded Tacoma Tribune in 1889. He had first settled in Seattle where he was associated with *Vestra Posten* as editor and subsequently as publisher. He departed from that city after the disastrous fire of June 6-7, 1889. Seattle was doomed, in his estimation, and Tacoma would be the city of the future.

For reasons of which I am unaware, my father changed the name of his paper to *Western Tribune* and to Tacoma *Posten* in 1906, finally to *Puget Sound Posten* in 1907 when he established his own print shop at 119 S. 14th St., below what is now the Greyhound Bus depot.

Previously he had had limited facilities consisting of

type and office furniture, employing hand compositors to set the type and "farming out" the presswork. His places of business had at various times been located on Pacific Avenue, 11th Street, South C Street (Broadway) and Commerce Street.

The paper was published at the 14th Street address until 1919, and last at 1216 S. K St., in the Swedish Order of Valhalla building. The paper was sold in 1936 and was merged with the Svenska Pacific Tribune in Seattle.

AN INTERLOPER came on the scene in 1890 when the city directory listed a *Westra Posten* in an advertisement as the "only Swedish newspaper in Washington, Oregon, Idaho and Dakota, an independent political weekly journal." The upstart apparently was only a promotional gimmick aimed at wheedling cold cash from unsuspecting political aspirants.

There were a lot of Scandinavian immigrants in the area in those days, and no doubt there were many opportunists trying to cash in on those connections. At any rate, *Westra Posten* had its first and last listing in the 1890 directory.

The Tacoma Tidende, Norwegian paper of general circulation, was listed in the 1899 city

directory and its office was located in the Wallace Building at South 12th and A streets.

One of its earliest editors and business managers was John Blaauw, who later forsook publishing to enter the advertising field. Blaauw is credited with originating the slogan "Watch Tacoma Grow," which, as might be imagined was somewhat bandied about, particularly by Seattle folk. Somewhere along the line the name of the paper was changed to *Verstkysten*. Later editors of the paper were John Soley, also well known in Norwegian musical circles, and Andrew Bjerkeseth, who changed the name of the paper to *Western Viking*. Under that name it is still being published in Seattle.

THE REV. A. W. Ramstad, who taught chemistry at Pacific Lutheran College, now Pacific Lutheran University, for 35 years and, incidentally was PLC's first football coach, is the authority for the following information about the Pacific Herold: In 1917 the Norwegian Synod, the United Norwegian Synod and the Hauge Synod united to form the Norwegian Lutheran Church. The Norwegian Synod had published a church paper in Seattle, and the United Synod had published a paper in Everett. The Norwegian Synod paper was called *Pacific Herold*, the United paper was called *Budstikken*.

Out of the two papers came *Bubaereren*, started about 1918. The Rev. B. E. Bergesen of Ballard Lutheran Church was editor and the Rev. Olaf Eger of Seattle was business manager, but the paper was printed at my father's shop on South 14th Street.

Ramstad was proof reader and took care of the mailing list. Later editors were the Revs. O. E. Heimdahl and Ed Tingelstad. The paper ceased publication about 1927.

SIONS-BLADET WAS a monthly newspaper published by the Columbia Conference of the former Augustana Synod, a Swedish Lutheran Church organization. One of its editors was the Rev. E. C. Bloomquist, for many years pastor of the First Swedish Evangelical Lutheran Church in Tacoma,

subsequently called simply First Lutheran Church.

The Tacoma Japanese Times was published at 1908 Jefferson Ave. It editor in 1924 was listed as G. S. Otsuka. The paper was last listed in the 1932 city directory. An unusual sight to those of us who were familiar with ordinary printing techniques

was that of Japanese typesetters scurrying about their oversize type cases in search of oriental characters. Shades of Pi Sheng, the Chinese who is credited with inventing the first movable types!

It would seem likely that there would have been an Italian-language newspaper published in Tacoma, considering the

large number of persons of that ethnic group who have made the Tacoma area their home and who have contributed so much to its history and growth.

THE ONLY ATTEMPT to put out an Italian news paper here, however, appears to have been in 1912, when the *Gazzeta Italiana* was listed in the city directory with an ad-

's character

dress at 1020 S. Yakima Ave.

I was privileged to have been apprenticed to the printing trade at a tender age and in that capacity I had contact over a period of years with all of the editors of the Scandinavian papers mentioned herein, all of which were printed in my father's shop.

It was my job at times to operate the Eclipse folder that folded the papers before they were turned over to the mailer. Not to mention the times I sneaked practice time on the Model 5 Linotype machine and eventually got to operate the single-revolution, hand-fed Babcock drum press which handled a sheet 36x48 inches.

